

พระธรรมโรม

Shepherds Global Classroom อยู่เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์โดยการเตรียมหลักสูตรสร้างผู้นำคริสเตียนทั่วโลก เราตั้งเป้าที่จะเพิ่มจำนวนโปรแกรมฝึกอบรมให้กับคนในท้องถิ่นโดยมอบอุปกรณ์คือหลักสูตร 20 หลักสูตรไว้กับผู้ฝึกอบรมฝ่ายวิญญาณในทุกประเทศทั่วโลก

หนังสือนี้ดาวน์โหลดฟรีได้ที่ <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

ผู้เขียนหลัก: ดร. สเตเฟน เค. กิบสัน (Dr. Stephen K. Gibson)

ลิขสิทธิ์ © 2023 Shepherds Global Classroom

แปลเป็นภาษาไทยจากฉบับแก้ไขภาษาอังกฤษครั้งที่สาม

สงวนลิขสิทธิ์

เนื้อหาของบุคคลที่สามที่มีลิขสิทธิ์โดยเจ้าของที่ใช้ในหลักสูตรนี้ได้รับการแบ่งปันภายใต้ใบอนุญาต

พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV)

ประกาศสิทธิอนุญาต:

หนังสือเล่มนี้อาจพิมพ์และแจกจ่ายอย่างเสรีในรูปแบบสิ่งพิมพ์และดิจิทัลภายใต้แนวทางต่อไปนี้: (1) เนื้อหาของหนังสือต้องไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าในทางใดทางหนึ่ง; (2) ไม่สามารถขายสำเนาหนังสือเพื่อหากำไร; (3) สถาบันการศึกษาใช้/ทำสำเนาหนังสือเล่มนี้ได้ฟรีแม้ว่าจะเก็บค่าเล่าเรียนก็ตาม และ (4) ห้ามแปลหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตและการควบคุมดูแลจาก Shepherds Global Classroom

สารบัญ

ภาพรวมหลักสูตร	4
โครงร่างพระธรรมโรม	8
(1) บทนำสู่จุดหมายฝาก	11
(2) ความอธรรมของคนต่างชาติ.....	29
(3) ความอธรรมของคนอิสราเอล	47
(4) สภาพวะของคนทั้งโลก	61
(5) วิธีการและความหมายของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม.....	75
(6) ชัยชนะเหนือบาป.....	92
(7) คนที่ถูกตัดสินว่าบาป.....	117
(8) ชีวิตในพระวิญญาณ.....	135
(9) การเลือกสรรของพระเจ้า.....	149
(10) ข่าวสารเร่งด่วน.....	161
(11) พันธกิจกับความสัมพันธ์ต่าง ๆ.....	179
(12) นิमितสำหรับพันธกิจต่าง ๆ.....	195
คำถามเพื่อการทบทวนและการทดสอบท้ายบท.....	207
หนังสือที่แนะนำให้อ่าน.....	213
บันทึกงานมอบหมาย.....	215

ภาพรวมหลักสูตร

คำอธิบายวิชา

จุดหมายของเปาโลถึงผู้เชื่อที่กรุงโรมอธิบายถึงพันธกิจและข่าวสารของเขา เปาโลอธิบายถึงศาสนศาสตร์เรื่องข่าวประเสริฐเพื่อจะอธิบายว่าทำไมคนทั้งโลกจึงต้องการข่าวประเสริฐ จุดหมายฉบับนี้ส่งผลกระทบอันใหญ่หลวงต่อคริสตจักรตลอดทั้งประวัติศาสตร์ หลักคำสอนหลายอย่างซึ่งเป็นประเด็นโต้เถียงกันก็มีพื้นฐานมาจากจุดหมายฉบับนี้ วิชานี้จะพิจารณาถึงคำสอนต่าง ๆ ในพระธรรมโรมและประยุกต์ใช้คำสอนเหล่านั้นในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

จุดประสงค์ของวิชา

1. เพื่อมองเห็นข้อเสนอของพระเจ้าเกี่ยวกับความรอดและข้อกำหนดของพระองค์เกี่ยวกับความเชื่อ
2. เพื่ออธิบายถึงประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการเผยแผ่ศาสนาคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ
3. เพื่อเข้าใจว่าเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะมีชัยชนะเหนือความบาป และเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้เชื่อ
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอิสราเอลกับคริสตจักรในแผนการของพระเจ้า
5. เพื่อเข้าใจบริบทของคำกล่าวต่างๆ ที่เป็นพื้นฐานของความประเสริฐโต้แย้งด้านหลักคำสอนในคริสตจักร
6. เพื่อรับภาระใจสำหรับพันธกิจมิชชันของคริสตจักรในการประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนในโลก

การออกแบบบทเรียน

บทเรียนต่างๆ ออกแบบมาสำหรับการสอนในแต่ละคาบเรียน แต่เวลาที่ใช้สำหรับแต่ละบทเรียนอาจนานถึงสองชั่วโมงหรือมากกว่าก็ได้ หากจำเป็นต้องใช้เวลากระชับกว่านี้ ก็อาจแบ่งบทเรียนออกเป็นเนื้อหาย่อยๆ ได้

แนวทางต่าง ๆ สำหรับหัวหน้าชั้นเรียนจะพิมพ์ด้วย *อักษรตัวเอียง*

ชั้นเรียนควรอ้างอิงบ่อยๆ ถึง “โครงร่างพระธรรมโรม” ที่ปรากฏก่อนบทเรียนที่ 1 ขณะที่ในชั้นเรียนศึกษาเนื้อหาแต่ละตอน ให้ย้ำเตือนนักศึกษาว่า เนื้อหาตอนนั้นๆ เข้ากันกับบริบทของพระธรรมตอนนั้น และเข้ากันกับบริบทของพระธรรมทั้งเล่มอย่างไร

บททวนคำถามต่างๆ ของแต่ละบทเรียน ในช่วงเริ่มต้นชั้นเรียนแต่ละคาบ หัวหน้าชั้นเรียนควรถามคำถามบททวนของบทเรียนก่อนหน้า และถามคำถามสองสามคำถามจากบทเรียนต่าง ๆ ที่เรียนมาแล้ว ตรวจสอบให้แน่ใจว่านักศึกษาทุกคนช่วยกันตอบคำถาม ถ้ามีบางคนไม่ได้มีส่วนร่วม ให้เรียกชื่อและถามคำถามคนนั้น นี่เป็นเวลาที่มักจะแก้ไขความเข้าใจผิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อหา คำถามบททวนเป็นคำถามเดียวกันที่ใช้สำหรับการสอบปลายภาค บททวนและแก้ไขคำตอบที่จำเป็น หัวหน้าชั้นเรียนสามารถเข้าถึงคำตอบแบบทดสอบได้ที่ shepherdsglobal.org

คำถามเพื่ออภิปรายและกิจกรรมในชั้นเรียน จะมีเครื่องหมายบ่งชี้ “►” สำหรับคำถามเพื่ออภิปราย หัวหน้าชั้นเรียนควรถามคำถามและให้นักศึกษาหลาย ๆ คนตอบคำถามสั้น ๆ บางครั้งคำถามเป็นการบททวนเนื้อหาที่เพิ่งศึกษาไป ในกรณีนี้ นักศึกษาควรให้คำตอบที่ถูกต้องได้ ถ้าหากยังคงสับสน หัวหน้าชั้นเรียนควรอธิบายเนื้อหาให้ละเอียดถี่ถ้วนกว่าเดิม ในกรณีอื่น ๆ ที่คำถามเป็นการแนะนำเนื้อหาใหม่ นักศึกษาไม่จำเป็นต้องตอบถูก และไม่จำเป็นต้องมีข้อสรุป คำถามนั้นเป็นการเตรียมพวกเขาเพื่อจะเรียนรู้เนื้อหาใหม่ ๆ เท่านั้น

ไม่จำเป็นต้องเปิดหาข้อพระคัมภีร์อ้างอิงทุกข้อในวงเล็บ ข้ออ้างอิงต่างๆ มีไว้เพื่อสนับสนุนข้อความเท่านั้น บางครั้งเชิงอรรถจะแสดงให้เห็นว่าจะค้นหาเนื้อหาอื่นๆ ในบทเรียนหรือในส่วนอื่นของหลักสูตรได้ที่ไหน ไม่จำเป็นต้องไปที่เนื้อหานั้นถ้าหากชั้นเรียนไม่ได้ต้องการคำอธิบายเพิ่มเติมทันที

หัวหน้าชั้นเรียนควรให้นักศึกษาอธิบายคำอ้างอิงที่อยู่ในกล่องข้อความสีเขียวด้านข้างของบทเรียน

บทเรียนส่วนใหญ่มีกล่องข้อความสี่เหลี่ยมพร้อมรูปภาพและหมายเหตุประวัติศาสตร์เกี่ยวกับกรุงโรม หมายเหตุไม่ได้สัมพันธ์กับบทเรียน จึงไม่จำเป็นต้องรวมหมายเหตุประวัติศาสตร์เข้าไปในการนำเสนอ บทเรียน

ในช่วงเริ่มต้นของแต่ละคาบเรียน หัวหน้าชั้นเรียนควรรวบรวมงานมอบหมายของบทเรียนก่อนหน้าและนำกลุ่มอภิปรายสั้น ๆ เกี่ยวกับงานมอบหมายที่ทำ

งานมอบหมายสำหรับนักศึกษา

นี่เป็นชั้นเรียนพระคัมภีร์ นักศึกษาควรเปิดพระคัมภีร์ของตนเองและดูพระคัมภีร์ตอนที่กำลังศึกษาอยู่

ตารางมีไว้สำหรับ**บันทึกงานมอบหมายที่ทำเสร็จแล้ว** ตารางนี้พิมพ์เอาไว้ที่หน้าท้าย ๆ ของคู่มือวิชานี้

ระหว่างที่เรียนวิชานี้ นักศึกษาควรเตรียมคำเทศนาสามตอน หรือบทเรียนสามบทที่มีพระธรรมโรมเป็นพื้นฐาน แล้วนำเสนอแก่กลุ่มที่ไม่ใช่ชั้นเรียน หลังจากการนำเสนอแต่ละครั้ง นักศึกษาควรถามผู้ฟังบางคนว่าเขาควรปรับปรุงการนำเสนออย่างไรบ้าง และให้สำเนาบันทึกการนำเสนอ คำอธิบายเกี่ยวกับกลุ่มและงานเวลาที่พูด และแผนปรับปรุงการนำเสนอแก่หัวหน้าชั้นเรียน

นักศึกษาคควรเตรียมบทสนทนาอย่างน้อยสองบทที่จะพูดคุยกับผู้เชื่อจากคริสตจักรที่มีหลักคำสอนต่างออกไป เขาควรขอให้พวกเขาอธิบายว่า เพราะอะไรพวกเขาถึงได้ถือหลักคำสอนนั้น เขาควรอธิบายเนื้อหาตอนต่าง ๆ จากพระธรรมโรมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ เขาควรเขียนคำอธิบายเกี่ยวกับบทสนทนาแล้วส่งให้กับหัวหน้าชั้นเรียน เป็นการดีที่สุดที่จะทำงานมอบหมายนี้ให้เสร็จหลังจากเรียนจบบทที่ 9 แล้ว

แต่ละบทเรียนมี**งานมอบหมายที่เป็นงานเขียน** ยกเว้นบทที่ 12 งานมอบหมายแต่ละชิ้นควรเสร็จก่อนชั่วโมงเรียนถัดไป นักศึกษาคควรส่งงานมอบหมายกับหัวหน้าชั้นเรียนตอนเริ่มต้นชั้นเรียน หัวหน้าชั้นเรียนควรนำการอภิปรายสั้น ๆ เกี่ยวกับงานมอบหมายที่เป็นงานเขียนของนักศึกษา

มีการสอบปลายภาคตอนจบหลักสูตร นักศึกษาควรทำข้อสอบให้เสร็จด้วยตัวเองโดยไม่มีคนช่วยและไม่ดู
เนื้อหาของวิชาจากเอกสารใด ๆ ทั้งนี้ รายการคำถามจะเตรียมไว้ให้ในช่วงใกล้จบวิชา ครูเลือก
กำหนดเวลาสอบให้ตรงกับคาบเรียนของบทเรียนสุดท้าย หรือเลือกกำหนดสอบในเวลาอื่นได้ ครูอาจ
เลือกใช้ยี่สิบคำถามเป็นข้อสอบ เพื่อจะกระชับเวลาสอบให้สั้นเข้าได้ การเขียนคำตอบของคำถามยี่สิบข้อ
อาจใช้เวลาหนึ่งชั่วโมง นักศึกษาไม่ควรรู้ว่าจะมีคำถามไหนบ้างที่จะใช้เป็นข้อสอบ นักศึกษาควรศึกษา
คำถามบททวนทั้งหมด

นักศึกษาควรเข้าทุกคาบเรียน ถ้าหากนักศึกษาขาดเรียน เขาควรศึกษาบทเรียน ทบทวนบทเรียนกับ
หัวหน้าชั้นเรียน และทำงานมอบหมาย

โครงร่างพระธรรมโรม

ส่วนที่ 1: คำทักทายและบทนำเกี่ยวกับประเด็นหลัก (โรม 1:1-17)

ส่วนที่ 2: ความจำเป็นของการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (โรม 1:18-3:20)

ตอนที่ 1: ความอธรรมของคนต่างชาติ: การปฏิเสธของพระเจ้าเนื่องจากการนับถือรูปเคารพ (โรม 1:18-32)

ตอนที่ 2: ความอธรรมของคนอิสราเอล: ความรู้ที่ปราศจากการเชื่อฟัง (โรม 2:1-29)

ตอนที่ 3: การพิพากษาลงโทษโลกด้วยความยุติธรรม (โรม 3:1-20)

ส่วนที่ 3: วิธีการและความหมายของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม (โรม 3:21-5:21)

ตอนที่ 1: การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเป็นวิถีทางของพระเจ้า (โรม 3:21-31)

ตอนที่ 2: ตัวอย่างของอับราฮัม (โรม 4)

ตอนที่ 3: การลบล้างพระอาชญาโดยพระคริสต์ (โรม 5)

ส่วนที่ 4: การชำระให้บริสุทธิ์ของผู้ที่ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม (โรม 6-8)

ตอนที่ 1: ชัยชนะเหนือบาป (โรม 6)

ตอนที่ 2: สภาวะของคนบาปที่ถูกปรับโทษ (โรม 7)

ตอนที่ 3: ชีวิตในพระวิญญาณ (โรม 8)

ส่วนที่ 5: อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าในแผนการแห่งความรอด (โรม 9-11)

ตอนที่ 1: สิทธิของพระเจ้าที่จะกำหนดเครื่องมือสำหรับความรอด (โรม 9)

ตอนที่ 2: การตอบสนองของศรัทธาเป็นเงื่อนไขของการยอมรับ (โรม 10)

ตอนที่ 3: การปฏิเสธของผู้ไม่เชื่อ; การยอมรับของผู้เชื่อ (โรม 11)

ส่วนที่ 6: คำสั่งภาคปฏิบัติ (โรม 12:1-15:7)

ตอนที่ 1: พันธกิจแห่งความถ่อมใจและบริสุทธิ์ในพระกาย (โรม 12:1-8)

ตอนที่ 2: การประพาสต่อคนอื่นๆ (โรม 12:9-21)

ตอนที่ 3: การยอมอยู่ใต้อำนาจของผู้ปกครองบ้านเมือง (โรม 13:1-7)

ตอนที่ 4: ความสมบูรณ์แห่งความรัก (โรม 13:8-10)

ตอนที่ 5: การดำเนินชีวิตในความสว่าง (โรม 13:11-14)

ตอนที่ 6: การยอมรับความแตกต่างในกิจวัตรทางศาสนา (โรม 14:1-15:7)

ส่วนที่ 7: บทสรุป: นิमितเพื่อพันธกิจต่างๆ (โรม 15:8-33)

ส่วนที่ 8: คำทักทาย (โรม 16)

บทที่ 1

บทนำสู่จุดหมายฝาก

พระธรรมที่มีประเด็นโต้แย้งต่างๆ

มีประเด็นต่าง ๆ ทางด้านศาสนาสตวรรษซึ่งโต้แย้งกันในคริสต์จักรตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา พระธรรมโรมอาจเป็นพระธรรมที่ว่าด้วยประเด็นต่าง ๆ ที่มีความขัดแย้งกันในทางศาสนาสตวรรษมากกว่าพระธรรมเล่มอื่นในพระคัมภีร์ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของคำถามที่ได้รับคำตอบในจุดหมายฉบับนี้

คำถามทางศาสนาสตวรรษที่ได้รับคำตอบในพระธรรมโรม

บันทึกถึงหัวหน้าชั้นเรียน: อ่านแต่ละคำถามและหยุดให้สมาชิกหลาย ๆ คนตอบคำถาม กลุ่มไม่ควรใช้เวลาไปกับคำถามมากเกินไปและไม่ควรพยายามหาข้อสรุป วัตถุประสงค์ของตัวอย่างคำถามนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่ามีหลายความคิดเห็นเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้

1. คน ๆ หนึ่งต้องเชื่ออะไรเพื่อเขาจะได้รับพรอดโดยความเชื่อ?
2. คริสเตียนไม่ได้รับความรอดด้วยการประพฤติหมายความว่าอะไร?
3. พระเจ้าตัดสินใจที่จะช่วยบางคนให้ได้รับความรอดและไม่ช่วยบางคนไหม?
4. พระเจ้าเลือกอย่างไรว่าใครได้รับความรอดและใครที่ไม่ได้รับ?
5. จะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ?
6. พระเจ้าจะเพียงธรรมได้อย่างไร ถ้าหากพระองค์ยกโทษให้คนบาปบางคน แต่กลับลงโทษคนบาปอีกคน?

7. ผู้เชื่อยังคงเป็นคนบาปไหม?
8. ชัยชนะฝ่ายวิญญาณแบบใดที่เป็นไปได้สำหรับชีวิตจริง?
9. เป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้เชื่อจะสูญเสียความรอด?
10. พระเจ้ายังมีแผนการสำหรับอิสราเอลอยู่หรือไม่?

วัตถุประสงค์ของจดหมายถึงผู้เชื่อที่กรุงโรม

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 1:11-15 และ 15:24 ให้กลุ่มฟัง เปาโลให้เหตุผลอะไรสำหรับการที่เขาอยากไปที่กรุงโรมนั้น?

วัตถุประสงค์ของจดหมายฉบับนี้ก็เพื่อแนะนำเปาโลและศาสนศาสตร์แห่งความรอดของเขาแก่ผู้เชื่อชาวโรมัน เพื่อว่า

1. เปาโลจะได้มาเยี่ยมเยียนพวกเขาเพื่อหนุนใจผู้เชื่อ (1:11-12) และเทศนาข่าวประเสริฐที่กรุงโรม (1:15)
2. เปาโลจะได้เริ่มต้นพันธกิจมิชชันโดยได้รับการสนับสนุนจากพวกเขา (15:24)

ในปี ค.ศ. 47-57 เปาโลประกาศข่าวประเสริฐในพื้นที่อาณาเขตรอบ ๆ ทะเลอีเจียน และเขาเขียนจดหมายถึงชาวโรมันประมาณ ปี ค.ศ. 57¹ เขาวางแผนจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นก็เดินทางต่อไปยังกรุงโรม เปาโลอยากใช้คริสตจักรในกรุงโรมเป็นฐานสำหรับการทำงานเป็นมิชชันนารีในประเทศสเปน (15:24) ซึ่งเป็นอาณานิคมของกรุงโรมที่เก่าแก่ที่สุดในฟากตะวันตกและเป็นศูนย์กลางของอารยธรรมโรมันในบริเวณพื้นที่ส่วนนั้นของโลก

¹ วันที่เหล่านี้เป็นความคิดเห็นของนักวิชาการ เราไม่รู้ว่าวันที่เหล่านี้ถูกต้องโดยสมบูรณ์หรือเปล่า

เนื่องจากเปาโลยังไม่เคยไปยังกรุงโรมมาก่อน จดหมายจึงทำหน้าที่เป็นคำแนะนำส่วนตัวส่วนบุคคลและเตรียมการสำหรับการไปเยี่ยมเยียนของเขา นี่จึงอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้พระธรรมโรม 16 มีคำทักทายอันยาวเหยียด

การเยี่ยมเยียนของเปาโลที่กรุงโรมไม่ได้เป็นอย่างที่วางแผนเอาไว้ เขาถูกจับกุมตัวที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเป็นที่แน่ชัดแล้วว่าจะไม่ได้รับความยุติธรรม เขาจึงร้องเรียนต่อซีซาร์ เปาโลมาถึงกรุงโรมในราว ๆ ปี ค.ศ. 60 หลังจากที่ได้เดินทางเสี่ยงชีวิตซึ่งรวมถึงเหตุการณ์เรือล่ม ถึงแม้ว่าจะถูกจองจำ แต่เขาก็ต้อนรับผู้ที่มาเยี่ยมได้อย่างอิสระ และทำพันธกิจกับพวกเขา และผ่านทางพวกเขาได้ (กิจการ 28:30-31) เปาโลกล่าวว่า เหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นก็เพื่อให้ข่าวประเสริฐแผ่ขยายออกไป (ฟิลิปปี 1:12) มีผู้กลับใจมาเชื่อจำนวนมาก แม้กระทั่งในครัวเรือนของซีซาร์

นักประวัติศาสตร์บางคนเชื่อว่าเปาโลถูกปล่อยตัวหลังจากที่ถูกจองจำสองปี ไม่เป็นที่รู้แน่ชัดว่าตัวเขาได้เดินทางไปยังประเทศสเปนหรือเปล่า แต่เรารู้ว่า ในท้ายสุดแล้วเขาถูกประหารชีวิตที่กรุงโรม แต่เหตุการณ์นั้นอาจเกิดขึ้นในการเยี่ยมเยียนกรุงโรมครั้งที่สองของเขา

เปาโลอธิบายศาสนศาสตร์แห่งความรอดเพื่อแสดงให้เห็นถึงรากฐานในการทำงานเป็นมิชชันนารีของเขา เขาแสดงให้เห็นถึงรากฐานในการทำงานเป็นมิชชันนารีนี้ในทุกที่ทุกเวลา

มีคำถามมากมายเกิดขึ้นต่อคำขอของเปาโลเพื่อให้พวกเขาช่วยเหลือในการเริ่มต้นเดินทางเพื่อทำงานเป็นมิชชันนารี บางคนอาจถามว่า “ทำไมเปาโลถึงควรเป็นคนที่ไปล่ะ” ดังนั้น เปาโลจึงเริ่มต้นจดหมายด้วยการกล่าวถึงการอุทิศตัวของเขาในการทำงานเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ (โรม 1:1) ภายหลังเขาอธิบายถึงการทรงเรียกพิเศษและความสำเร็จของเขาในฐานะอัครทูตที่ไปยังคนต่างชาติ (โรม 15:15-20)

“เปาโลตั้งใจสรุปแบบย่อ ๆ ในจดหมาย
ฝากนี้เกี่ยวกับการเรียนรู้ทั้งหมดเรื่อง
ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพื่อเป็น
บทนำสู่พันธสัญญาเดิมทั้งหมด”

- William Tyndale,
“Prologue to Romans”

บางคนอาจถามว่า “ทำไมทุกคนจึงจำเป็นต้องได้ยินข่าวประเสริฐ? บางที่ข่าวประเสริฐนี้อาจไม่จำเป็นสำหรับทุกที่ก็ได้” แต่เปาโลก็อธิบายถึงศักยภาพของข่าวประเสริฐต่อมวลมนุษยย์ทั่วโลก (1:14, 16, 10:12) กับความเร่งด่วนของการทำงานเป็นมิชชันนารี (10:14-15) เขาแสดงให้เห็นว่าข่าวประเสริฐนี้ประยุกต์ใช้ได้กับทุกคนในโลก และทุกคนจำเป็นต้องได้ยินข่าวนี้อย่างถึงที่สุด

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 1

ตอนนี้ให้เราพิจารณาเนื้อหาตอนแรก - คำทักทายของเปาโลและบทนำ

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 1:1-17 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุเกี่ยวกับโครงสร้าง

พระธรรมโรม 1:1-17 อธิบายถึงการทรงเรียกและแรงจูงใจของเปาโลในการประกาศข่าวประเสริฐ หลังจากนั้น โรม 1:18-3:20 อธิบายว่าข่าวประเสริฐจำเป็นเพราะอะไร เพราะคนบาปที่ยังไม่ได้กลับใจใหม่ก็อยู่ใต้พระพิโรธของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม โรม 1:15-19 เป็นจุดเปลี่ยนระหว่างสองส่วนนี้ และสร้างประเด็นขึ้นโดยกล่าวถึงข่าวประเสริฐอย่างสั้น ๆ ว่า คนบาปมีความผิดเพราะพวกเขาไม่รู้ดี ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตกอยู่ใต้พระพิโรธ แต่ผู้เชื่อได้รับความรอด

ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 1:1-17

เปาโลได้รับการทรงเรียกและมีแรงจูงใจที่จะประกาศข่าวประเสริฐเพราะข่าวประเสริฐเป็นข่าวสารแห่งความรอดสำหรับคนที่เชื่อ

โรม

ชื่อของกรุงโรมมาจากชื่อโรมูลัส
ตำนานกล่าวว่าโรมูลัสกับเรมุสเป็น
บุตรชายฝาแฝดของเทพเจ้ามาร์ส ทั้ง
คู่ถูกทอดทิ้งในขณะที่ยังเป็นทารก แต่
มีสุนัขป่ามาเลี้ยงดูพวกเขาเอาไว้ เมื่อ
เติบโตใหญ่ ทั้งคู่ตัดสินใจจะสร้างเมือง
พวกเขาทะเลาะกัน และโรมูลัสก็
สังหารเรมุส

สรุปพระธรรมโรม 1:1-17

ทุกสิ่งที่กล่าวใน โรม 1:1-14 นำไปสู่คำกล่าวใน โรม 1:15 พระธรรมโรม 1:16-18 อธิบายสั้น ๆ ว่าข่าวประเสริฐคืออะไร และทุกคนต้องการข่าวประเสริฐเพราะอะไร ข่าวประเสริฐเป็นข่าวสารที่บอกว่า พระเจ้าจัดเตรียมการยกโทษเอาไว้ และคนได้รับการยกโทษได้โดยความเชื่อ เหตุผลที่ทุกคนต้องการข่าวสารนี้ก็คือ เพราะทุกคนอยู่ใต้พระพิโรธของพระเจ้า

พระธรรมโรมทั้งเล่มเป็นคำอธิบายถึงคำกล่าวต่าง ๆ ที่ปรากฏใน โรม 1:16-18

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(ตัวเลขในวงเล็บคือบทที่และข้อที่อภิปราย)

(โรม 1:1) เปาโลกล่าวถึงตัวเขาเองสามประการ

- เขาเป็นทาสของพระเยซูคริสต์
- เขาเป็นอัครทูตเนื่องจากการทรงเรียกให้เขาเป็น
- เขาถูกส่งมาไว้เพื่อการทำงานที่เขาได้รับการทรงเรียกให้ทำ

เปาโลเคยเป็นฟาริสีแต่ตอนนี้อุทิศตัวให้กับพันธกิจข่าวประเสริฐ เปาโลมีสัญชาติโรมัน แต่เขาไม่ได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงข้อนั้นว่าเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ของเขา สิ่งนี้ไม่น่าจะช่วยให้เขาได้สัมพันธ์กับผู้เชื่อชาวโรมันส่วนใหญ่ คนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในกรุงโรมไม่มีสัญชาติเพราะพวกเขามาจากต่างชาติหรือเป็นทาส ถ้าหากเปาโลกล่าวถึงสัญชาติของเขา นั่นก็คงช่วยให้เขาได้สัมพันธ์กับผู้คนชั้นสูงในกรุงโรม แต่เป็นสิ่งสำคัญมากกว่าที่เขาจะกล่าวถึงบทบาทฝ่ายวิญญาณของเขา

(โรม 1:2) ข่าวประเสริฐไม่ได้เป็นสิ่งใหม่ทั้งหมด แต่มีข่าวสารของผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม พระธรรมโรม 4 แสดงให้เห็นเป็นพิเศษว่า อับราฮัมกับดาวิดเข้าใจถึงข่าวประเสริฐนี้

(โรม 1:3-4) พระบุตรของพระเจ้าเป็นเชื้อสายของดาวิด มาบังเกิดในเชื้อสายกษัตริย์ เป็นไปตามคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์

พระคริสต์ เป็นคำกรีกสำหรับคำว่า *เมสสิยาห์* ในภาษาฮีบรู

คำว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้า* อ้างอิงถึงสภาพพระเจ้า เราเห็นความสำคัญของคำว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้า* ในจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่ได้ด้วยการเปรียบเทียบ ฟิลิปปี 2:10-11 กับอิสยาห์ 45:23 คำนี้อ้างอิงถึงพระองค์ผู้เหนือกว่าพวกเทพผู้มียอำนาจทั้งสิ้น (ดูเพิ่มเติมที่ กิจการ 2:36)

คำว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้า (Lord)* ไม่จำเป็นต้องให้ความหมายอย่างเดียวกันในพระกิตติคุณในพันธสัญญาใหม่ ที่ผู้คนอาจเรียกพระเยซูว่า “เจ้านาย” (*Lord*) ในลักษณะให้ความเคารพโดยไม่ได้เข้าใจจริง ๆ ว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

ในจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่ พระนาม “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” แสดงถึงอัตลักษณ์ของพระองค์สามประการ พระนามนี้กล่าวว่าพระองค์เป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ชื่อเยซู พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ชาวยิว และพระองค์เป็นพระเจ้า

การเป็นขึ้นจากความตายยืนยันถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ใน ยอห์น 10:18 พระองค์กล่าวว่า พระองค์สามารถรับชีวิตกลับคืนมาอีกได้ พระองค์ทรงให้การเป็นขึ้นจากความตายเป็นหมายสำคัญสำหรับคนชั่วอายุนั้น และทรงให้บรรดาพยานถึงการเป็นขึ้นจากความตายเป็นหมายสำคัญสำหรับคนทุกชั่วอายุ คนที่ไม่ใช่พระเจ้าไม่อาจชุบตนให้พ้นจากความตายได้ หรือพระเจ้ายิ่งจะไม่ทรงชุบคนที่อ้างตนเองผิด ๆ ว่าเป็นพระเจ้าให้พ้นจากความตาย โดยเฉพาะเมื่อคน ๆ นั้นอ้างว่าการเป็นขึ้นจากความตายจะพิสูจน์ว่าอัตลักษณ์ของเขาคือพระเจ้า

► มีคนอื่น ๆ ที่ถูกชุบให้เป็นขึ้นจากความตาย แต่พวกเขาไม่ใช่พระเจ้า คุณจะอธิบายอย่างไรว่าการเป็นขึ้นจากความตายเป็นการพิสูจน์ถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู?

(โรม 1:5) การทรงเรียกและของประทานฝ่ายวิญญาณในการเป็นอัครทูตนั้นถูกประทานมาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำผู้คนจากทุกชนชาติให้มาเชื่อฟังพระคริสต์ การใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณที่เหมาะสมเป็นการใช้เพื่อการทำงานของพระเจ้าเท่านั้น แรงจูงใจที่เหมาะสมในการทำพันธกิจก็เพื่อถวายเกียรติแด่พระนามพระคริสต์เท่านั้น แรงจูงใจอื่น ๆ เช่น การได้รับประโยชน์ส่วนตัวหรือชื่อเสียงส่วนตัวก็ไม่ควรค่าแก่การเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า

เอกลักษณ์เฉพาะของการทรงเรียกเพื่อเป็นอัครทูต

► ทุกวันนี้ยังมีอัครทูตที่มีชีวิตอยู่ไหม?

บางครั้งคำว่า *อัครทูต* ถูกใช้ในพระคัมภีร์โดยมีความหมายทั่วไปว่า “ผู้ที่ถูกส่งออกไป” ในกิจการ 14:14 เปาโลกับบารนาบัสถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต ถึงแม้ว่าบารนาบัสไม่ได้เป็นคนหนึ่งในสาวกดั้งเดิมสิบสองคนก็ตาม ในกาลาเทีย 1:19 เปาโลกล่าวว่า ในการเยี่ยมเยียนครั้งหนึ่งนั้น เขาไม่ได้พบกับอัครทูตคนอื่น ยกเว้นเศฟาส (เปโตร) กับยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในกรณีนั้น เขาอ้างถึงถึงยากอบว่าเป็นอัครทูต ถึงแม้ว่ายากอบจะไม่ได้เป็นหนึ่งในสาวกดั้งเดิมสิบสองคนก็ตาม

อย่างไรก็ตาม โดยปกติแล้วสาวกสิบสองคนมักถูกมองว่าเป็นกลุ่มพิเศษซึ่งจะไม่มีใครเพิ่มเข้าไป มัทธิว 10:2 กล่าวว่า “อัครทูตสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้...” (ดูเพิ่มเติมที่ ลูกา 6:13) พระเยซูบอกแก่สาวกว่า พวกเขาจะนั่งบนบัลลังก์พิพากษาคนอิสราเอล 12 เผ่า (ลูกา 22:30) ดูเหมือนว่าพระสัญญานี้จะประทานรางวัลที่จำกัดไว้แก่คนทั้งสิบสองคนเท่านั้น ชื่อของสาวกสิบสองคนเป็นรากฐานสิบสองรากแห่งนครของพระเจ้า ซึ่งบอกเป็นนัยถึงกลุ่มที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของคนทั้งสิบสองคน (วิวรณ์ 21:14)

ยูดาน้องชายของพระเยซูไม่ได้เรียกตนเองว่าเป็นอัครทูต แต่อ้างถึงสิทธิอำนาจของพวกเขา (เปรียบเทียบ ยูด้า 17 กับ 2 เปโตร 3:2) อัครทูตมีสิทธิอำนาจที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ สิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาเขียนถึงคริสตจักรได้รับการพิจารณาว่าเป็นการสำแดง (2 เปโตร 3:15-16)

คริสตจักรเลือกมีพิธีอัสแทนยูดาโดยสันนิษฐานว่า พวกเขาควรมีสืบสองคน (กิจการ 1:26) แต่เราไม่พบในประวัติศาสตร์ว่า คริสตจักรเริ่มแรกยังคงนำคนอื่นมาแทนที่อัครทูตที่เสียชีวิตไป

พระเจ้าเรียกเปาโลให้เป็นอัครทูต (โรม 1:1) เปาโลบอกเป็นนัยว่าคุณสมบัติประการหนึ่งของการเป็นอัครทูตของเขาคือเขาได้เห็นพระเยซู (1 โครินธ์ 9:1) นั่นจะจำกัดการเป็นอัครทูตเอาไว้ที่คนรุ่นแรกของคริสตจักรเท่านั้น

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 1

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 1:6) “ทรงเรียก” อ้างอิงถึงการทรงเรียกเพื่อได้รับความรอด เพื่อเป็นประชากรบริสุทธิ ดังที่ได้เห็นในข้อต่อไป (ดูเพิ่มเติมที่ โรม 8:30) เปาโลกล่าวว่าอัครทูตมีพันธกิจต่อชนชาติทั้งปวง เขาชี้แจงว่า คริสเตียนชาวโรมันเป็นผู้เชื่อที่มีข่าวสารของอัครทูต ดังนั้นเขาจึงแสดงให้เห็นว่า พวกเขามีหน้าที่ต้องทำตามสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตของเขาอย่างจริงจัง จดหมายฉบับนี้ไม่ได้แค่มาจากผู้เผยแผ่ที่พวกเขาเคยได้ยินถึงเท่านั้น พวกเขาเป็นหนี้ความใส่ใจและความนับถือต่อเปาโล ถึงแม้ว่าเปาโลจะไม่ได้เป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรของพวกเขาก็ตาม²

(โรม 1:7) การทรงเรียกสู่ความรอดเป็นการทรงเรียกให้บริสุทธิ คำกล่าวนี้เปรียบเทียบกับคำกล่าวในข้อ 1 ที่เปาโลกล่าวว่า เขาเป็นอัครทูตเนื่องจากการทรงเรียกให้เขาเป็น นี่ไม่ได้หมายความว่าเขากำลังพยายามหรือหวังว่าจะเป็นอัครทูต แต่หมายความว่าเขาได้รับการทำให้เป็นอัครทูตโดยการทรงเรียก ผู้เชื่อชาวโรมันได้รับการทำให้บริสุทธิโดยการทรงเรียกให้บริสุทธิ เช่นเดียวกับที่การทรงเรียกให้เป็นอัครทูตมาพร้อมกับของประทานและความสามารถต่าง ๆ สำหรับงานพันธกิจนั้น การทรงเรียกให้บริสุทธิก็มาพร้อม

² ดูบันทึกเกี่ยวกับพระธรรมโรม 1:14-15

กับฤทธิ์อำนาจและการชำระที่ทำให้เราบริสุทธิ์ การทรงเรียกของพระเจ้ามาพร้อมกับพระคุณของพระองค์ ที่ช่วยให้การทรงเรียกสำเร็จเสมอ

ความบริสุทธิ์ที่เริ่มต้นเมื่อกลับใจมาเชื่อไม่ได้สมบูรณ์ในทุกด้าน ผู้เชื่อควรเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนอย่างต่อเนื่องให้เข้ากับความจริงของพระเจ้าเมื่อเขาเรียนรู้ถึงความจริงของพระองค์ ความบริสุทธิ์ไม่ได้สมบูรณ์เมื่อมีการกลับใจมาเชื่อ แต่ความบริสุทธิ์เริ่มต้นที่การกลับใจมาเชื่อเมื่อคนบาปกลับใจใหม่ อูทิสตันเชื่อฟังพระเจ้า และได้รับการทำให้เป็นคนใหม่ (2 โครินธ์ 5:17)

(โรม 1:8) คำว่า *โลก* มักใช้อ้างอิงถึงโลกที่เจริญแล้วซึ่งเป็นที่รู้จักในเวลานั้น มากกว่าจะหมายถึงทั้งโลก ชาวประเสริฐยังไม่ได้ไปทั่วทุกแห่งในโลก

(โรม 1:9) คำว่า *ลาทริวโอ* [ข้าพเจ้าได้รับใช้] ในพันธสัญญาใหม่ใช้กับการรับใช้ในทางศาสนาเสมอ...การรับใช้นี้อาจประกอบด้วยการนมัสการหรือการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ในทางศาสนา”³ เปาโลรับใช้พระเจ้าไม่ใช่แค่ในรูปแบบกิจกรรมทางศาสนา แต่ด้วยชีวิตจิตใจของเขา

(โรม 1:10-12) ที่นี้เปาโลบอกกับพวกเขาว่า เขาวางแผนจะไปเยี่ยมเยียนที่กรุงโรม และอยากจะเสริมสร้างพวกเขาให้เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ เปาโลรู้ว่าพวกเขาจะได้หนุนใจซึ่งกันและกันโดยความเชื่อของทั้งสองฝ่าย

คำกล่าวของเปาโลบอกเราว่า ผู้เชื่อได้รับประโยชน์ฝ่ายวิญญาณจากการสามัคคีธรรมร่วมกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้การทำงานของพระองค์สำเร็จได้มากในผู้เชื่อทั้งหลายผ่านทางผู้เชื่อคนอื่น ๆ คนที่ละเลยความสัมพันธ์ของเขากับผู้เชื่อคนอื่น ๆ จะสูญเสียผลประโยชน์จากพระคุณอันมั่นคงซึ่งมาจากการ

³ ชาร์ลส์ ฮอดจี้, *บทวิจารณ์เกี่ยวกับพระธรรมโรม เอเฟซัส และพระธรรม 1 โครินธ์*, <https://www.studydrive.org/commentaries/eng/hdg/romans-1.html#verse-9>

สามัคคีธรรม (เปาโลกล่าวอย่างครอบคลุมถึงความจำเป็นที่สมาชิกแต่ละคนจะต้องมีผู้เชื่อคนอื่น ๆ ใน 1 โครินธ์ 12)

(โรม 1:13) ในแผนการที่จะมาเยี่ยมเยียนพวกเขาก่อนหน้านี้ เปาโลมีเหตุขัดข้อง - ไม่ได้ขัดข้องเพราะปัญหา แต่มีเหตุขัดข้องจากลำดับความสำคัญที่ต้องเทศนาข่าวประเสริฐในที่ ๆ คนไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐก่อน (ดู 15:20-22) มีคนเทศนาข่าวประเสริฐที่กรุงโรมแล้ว เปาโลจึงไปที่อื่น ๆ ก่อน อย่างไรก็ตาม การมากรุงโรมครั้งนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับลำดับความสำคัญของเขา เนื่องจากการมาเยี่ยมเยียนที่นั่นจะนำเขาไปสู่พื้นที่อื่น ๆ ที่ข่าวประเสริฐยังเข้าไม่ถึง (15:23-24)

(โรม 1:14) ชาวกรีก เป็นคนที่มีวัฒนธรรมและเจริญแล้วโดยอิทธิพลกรีก คำว่า *ชาติอื่น ๆ* หมายถึง “คนต่างด้าว” ซึ่งอ้างอิงถึงคนที่มาจากวัฒนธรรมดั้งเดิมที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมกรีกเพียงเล็กน้อย คนกรีกมองคนชาติอื่น ๆ ว่าเป็นคนที่ไม่เจริญและโง่เขลา

คำว่า *นักปราชญ์* อ้างอิงถึงคนที่ได้รับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านปรัชญากรีก *คนที่ไม่มีการศึกษา* คือคนที่ไม่ได้รับการศึกษาสูง ๆ เปาโลแสดงให้เห็นว่าพันธกิจของเขาไม่ได้จำกัดเฉพาะกับคนบางประเภทเท่านั้น สิ่งนี้เตรียมพันธกิจเขาให้พร้อมสำหรับพวกเขา และแสดงให้เห็นถึงบทบาทของเขาในฐานะมิชชันนารีด้วยเช่นกัน

เปาโลกล่าวว่า เขาเป็นหนี้ต่อทุกคนที่จำเป็นต้องได้ยินข่าวประเสริฐ เปาโลไม่ได้เป็นหนี้เพราะว่าคนบาปจำเป็นต้องได้ยินถึงข่าวประเสริฐ หากเป็นหนี้เพราะว่าตัวเขานั้นได้รับพระคุณ และได้รับข้อผูกมัดให้มอบพระคุณ

ตัวอย่างประกอบ: ถ้าหากมีบางคนให้เงินจ่อหนี้เพื่อไปแบ่งให้โรมัส ตอนนี้จ่อหนี้ก็เป็นหนี้โรมัสแล้ว ถึงแม้ว่าโรมัสอาจจะไม่ได้ทำอะไรเพื่อให้ได้เงินนั้นมาเลยก็ตาม เช่นเดียวกัน เราเป็นหนี้คนที่ไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ เพราะพระเจ้าได้ให้ความรับผิดชอบแก่เราเพื่อแบ่งปันข่าวประเสริฐกับพวกเขา

► คริสเตียนทุกคนเป็นหนี้ที่จะต้องแบ่งปันข่าวประเสริฐหรือไม่? เพราะอะไร?

(โรม 1:15) เปาโลเทศนาต่อชาวกรีกและชาติอื่น ๆ แล้ว ตอนนี้เขากระตือรือร้นที่จะเทศนาข่าวประเสริฐต่อคนในกรุงโรมด้วย

เขาเริ่มต้นสาระสำคัญหลักโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงชวนขายที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา” จากนั้นอธิบายสั้น ๆ ว่า ข่าวประเสริฐคืออะไร และเพราะอะไรโลกจึงต้องการข่าวประเสริฐ คำอธิบายสั้น ๆ นี้ถูกขยายความออกไปตลอดทั้งจดหมายฝาก

โรม 1:14-15 แสดงให้เห็นอีกครั้งว่า เพราะอะไรเปาโลจึงมีคุณสมบัติที่จะมาหาพวกเขา เขามีข่าวสารสำหรับทุกคนในโลกนี้⁴

(โรม 1:16) ข่าวประเสริฐมีไว้สำหรับคนยิวและคนกรีก และคำกล่าวนี้นำหัวข้อเกี่ยวกับคนยิวและคนต่างชาติ และการยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าของพวกเขา หัวข้อนี้ดำเนินต่อไปจนถึงพระธรรมโรม 3 เปาโลจะไม่ละอายต่อข่าวประเสริฐแม้กระทั่งเมื่ออยู่ในศูนย์กลางอำนาจของจักรวรรดิ เพราะว่าข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า

ฤทธานุภาพของพระเจ้ากำลังทำงานอยู่ในเนื้อหาข่าวประเสริฐให้มีประสิทธิภาพในการช่วยให้รอด คำบัญชาของพระเจ้ามาพร้อมกับฤทธานุภาพที่จำเป็นต่อการทำให้คำบัญชานั้นสำเร็จเสมอ ฤทธานุภาพของพระเจ้าทำงานในขณะที่พระวาระของพระองค์ถูกกล่าวออกมา⁵ ผู้ส่งสารแห่งข่าวประเสริฐพึ่งพาฤทธานุภาพของข่าวประเสริฐ เพราะเมื่อพวกเขาสื่อสารข่าวสารนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทำให้ข่าวสารนั้นมีพลังและทำให้ผู้ฟังสำนึกผิด

⁴ ดูที่บันทึกเกี่ยวกับพระธรรมโรม 1:5-6

⁵ ดูใน 1 เปโตร 1:23 & 25, โรม 1:16, ฮีบรู 4:12, 1 โครินธ์ 1:18 เอเฟซัส 3:7-10, และอิสยาห์ 55:11 ด้วยเช่นกัน

สำหรับเปาโลแล้ว การยืนยันหยัดเพื่อข่าวประเสริฐไม่เพียงแค่นำมาถึงการปกป้องข่าวประเสริฐในฐานะความจริงที่มีจุดมุ่งหมายเท่านั้น แต่คือการเทศนาข่าวประเสริฐในฐานะความจริงที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้วย เขาประกาศข่าวประเสริฐด้วยความเชื่อมั่นว่า ข่าวประเสริฐจะเปลี่ยนแปลงผู้ฟังของเขา

► เพราะอะไรเราจึงควรมีความเชื่อมั่นเวลาที่เทศนาข่าวประเสริฐ?

(โรม 1:17) **คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ**⁶ นี่เป็นความจริงอันเป็นศูนย์กลางและมีความสำคัญที่สุดในพระธรรมโรม

จดหมายฝากโรมทั้งฉบับว่าด้วยหัวข้อเกี่ยวกับการที่มนุษย์ถูกนับเป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร นั่นก็คือได้รับการทำให้เป็นคนชอบธรรม (มีความชอบธรรมของพระเจ้า) ความเร่งด่วนของประเด็นนี้ปรากฏอยู่ในข้อถัดไป เพราะพระพิโรธของพระเจ้ายกพร้อมอยู่สำหรับคนที่ยังคงอยู่ในความอธรรม

ความชอบธรรมของพระเจ้าที่พูดถึงที่นี่ไม่ใช่ “พระลักษณะความชอบธรรมของพระองค์...แต่เป็นความชอบธรรมที่หลั่งไหลออกมาและเป็นที่ยอมรับต่อพระองค์”⁷ ความชอบธรรมของพระเจ้าทำงานอยู่ในมนุษย์โดยทางความเชื่อของพวกเขา แนวคิดเดียวกันปรากฏอยู่ในฟิลิปปี 3:9 “คือความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ” คนไม่ได้เพียงถูกนับว่าชอบธรรมเนื่องจากการยกโทษเท่านั้น แต่พวกเขาเริ่มต้นเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริงเพราะว่าพระเจ้าเปลี่ยนแปลงพวกเขา

ต่อมาในจดหมาย (โรม 3:21-22) เปาโลกล่าวว่า ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนที่เชื่อ ในโรม 5:17-19 เราพบว่าของประทานแห่งความชอบธรรมทำให้คนจำนวนมากเป็นคนชอบธรรม

⁶ เปาโลอ้างอิงจาก ฮาบากุก 2:4

⁷ เฮนรี อัลฟอร์ด, *The Greek Testament Critical Exegetical Commentary*, โรม 1:17 <https://www.studylight.org/commentaries/eng/hac/romans-1.html>

วลี “โดยความเชื่อและเพื่อความเชื่อ” เน้นว่า ความเชื่อเป็นวิธีการเดียวที่ทำให้ได้รับความชอบธรรม วลีนี้สอดคล้องกับจุดเน้นของนิกายโปรเตสแตนต์ที่เน้นว่าความเชื่อเท่านั้นเป็นข้อกำหนดสำหรับความรอด

ในพระธรรมโรม คำว่า *ความตาย* อ้างอิงถึงการพิพากษาของพระเจ้า มีเพียงคนชอบธรรมที่ดำรงชีวิตโดยความเชื่อเท่านั้นที่ถูกละเว้นจากการพิพากษา (ดูที่ โรม 1:18) พระพิโรธของพระเจ้าจะเทลงมายังทุกคนยกเว้นคนที่รอดพ้นได้โดยความเชื่อ

► การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อมีความหมายว่าอะไร?

► ในเนื้อหาตอนนี้ การมีชีวิตอยู่หมายถึงอะไร? ความตายคืออะไร? ความเชื่อเป็นวิธีการที่ทำให้มีชีวิตอยู่นั้นมีความหมายว่าอะไร?

นักศาสนศาสตร์สามคนที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระธรรมโรม

จดหมายฝากยังคงรับใช้วัตถุประสงค์ดั้งเดิมในการจัดเตรียมรากฐานสำหรับการทำงานเป็นมิชชันนารี อย่างไรก็ตาม จดหมายฝากก็ทำหน้าที่มากกว่านั้น ดังที่เปาโลอธิบายว่า เพราะอะไรทุกคนจึงจำเป็นต้องได้ยินถึงข่าวประเสริฐ เขาอธิบายโดยละเอียดว่า ข่าวประเสริฐคืออะไร และเพราะอะไรคนจึงได้รับความรอดโดยวิธีนี้เท่านั้น เขาตอบสนองต่อการคัดค้าน

บางอย่างที่พบได้บ่อย คำอธิบายและการปกป้องข่าวประเสริฐที่เขาเทศนาเป็นเนื้อหาส่วนใหญ่ของพระธรรมนี้ และควบคุมโครงสร้างของพระธรรม

“ความเชื่อคือความมั่นใจที่มีชีวิตและกล้าหาญในพระคุณของพระเจ้า ดังนั้นจึงแน่ใจได้ว่าคน ๆ หนึ่งสามารถเติมพันธชีวิตของเขาด้วยความเชื่อได้เป็นพันเท่า”

- มาร์ติน ลูเธอร์

“จุดมุ่งหมายทั่วไปของจดหมายฝากฉบับนี้คือเพื่อเผยแพร่ถึงวัตถุประสงค์อันเป็นนิรันดร์และไม่เปลี่ยนแปลง หรือการตัดสินใจของพระเจ้า นั่นคือ ‘คนที่เชื่อจะรอด หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า คนที่เชื่อจะไม่พินาศ’”

- จอห์น เวสลีย์

“Predestination Calmly Considered”

“เมื่อใดที่ใครก็ตามเข้าใจจดหมายฝากฉบับนี้ เขาก็มีเนื้อหาที่ไขเปิดสู่ความเข้าใจพระคัมภีร์ทั้งเล่ม”

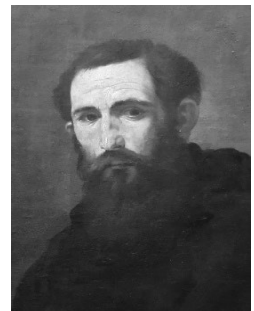
- จอห์น คาลวิน

พระธรรมโรมเป็นคำอธิบายถึงศาสนศาสตร์แห่งความรอด ศาสนศาสตร์แห่งความรอดของเปาโลให้การปกป้องโดยเฉียบพลันจากพวกยูไดเซอร์⁸ และแก้ไขความผิดพลาดเกี่ยวกับหลักคำสอนสมัยใหม่เรื่องความรอดด้วยเช่นกัน⁹

ตลอดประวัติศาสตร์ พระเจ้าใช้จดหมายฝากถึงชาวโรมันเพื่อฟื้นฟูความจริงที่สำคัญที่สุดเมื่อคนล้มความจริงเหล่านั้น

ตอนที่ยังเป็นคนหนุ่ม ออกัสตินพึงใจในความสัมพันธ์ที่ผิดศีลธรรมและการศึกษาเกี่ยวกับปรัชญาด้วยความรอบรู้ เขาแสวงหาความจริงและพบในศาสนาคริสต์ กระนั้น ความรักต่อบาปก็ขัดขวางเขาให้เป็นเชลย เขามองตนเองว่าเป็นอย่างที่ว่าพระธรรมโรม 7 อธิบายไว้ นั่นคือ เขารู้ว่าความจริงแต่กลับไม่สามารถช่วยให้เขาดำเนินชีวิตอันชอบธรรมได้เลย

ในปี ค.ศ. 386 หลังจากอ่านพระธรรมโรม 13:13-14 ออกัสตินซึ่งอยู่ในวัยสามสิบต้น ๆ ก็ตัดสินใจละทิ้งชีวิตบาป พระเจ้าปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระจากพันธการบาปและช่วยให้เขาดำเนินชีวิตที่ชอบธรรมในพระเยซูคริสต์

ออกัสติน

ตลอดชีวิตที่เหลือ พระเจ้าใช้ออกัสติน¹⁰ อย่างทรงพลัง งานเขียนของเขาปกป้องหลักคำสอนที่ถูกต้องจากปรัชญาเทียมเท็จต่าง ๆ ความคิดซึ่งเป็นที่นิยมในเวลานั้นเชื่อว่าคนมีความสามารถตามธรรมชาติที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้นจึงเลือกที่จะไม่เป็นคนบาปได้ ออกัสตินสอนจากพระธรรมโรม 5 ว่า คนเกิดมาพร้อมกับธรรมชาติบาปที่ทำให้ยากไม่เชื่อฟังพระ

⁸ มีคำอธิบายถึงผู้พวกยูไดเซอร์ในภายหลัง

⁹ พระธรรมโรมและพระธรรมกาลาเทียมักถูกศึกษาร่วมกัน เนื่องจากพระธรรมกาลาเทียเป็นคำอธิบายที่ครอบคลุมน้อยกว่าในสาระสำคัญเดียวกันบางเรื่อง

¹⁰ ภาพ: “นักบุญออกัสติน”, โดยยูเซป เด ริเบรา, พิพิธภัณฑ์โกยา, อับโหลดโดยอริสโตริ, ดึงออกมาจาก

<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=72972944>, โดเมนหลัก

เจ้า ธรรมชาตินี้ทำให้มนุษย์ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยโดยสมบูรณ์ได้หากปราศจากพระคุณ ออกัสตินสอนและเป็นพยานถึงพระคุณของพระเจ้าที่ทำให้มนุษย์ชอบธรรมต่อพระเจ้า

มาร์ติน ลูเธอร์

ในปี ค.ศ. 1515 มาร์ติน ลูเธอร์ตระหนักถึงความหมายของพระธรรมโรม 1:17 หลังจากที่ใช้เวลาหลายปีแสวงหาความมั่นใจในความรอด¹¹ ลูเธอร์พยายามแสวงหาสันติสุขฝ่ายวิญญาณโดยปฏิบัติตามวิถีแห่งลัทธิอาราม วลีด้วยความร่อนรนเป็นพิเศษ เขาอดอาหาร ปฏิบัติ

พิธีกรรมต่าง ๆ ของลัทธิคาทอลิก แม้กระทั่งทุบตีตนเอง ขณะที่เขากำลังคลานขึ้นไปตามบันไดของวิหารเซนต์ปีเตอร์ที่กรุงโรมด้วยหัวเข่าาบเลือด ทันใดนั้น เขาก็ได้รับความเข้าใจเรื่องพระคุณโดยความเชื่อจากพระเจ้า

พระธรรมโรมเป็นตอน
หลักของพันธสัญญา
ใหม่และเป็นข่าว
ประเสริฐอันบริสุทธิ์ที่สุด
- มาร์ติน ลูเธอร์

เขามองว่า ผู้ที่จะรับการละเว้นจากการพิพากษาของพระเจ้า คือคนที่เชื่อพระสัญญาแห่งการยกโทษของพระเจ้า ความมั่นใจนี้กลายเป็นรากฐานคำสอนของเขาว่า ความเชื่อเท่านั้นเป็นหนทางที่เราจะรับความรอดได้

ในปี ค.ศ. 1738 จอห์น เวสเลย์ พบกับความมั่นใจในความรอดส่วนตัวที่ได้แสวงหามานานหลายปี¹² เวสเลย์เป็นนักวิชาการพระคัมภีร์ที่มีความกระตือรือร้น ดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบ และเคร่งศาสนา เขาเป็นกระทั้งมิชชันนารีที่รับใช้คนพื้นเมืองชาวอินเดียนในประเทศอเมริกาเป็นเวลาสองปี แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่เข้าใจถึงข่าวประเสริฐอย่างชัดเจน ขณะโดยสารเรือท่ามกลางพายุ เขาเห็นครอบครัวชาวโมราเวียที่

¹¹ ภาพ: “มาร์ติน ลูเธอร์, 1529” โดยลูคัส ครานาซผู้ชรา จาก

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Martin_Luther,_1529.jpg, โดเมนหลัก

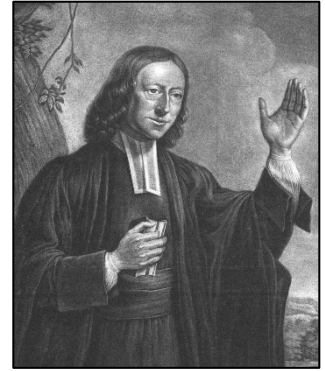
¹² รูป: “บิลคีนีส เดส จอห์น เวสเลย์”, โดยจอห์น กรีนวูด, ดึงมาจากห้องสมุดมหาวิทยาลัยไลป์ซิก <https://www.flickr.com/photos/ubleipzig/17059576182/>,

โดเมนสาธารณะ

ไว้วางใจพระเจ้าและมีสันติสุขโดยไม่หวาดกลัวความตาย เวสเลย์จึงตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้มีความเชื่อมั่นเลย

เวสเลย์พบว่าการกลับใจใหม่เกิดขึ้นทันทีในพระคัมภีร์ เขายังได้พบกับพี่น้องชาวโมราเวียที่เป็นพยานว่าพวกเขามีความมั่นใจในความรอดส่วนตัว เขาเริ่มต้นตระหนักว่าเขาจำเป็นต้องมีประสบการณ์การกลับใจมาเชื่ออย่างแท้จริง การกลับใจมาเชื่อของเขาเกิดขึ้นในขณะที่กำลังอยู่ในการประชุมตามบ้านเพื่ออธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์ ขณะที่บางคนกำลังอ่านบทนำของลูเธอร์ก่อนเข้าสู่พระธรรมโรม ในใจของเวสเลย์รู้สึก “อบอุ่นอย่างน่าประหลาด” เขากล่าวว่า

“ข้าพเจ้ารู้สึกว้าเหว่ไว้วางใจในพระคริสต์ ความรอดของข้าพเจ้าอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น ข้าพเจ้าได้รับความมั่นใจว่าพระองค์รับบาปของข้าพเจ้าไปแล้ว เป็นบาปของข้าพเจ้าเอง และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากกฎแห่งบาปและความตาย”¹³

จอห์น เวสเลย์

สำหรับบุรุษทั้งสามนี้ การเข้าใจข่าวประเสริฐกระตุ้นให้เกิดการประกาศข่าวประเสริฐด้วยความกระตือรือร้น พระธรรมโรมยังคงบรรลุดำเนินการจัดเตรียมรากฐานสำหรับงานพันธกิจมิชชันนารีโดยการอธิบายถึงศาสนศาสตร์แห่งความรอด

► คุณสามารถนึกคิดได้ไหมว่าพระธรรมโรมมีผลกระทบอะไรบ้างต่อชีวิตและพันธกิจของคุณ?

¹³ จอห์น เวสเลย์, *The Works of John Wesley, Vol. I* (แคนซัส ซิตี้: นาซารีน พับลิชชิง เฮ้าส์), 103

คำถามทบทวนบทที่ 1

- (1) เพราะอะไรเปาโลจึงเขียนจดหมายถึงผู้เชื่อชาวโรมัน?
- (2) เพราะอะไรเปาโลจึงวางแผนไปที่กรุงโรม?
- (3) คำว่า *พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา* ในจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่มีความหมายว่าอะไร?
- (4) การเป็นขึ้นจากความตายพิสูจน์ถึงสภาพพระเจ้าของพระเยซูอย่างไร?
- (5) อธิบายคำว่า *ชาติอื่น ๆ* (โรม 1:14)
- (6) เพราะอะไรผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงเป็นหนี่ที่จะแบ่งปันข่าวประเสริฐ?
- (7) ความจริงอันเป็นศูนย์กลางและสำคัญที่สุดในพระธรรมโรมคืออะไร?
- (8) *ความตาย* ในพระธรรมโรมมีความหมายว่าอะไร?
- (9) ตามพระธรรมโรม ใครคือคนที่ถูกละเว้นจากการพิพากษาของพระเจ้า?

งานมอบหมายบทที่ 1

- (1) จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับพันธกิจแห่งข่าวประเสริฐโดยใช้เนื้อหาจากบทเรียนนี้ อธิบายถึงการทรงเรียกสู่พันธกิจ หนี่ที่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐมีต่อคนที่จำเป็นต้องได้ยินถึงข่าวประเสริฐ และฤทธานุภาพที่พระเจ้าให้มีในข่าวประเสริฐ
- (2) ในช่วงหลายสัปดาห์ที่เรียนวิชานี้ คุณควรเตรียมคำเทศนาสามตอนหรือบทเรียนสามบทที่มีพระธรรมโรมเป็นพื้นฐานแล้วนำเสนอแก่กลุ่มที่ไม่ใช่ชั้นเรียน หลังจากการนำเสนอแต่ละครั้ง คุณควรถามผู้ฟังบางคนว่า คุณควรปรับปรุงการนำเสนออย่างไรบ้าง คุณควรให้สำเนาบันทึกการนำเสนอ คำอธิบายเกี่ยวกับกลุ่มหรืองานที่คุณพูด และแผนปรับปรุงการนำเสนอของคุณแก่หัวหน้าชั้นเรียน

บทที่ 2

ความอธรรมของคนต่างชาติ

คริสตจักรที่กรุงโรม

เมืองใหญ่

ในสมัยของเปาโล กรุงโรมเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในโลก มีจำนวนผู้อยู่อาศัยมากกว่าหนึ่งล้านคน¹⁴ มีคนต่างเชื้อชาติ ต่างภาษา ต่างศาสนา คนส่วนใหญ่เป็นทาส

มิชชันนารีคนแรก ๆ ที่มาที่กรุงโรม

เราไม่รู้ว่าใครเป็นคนแรกที่นำข่าวประเสริฐมาที่กรุงโรม ในวันเพนเทคอสต์ มีคนยิวจากกรุงโรม (กิจการ 2:10) แน่แน่นอนว่าคนที่กลับใจมาเชื่อได้นำข่าวประเสริฐกลับไปยังกรุงโรม คำประกาศของพวกเขาว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาช่วยกู้โลกทำให้เกิดความตื่นเต้นและการโต้เถียงกันเป็นอย่างมาก ข่าวประเสริฐน่าจะแพร่ขยายไปอย่างรวดเร็วที่สุดท่ามกลางคนต่างชาติที่นับถือลัทธิยูดาอยู่แล้ว

คริสตจักรคนต่างชาติ

ถึงแม้ว่าส่วนต่าง ๆ ของจดหมายนี้จะกล่าวถึงคนยิว แต่คริสตจักรที่กรุงโรมส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติ เปาโลเรียกพวกเขาว่าเป็นคนต่างชาติ (โรม 1:13-15) และกล่าวว่าเนื่องจากเขาเป็นหนี้ต่อคนกรีกและชาติอื่น ๆ เขาจึงพร้อมที่จะเทศนาต่อคนโรมัน อย่างไรก็ตาม คนยิวมีอิทธิพลอย่างมากต่อคริสตจักรที่กรุงโรม

¹⁴ บรูซ วิลกินสัน & เคนเนธ โบอา, *Talk through the New Testament*, 375

เนื่องจากผู้เชื่อแรก ๆ เป็นคนยิว เป็นไปได้ที่ชาวประเสริฐไม่ได้รับการอธิบายอย่างชัดเจนในลักษณะที่แสดงให้เห็นถึงการเป็นอิสระจากกฎต่าง ๆ ของลัทธิยิว

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรม ส่วนที่ 2

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของเปาโลคือส่งเสริมการทำงานเป็นมิชชันนารี คำถามก็คือ “ทุกคนจำเป็นต้องได้รับการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อจริง ๆ หรือไม่?” มีหลายสิ่งที่ไม่ใช่ทุกคนจำเป็นต้องได้รับ คนในทวีปอาร์คติกไม่ต้องการให้ใครเอาน้ำแข็งมาให้พวกเขา และคนที่อยู่ในทะเลทรายก็ไม่ต้องการทราย บางคนอาจคิดว่า บางทีการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนในโลกต้องการ บางทีบางคนดำเนินชีวิตชอบธรรมและพระเจ้าก็ยอมรับพวกเขาแล้ว ส่วนที่ 2 ของจดหมาย (โรม 1:18-3:20) เขียนขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นว่า ทุกคนจำเป็นต้องได้รับการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องการข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องนี้

ประเด็นหลักของ โรม 1:18-3:20

ทุกคนในโลกละเมิดข้อกำหนดของพระเจ้าและตกอยู่ใต้การพิพากษา ไม่มีใครได้รับความรอดด้วยการทำตามข้อกำหนดต่าง ๆ ของพระเจ้าได้ เพราะทุกคนละเมิดข้อกำหนดต่าง ๆ เหล่านั้นแล้ว

บทสรุปของ โรม 1:18-3:20

ประการแรก เปาโลอธิบายถึงสถานะของคนต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่มีพระวจนะที่ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า และแสดงให้เห็นว่าพวกเขาปฏิเสธความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่พระองค์เปิดเผยแก่พวกเขาผ่านการทรงสร้าง จากนั้นเขาอธิบายถึงสถานะของคนอิสราเอล ผู้ซึ่งมีพระวจนะของพระเจ้าที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรแต่กลับไม่เชื่อฟัง เขาสรุปโดยการอธิบายถึงความบาปชั่วโดยทั่วไปของโลก บทสรุปคือทั้งโลกมีความผิดต่อพระเจ้า ชาวประเสริฐจำเป็นเพราะไม่มีใครรอดได้ด้วยคุณความดีของตนเอง

สำหรับบทเรียนเหล่านี้ ส่วนที่ 2 (โรม 1:18-3:20) จะแบ่งออกเป็นสามตอน ในบทเรียนนี้ เราจะศึกษา
เนื้อหาตอนแรก (โรม 1:18-32)

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรม ส่วนที่ 2 ตอนที่ 1

โรม 1:18 เป็นข้อพระคัมภีร์ที่เป็นจุดเปลี่ยนระหว่างเนื้อหาตอนนี้กับเนื้อหาก่อนหน้านี้

ประเด็นหลักของ โรม 1:18-32

คนต่างชาติมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ปฏิเสธความรู้นั้น หันไปหารูปเคารพต่าง ๆ แล้วกลายเป็น
คนเสื่อมทรามโดยสิ้นเชิง

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 1:18-32 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 1:18) พระเจ้าให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพระองค์เองแก่พวกเขา พวกเขาบิบบิ้นความจริง นี่บอกเป็น
นัยว่าพวกเขามีความจริงบางอย่างอยู่ดังที่ข้อถัดไปอธิบายไว้ การพิพากษาต่อพวกเขาคือการที่พวกเขา
ปฏิเสธความจริงที่มีอยู่ “*ความหมิ่นประมาท* อธิบายถึงการทำผิดทางศาสนาและแสดงออกถึงการนับถือ
รูปเคารพ การนมัสการสิ่งที่ถูกสร้างมากกว่าพระผู้สร้าง (โรม 1:19-23) *ความชั่วร้าย* หมายถึงความวิปริต
ทางศีลธรรมและแสดงให้เห็นได้จากการผิดศีลธรรมและความชั่วร้าย (โรม 1:24-32)¹⁵

โรม 1:20 ระบุถึงความจริงที่พวกเขาบิบบิ้น นี่รวมถึงความรู้ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าเหนือพวกเขา
รูปแบบการดำเนินชีวิตของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระเจ้า ในทางตรงกัน
ข้าม รูปแบบการดำเนินชีวิตของคริสเตียนแสดงให้เห็นถึงการยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าทั้งใน
สิ่งที่เขาทำและในสิ่งที่เขาไม่ทำ

¹⁵ ปรับจากวิลเลียม เกรทแฮส, “พระธรรมโรม”, ใน *Beacon Bible Commentary, Vol VIII.* (แคนซัส ซิตี้: บีคอนฮิลล์เพรส, 1968) 50.

ประเภทของการสำแดง - การสำแดงพิเศษและการสำแดงทั่วไป

► ความจริงของพระเจ้าเปิดเผยสำแดงแก่คนทั้งปวงด้วยวิธีไหนบ้าง?

เพราะว่าพระเจ้าสำแดงความจริงหลายวิธี แต่เราพูดถึงสองวิธีหลัก ๆ นั่นคือ การสำแดงทั่วไปและการสำแดงพิเศษ เปาโลกล่าวถึงการสำแดงเหล่านี้ในพระธรรมโรม แม้ว่าเขาจะไม่ได้ใช้สองคำนี้ก็ตาม

การสำแดงทั่วไป คือสิ่งที่เราสามารถเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าได้โดยการมองสิ่งทรงสร้างของพระองค์ เรามองเห็นสติปัญญาและฤทธิ์เดชอันอัศจรรย์ของพระเจ้าได้ในการออกแบบจักรวาล

เราเห็นสิ่งสำคัญเกี่ยวกับพระเจ้าได้จากวิธีออกแบบสร้างมนุษย์ ข้อเท็จจริงที่เราให้เหตุผลได้ ชื่นชมความงามได้ และบอกได้ถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถูกและผิด (แม้ว่าจะไม่ได้ถูกต้องเสมอก็ตาม) แสดงให้เราเห็นว่าพระผู้สร้างของเรานั้นต้องมีความสามารถต่าง ๆ เหล่านี้ในระดับที่สูงกว่า เรารู้ว่าพระเจ้าสามารถคิดและสื่อสารได้เพราะเรามีความสามารถเหล่านั้น (ดูใน สดุดี 19:1-4 และ 94:9)

เพราะว่าการสำแดงทั่วไปแสดงให้เราเห็นว่าพระเจ้าพูดได้ เราจึงตระหนักว่าการสำแดงพิเศษก็เกิดขึ้นได้ พระเจ้าเป็นบุคคล¹⁶ และสามารถพูดกับสิ่งทรงสร้างของพระองค์ที่มีเหตุและผลได้ นั่นช่วยให้เราตระหนักว่ามีถ้อยคำต่าง ๆ จากพระเจ้าและแม้แต่นั่งสิ่งที่มาจากพระเจ้าได้

แม้จะไม่มีพระคัมภีร์ คนก็รู้ว่ามีพระเจ้าที่พวกเขาควรเชื่อฟังโดยการสำแดงทั่วไป และก็รู้ว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังพระองค์ (โรม 1:20) แต่การสำแดงทั่วไปไม่ได้บอกเราว่าจะมาถึงความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าได้อย่างไร การสำแดงทั่วไปแสดงให้เราเห็นถึงความจำเป็นสำหรับการสำแดงพิเศษ เพราะว่าการสำแดงพิเศษแสดงให้เห็นว่าคนนั้นชั่วร้ายและไม่มีข้ออ้างใด ๆ ต่อพระผู้สร้างของตน

¹⁶ เราไม่ได้กำลังบอกว่าพระเจ้าเป็นมนุษย์ แต่พระองค์เป็นบุคคล – พระองค์คิด ตั้งใจ และพูดได้ - ไม่ใช่พลังบางอย่างที่ไม่ได้เป็นบุคคล

การสำแดงทั่วไปแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ชาติล้มในบาปและมีความผิด การสำแดงพิเศษอธิบายว่าเพราะอะไรมนุษย์ชาติจึงอยู่ในสภาวะนั้น การสำแดงพิเศษเป็นความจริงที่ได้รับการเปิดเผยผ่านการดลใจแห่งพระคัมภีร์และผ่านการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ การสำแดงพิเศษอธิบายถึงพระลักษณะของพระเจ้า อธิบายถึงการล้มในบาปและบาป และแสดงให้เห็นว่าเราสามารถคืนดีกับพระเจ้าได้อย่างไร

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรม ส่วนที่ 2 ตอนที่ 1

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

► การสำแดงพิเศษบอกอะไรที่นอกเหนือไปจากสิ่งที่เรารู้จากการสำแดงทั่วไป?

(โรม 1:19) เราเห็นความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าโดยการสังเกตสิ่งทรงสร้าง แม้กระทั่งนักปรัชญาชาวกรีกก็ยอมรับว่าต้องมีความคิดอันสูงส่งบางอย่างที่ควบคุมจักรวาลอยู่ ส่วนสำคัญเป็นพิเศษของการทรงสร้างก็คือธรรมชาติของมนุษย์ เราเห็นความจริงเกี่ยวกับการดำรงอยู่และพระลักษณะอันเป็นธรรมชาติของพระเจ้าโดยสังเกตว่า มนุษย์มีจิตสำนึกด้านศีลธรรมที่รู้ผิดชอบชั่วดี (ดูใน โรม 1:32)

► เมื่อเรามองดูมนุษย์ เราเข้าใจอะไรบ้างเกี่ยวกับพระเจ้า?

(โรม 1:20) มนุษย์รู้ได้ว่าตนถูกสร้างขึ้นจากการทรงสร้าง และรู้ว่าพระเจ้านั้นมีฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจนิรันดร์เหนือพวกเขา นี่เป็นความรู้เพียงพอที่จะทำให้การปฏิเสธพระเจ้าของพวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวได้อีก พวกเขาจะถูกพิพากษาความบาปของตนอย่างยุติธรรม พวกเขารู้ว่าตนมีความผิดเนื่องจากการกบฏ¹⁷ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขารู้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกี่ยวกับพระเจ้าและตนเองก็ทำให้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัว

ความยุติธรรมของพระเจ้ากำหนดว่าความบาปต้องถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นการจงใจก่อนที่พระองค์จะลงโทษบาปนั้น พวกเขาจำเป็นต้องมีความรู้มากพอเพื่อจะตัดสินใจเลือกได้ดีด้วย ถ้าหากมันเป็นไปไม่ได้ที่

¹⁷ ดูที่บันทึกเกี่ยวกับพระธรรมโรม 1:32

พวกเขาจะเลือกทำแตกต่างออกไป พวกเขาที่ไม่อาจอยู่ในสภาพที่มีข้อแก้ตัวไม่ได้ พระเจ้าอธิบายถึงเรื่องนี้ด้วยพระองค์เอง¹⁸

เกือบทุกวัฒนธรรมในโลกมีข้อสมมุติฐานว่ามีพระเจ้าสูงสุดผู้สร้างโลก พวกเขามักจะนมัสการอำนาจเหนือธรรมชาติอื่น ๆ แทนที่จะนมัสการพระเจ้า เพราะพวกเขารู้ว่าตนเองถูกแยกออกจากพระเจ้าสูงสุด เปาโลไม่ได้พยายามพิสูจน์ถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ชี้ว่าการดำรงอยู่และสิทธิอำนาจของพระเจ้าเป็นที่รู้จักในทุกวัฒนธรรม ความรู้นี้นำไปสู่การสำนึกว่ามีความผิด

การสำแดงทั่วไปมีข้อจำกัดต่าง ๆ ความรู้ถึงพระคริสต์และข่าวประเสริฐไม่ได้รับการเปิดเผยเว้นแต่จะได้รับการเปิดเผยจากการสำแดงพิเศษ เช่นเดียวกันโลกที่ถูกสร้างขึ้นก็ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างถูกต้องแน่นอน เพราะว่าโลกนั้นอยู่ภายใต้การสาปแช่งเนื่องจากความบาปและไม่แสดงให้เห็นถึงการออกแบบดั้งเดิมอย่างสมบูรณ์ การทรงสร้างเป็นเหมือนภาพวาดที่สวยงามแต่มีรอยเท้าเปื้อนโคลนอยู่ ภาพนั้นเสียหาย แต่ความสวยงามดั้งเดิมบางส่วนยังคงอยู่และแสดงให้เห็นถึงบางสิ่งเกี่ยวกับจิตรกรผู้วาดภาพนั้น

(โรม 1:21-22) พระเจ้าสมควรที่มนุษย์จะถวายเกียรติพระองค์ในฐานะพระเจ้า (นมัสการ) และขอบคุณพระองค์ (สรรเสริญ) แต่แทนที่จะรู้สึกขอบคุณในสิ่งที่ได้รับจากพระองค์ พวกเขากลับรู้สึกไม่พอใจต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ พวกเขาอยากเป็นพระเจ้าเองและรับความนับถือจากทุกสิ่งที่มีอยู่ การกล่าวอ้างโดยไม่อยู่ภายใต้พระเจ้าเช่นนั้นช่างเป็นความโง่เขลา

จิตใจของพวกเขาก็มืดมัวไป จิตใจเป็นตัวแทนของความตั้งใจและความจงรักภักดีของบุคคล ความสว่างเป็นตัวแทนของความจริง เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธความจริง พวกเขาจึงสูญเสียความสามารถในการ

¹⁸ ดูที่ส่วนย่อยในบทที่ 9 หัวข้อ “ความยุติธรรมของพระเจ้าเกี่ยวกับความยากลำบาก” เพื่ออภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดนี้

มองเห็นความจริงนั้น พวกเขาสูญเสียความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในฝ่ายวิญญาณและสิ่งที่เป็นนิรันดร์ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เข้าใจโลกในฝ่ายวัตถุอย่างถูกต้องด้วยเช่นกัน

(โรม 1:23, 25) การจดจ่ออยู่กับตัวเอง กับโลกวัตถุ และการปฏิเสธพระผู้สร้างของพวกเขา นำไปสู่การสร้างเทพเจ้าต่าง ๆ ที่ยกย่องชมเชยธรรมชาติที่ลึ้มลงในบาปของพวกเขา พวกเขาเอาพระสิริของพระเจ้าไปมอบให้กับสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ พวกเขาปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระผู้สร้างและยกย่องสิ่งมีชีวิต เพื่อจะหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบที่มีต่อพระองค์ ทำที่นี้เป็น

รากฐานของวิวัฒนาการสมัยใหม่และลัทธิมนุษยนิยม ถ้าหากคนผลิตตัวเองขึ้นมาได้ พวกเขาก็สามารถกำหนดวัตถุประสงค์ คุณค่า และความมีศีลธรรมของตัวเองได้ด้วยเช่นกัน

สาระสำคัญของการนับถือรูปเคารพ คือการรับใช้และนมัสการบางสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้น การรับใช้บางสิ่งคือการให้สิ่งนั้นเป็นอันดับแรกในชีวิตและบัญชาชีวิตให้เป็นไปตามลำดับความสำคัญนั้น การนมัสการบางสิ่ง คือการพึ่งพาสิ่งนั้นและเอาพระสิริซึ่งเป็นของพระเจ้าเพียงผู้เดียวไปให้แก่สิ่งนั้น การนับถือรูปเคารพย่อมคาดหวังความพึงพอใจอย่างที่มีพระผู้สร้างผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถให้ได้จากสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกสร้างขึ้น ลัทธิวัตถุนิยมสมัยใหม่คือการนับถือรูปเคารพ คนไม่สามารถยกย่องวัตถุได้โดยไม่นมัสการพระเจ้าน้อยลง¹⁹

► คนต่างชาติตอบสนองต่อความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอย่างไร?

“ถ้าหากรากเหง้าของมนุษย์คือความ
วิปริตทางศาสนา ผลก็คือการเสื่อมทราม
ทางศีลธรรม”

- วิลเลียม เกรทแฮร์ส

Commentary on Romans

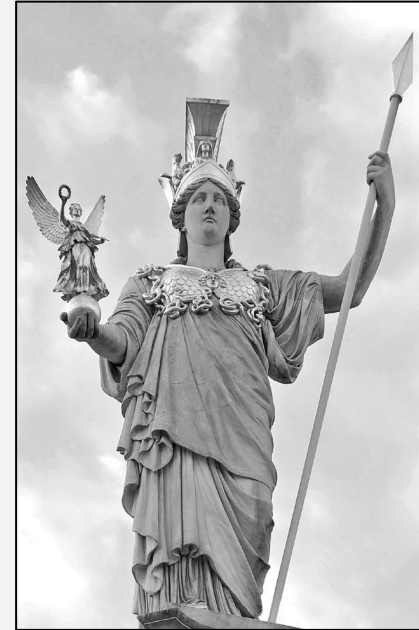
¹⁹ ภาพ: “รัฐสภาออสเตรีย พอลลิส ออสเตเรีย”, ถ่ายภาพโดยเจมูลอน วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2012, ดึงมาจาก

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Athena_Pallas_austrian_Parliament.jpg, โดเมนสาธารณะ

(โรม 1:24) ข้อนี้แนะนำประเด็นหลักที่ขยายความใน โรม 1:26-27 ความรักนับถือรูปเคารพย่อมนำไปสู่ การผิดศีลธรรม ซึ่งรวมถึงบาปทางเพศ บาปทางเพศทำให้ความปรารถนาทางกายมีความสำคัญเป็น อันดับแรกแต่กลับไม่ให้เกียรติร่างกาย เนื่องจากร่างกาย สมควรบริสุทธิ์และอุทิศเพื่องานรับใช้ของพระเจ้า

(โรม 1:26-27) การผิดศีลธรรมเป็นผลลัพธ์ตามธรรมชาติ ของการยกย่องตนเอง และปล่อยให้ตัณหาที่เห็นแก่ตัว ควบคุม เมื่อความปรารถนาควบคุม พวกเขาก็ถูกบิดเบือน ไป คนไม่อาจรักคนอื่นได้อย่างถูกต้อง หรือไม่สามารถมี ความสุขกับสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถ้าหากเขาไม่ได้รับความสุขกับพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม โรม 1:24 แนะนำ หัวข้อนี้และแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างการ ผิดศีลธรรมกับการปฏิเสธพระเจ้า

บาปทุกอย่างคือการบิดเบือนสิ่งดีที่พระเจ้าสร้าง ความ วิปริตทางเพศก็เห็นได้ชัดเจนกว่าบาปบางอย่าง ยิ่งคนออก ห่างจากทางของพระเจ่มากเท่าไร คนก็ยิ่งโหดเหี้ยม รุนแรง และวิปริตมากขึ้นเท่านั้น บางคนคิดว่ามีวัฒนธรรม อันเรียบง่ายที่ทำให้ดำเนินชีวิตได้ดีกว่าเนื่องจากไม่ถูก ความเจริญทำให้เสื่อมทรามไป ข้อเท็จจริงก็คือคนส่วนใหญ่ จากวัฒนธรรมที่ไม่มีอารยธรรมใช้ชีวิตอยู่กับความกลัวตาย กลัวสิ่งเหนือธรรมชาติ ปฏิบัติธรรมนิยมอันโหดเหี้ยม และ ทุกข์ทรมานจากการดำเนินชีวิตอันชั่วร้ายวิปริต

ศาสนาของคนโรมัน

ศาสนาของคนโรมันมีความหลากหลายอย่างยิ่ง พวกเขาเชื่อในเทพเจ้าหลายองค์ ถือเทวตำนานแห่งเทพเจ้ากรีกส่วนใหญ่ แต่เปลี่ยนชื่อของเทพเจ้าบางองค์ เวลาที่พวกเขามีชัยเหนือดินแดนต่าง ๆ ก็มักกับเทพเจ้าท้องถิ่นเข้ามาอยู่ในศาสนา พวกเขาเชื่อว่าเทพเจ้าบางองค์สำคัญในบางพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าผู้สร้างที่ทรงฤทธิ์ทั้งล้นอย่างพระเจ้าแห่งลัทธิยิวและศาสนาคริสต์ ศาสนามีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตทุกส่วนรวมถึงการปกครอง คริสเตียนถูกข่มเหงเนื่องจากไม่เข้าร่วมงานทางศาสนาของรัฐ

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นให้ทำหน้าที่ในฐานะมนุษย์ซึ่งอยู่ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ถ้าหากมนุษย์แยกออกจากพระเจ้า เขาก็ไม่สามารถเป็นดังที่พระเจ้ามุ่งหมายให้มนุษย์ชาติเป็นได้ เขาขาดแม้กระทั่งสิ่งที่เป็นอุดมคติของตน คนที่ไม่มีพระเจ้าย่อมไม่อาจบรรลุอุดมคติแห่งความเป็นชายและความเป็นหญิงได้ ความวิปริตทางเพศเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด แต่ทุกคนก็ได้รับผลกระทบจากการสูญเสียความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงในด้านอื่น ๆ เช่นเดียวกัน **การปฏิเสธพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าของการปฏิเสธมนุษย์ว่าเป็นมนุษย์ การปฏิเสธที่จะนมัสการพระเจ้าย่อมเป็นการปฏิเสธความเป็นมนุษย์ของตัวเอง**

ตรงกันข้ามกับความคาดหมายคือ ผู้ที่นมัสการสิ่งที่ถูกสร้างก็จบลงด้วยการทำให้สิ่งมีชีวิตวิปริตไป ชัดกับธรรมชาติ ถ้าหากคนยอมให้ความปรารถนาต่าง ๆ ตามธรรมชาติของตนเองควบคุม ความปรารถนาเหล่านั้นก็จะกลายเป็นสิ่งผิดธรรมชาติไปอย่างสุดโต่ง

เป็นเรื่องน่าขันที่หากคน ๆ หนึ่งยกย่องความปรารถนาของร่างกายอยู่เหนือพระเจ้า ในที่สุดเขาก็จะปฏิบัติต่อร่างกายด้วยการดูหมิ่น อวัยวะที่ผู้คนยกย่องบูชาในบาปทางเพศก็เป็นอวัยวะเดียวกันที่พวกเขาเอ่ยถึงเมื่อต้องการพูดอะไรที่หยาบโลนและดูหมิ่น

ผู้หญิงมักไม่ปล่อยตัวให้กับการผิดศีลธรรมทางเพศและความวิปริตได้รวดเร็วเท่าผู้ชาย โดยสัญชาตญาณพวกเธออยากจะปกป้องความสมบูรณ์ของครอบครัว การที่ผู้หญิงประพฤตสิ่งชั่วร้ายเช่นนี้ก็แสดงให้เห็นว่าการกระทำชั่วในสังคมของพวกเธอนั้นเต็มที่แล้ว

► รูปแบบความวิปริตที่มักเกิดขึ้นในสังคมของคุณมีอะไรบ้าง?

สภาวะแห่งความชั่วร้ายที่พวกเขาพาตัวเข้าไปก็เป็นสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับอย่างยิ่ง สภาวะแห่งความชั่วร้ายก็เป็นการลงโทษบาปอย่างเหมาะสม เพราะสภาวะแห่งความชั่วร้ายก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานและความอับอายเมื่อบาปนั้นเจริญขึ้น ทำให้ความปรารถนาต่าง ๆ ไม่ได้รับความพึงใจ และนำมาถึงผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่เกิดจากการกระทำชั่ว

การตอบสนองของคริสเตียนต่อบาปแห่งการรักร่วมเพศ

ไม่มีหลักฐานว่าพระคัมภีร์รับรองความถูกต้องของ “การมีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ (หรือเลสเบี้ยน)”²⁰ หากเป็นเช่นนั้น เราก็คงจะคาดหวังได้ว่าจะพบคำสอนเรื่องนี้ตลอดพระคัมภีร์อย่างที่เราพบเกี่ยวกับรูปแบบความสัมพันธ์อื่น ๆ ของมนุษย์ (เช่น สามีกับภรรยา พ่อแม่กับลูก พลเมืองกับฝ่ายปกครอง) แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ไม่มีข้อพระคัมภีร์สักข้อเดียวที่บ่งชี้ถึงความเป็นไปได้ที่ความสัมพันธ์เช่นนั้นจะเป็นที่ยอมรับในสายตาของพระเจ้า

ไม่ใช่การทดลอง ความรู้สึกรักหรือเสน่หาระหว่างมนุษย์สองคน หรือการต่อสู้ภายในจิตวิญญาณของเราที่เป็นสิ่งต้องห้ามในพระคัมภีร์ อันที่จริงแล้ว พระเจ้าบอกเราว่า พระองค์อยู่ใกล้คนที่เจ็บไข้ สับสน และถูกทดลอง บาปเกิดขึ้นเมื่อมีการยอมรับความคิดแห่งราคะตัณหา (ยากอบ 1:15) หรือเมื่อเราข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นอกเหนือไปจากการออกแบบของพระเจ้า

การตอบสนองที่เหมาะสมจากคริสตจักรต่อคนที่มีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ คือต้องมีความรักเมตตา ความจริงที่เป็นความอ่อนสุภาพ และความถ่อมใจอย่างแท้จริง การรักคนอื่นหมายถึงห่วงใยเขา และมอบความรักพระคริสต์ให้เขา ไม่ว่าเขาจะหันจากบาปของตนหรือไม่ก็ตาม การรักคนอื่นหมายถึงการมองดูเขาด้วยสายตาของพระคริสต์ อย่างที่พระองค์มองดู (และยังคงมอง) เราซึ่งอยู่ในบาป ความสัมพันธ์ของเรา กับคน ๆ นั้นมักนำเขาไปสู่ความสัมพันธ์กับพระคริสต์ที่ช่วยเหลือเขาให้รอดได้ ต่อจากนั้นก็เป็งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ปกติจะทำงานภายในคริสตจักรท้องถิ่น เพื่อฟื้นฟูผู้คนที่สูญเสียความสมบูรณ์

ไม่เพียงเท่านั้น การรักบางคนยังหมายถึงการพูดความจริง ถึงแม้จะเจอกับความไม่เป็นมิตรหรือความเฉยเมยก็ตาม การแบ่งปันพระวจนะของพระเจ้าอาจช่วยให้ชายหรือหญิงคนหนึ่งรอดพ้นจากการตัดสินใจผิด

²⁰ ส่วนย่อนี้ปรับปรุงใหม่จากบทความ “What Does the Bible Say about Homosexuality: Answering Revisionist Gay Theology” จาก Focus on the Family เราสามารถอ่านบทความฉบับเต็มได้จาก http://media.focusonthefamily.com/foftf/pdf/channels/social-issues/what-does-the-bible-say_final3.pdf?refcd=209501

ความสับสน บาป และความทุกข์ทรมานไปตลอดชีวิต ไม่ใช่ทุกคนพร้อมยอมรับคำสั่งสอนจากพระคัมภีร์ เราต้องอธิบายความจริงด้วยความอดทน และด้วยความสุภาพ เราต้องฟังด้วยจิตใจที่เปิดกว้างและใช้พระคัมภีร์ด้วยความรักกับวิจารณ์ญาณ เราต้องแสดงความห่วงใยอย่างแท้จริงต่อคน ๆ นั้น เพื่อเขาจะให้คุณค่าต่อความจริงที่เราให้แก่เขา

ความถ่อมใจอย่างแท้จริงจำเป็นต่อคำสอนของคริสเตียน ความถ่อมใจมาจากการสนทนาและใช้เวลากับพระเจ้า คือยอมรับถึงบาปของเราเอง สารภาพบาปของเรา และหันจากบาป แล้วจึงต้อนรับความรักอันล้ำลึกของพระเจ้าที่แสดงออกบนไม้กางเขน เราต้องให้ความรักและความเมตตาเป็นแรงจูงใจของเราแทนความหวาดกลัว ความโกรธ และความเกลียดชัง

“เป็นการยากที่เราจะเข้าใจถึงความเสียหายทั้งหมดที่ความบาปก่อขึ้นต่อบุคลิกภาพของมนุษย์ นอกเหนือจากความอ่อนแอของเจตน์จำนงที่ด้อยลง จ्ञาน และเสียงร่ำร้องของอารมณ์ที่ถูกกระตุ้นแล้ว ยังมีจิตใจที่มีมม และตกเป็นทาสของความปรารถนา มันถูกสอนให้มีข้ออ้างแทนที่จะให้เหตุผล มันตัดสินใจก่อนแล้วคิดทีหลัง มันเข้าข้างตัวเองแทนที่จะใช้เหตุผล บางครั้งบอกความจริงแต่ก็ไม่สม่ำเสมอ ไม่อาจพึ่งพาได้...มันเอาความจริงแลกกับความเท็จ พระเจ้าแลกกับการนับถือรูปเคารพ และสติปัญญาแลกกับความโง่เขลา...
- วิลเบอร์ เดย์ตัน

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรม ส่วนที่ 2 ตอนที่ 1

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 1:28) เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธพระเจ้าในความคิดและรูปแบบการดำเนินชีวิต รูปแบบความคิดและปรัชญาของพวกเขาจึงบิดเบือนไปเหมือนกับพฤติกรรมของพวกเขา มีการเล่นคำในภาษากรีกซึ่งแสดงให้เห็นว่า เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธพระเจ้า พระเจ้าจึงปล่อยพวกเขาให้อยู่กับความคิดที่พระองค์ปฏิเสธ นั่นหมายความว่า พระองค์หยุดที่จะมีอิทธิพลต่อพวกเขา พระเจ้าได้ให้เสรีภาพในการเลือกแก่นมนุษย์และอนุญาตให้เสรีภาพในการเลือกได้ทำงาน เมื่อถึงจุดหนึ่งพระเจ้ายกย่องผู้ที่ปฏิเสธพระองค์อย่างสิ้นเชิง

เป็นอิสระจากอิทธิพลของพระองค์ ความคิดของพวกเขาติดตามความเสื่อมทรามโดยพระเจ้าไม่ได้
ชัดเจน

คำกล่าวที่บอกว่าพระเจ้าปล่อยพวกเขา (โรม 1:24, 26, และ 28) บอกเป็นนัยว่า คนเหล่านี้อยู่ในสถานะที่
สิ้นหวังและตัดสินใจเลือกในสิ่งที่ไม่อาจหันกลับได้ (เปรียบเทียบกับพระธรรม 2 เธสะโลนิกา 2:10-12)

ความเสื่อมทรามส่งผลกระทบทางลบต่อจิตใจและวิธีการคิดของคน ความเสื่อมทรามชัดเจนคนเวลาที่
ต้องตัดสินใจเกี่ยวกับศีลธรรม ความเสื่อมทรามทำให้คนปกป้องความปรารถนาและการกระทำต่าง ๆ ที่ชั่ว
ร้ายของตน

► ตัวอย่างของข้ออ้างที่ไม่มีเหตุผลซึ่งคนอ้างสำหรับบาปของตนคืออะไร?

(โรม 1:29-31) ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราพบรายการของความบาปร้ายแรง วัฒนธรรมและอำนาจ
ปกครองยับยั้งแนวโน้มเหล่านี้เอาไว้ แต่สิ่งเหล่านี้ก็มีอยู่ในจิตใจของคนบาป ถ้าหากการยับยั้งทาง
วัฒนธรรมและอำนาจปกครองหมดไป

คนมากมายก็คงกลายเป็นคนอำมหิตได้อย่างรวดเร็ว

บาปต่าง ๆ และคำอธิบายต่าง ๆ เกี่ยวกับคนบาปมีอยู่ในรายการที่นี้ไม่ได้แตกต่างกันทั้งหมดโดยสิ้นเชิง
ต่อไปนี้เป็นแนวคิดสำคัญบางอย่างซึ่งแต่ละอย่างมีความหมายที่เป็นนัย

การอธรรม - คำทั่วไป บางทีประกอบด้วยการอธรรมอื่น ๆ ทั้งหมด

การล่วงประเวณี - การผิดศีลธรรมทุกประเภท²¹

ความชั่วร้าย - คำทั่วไปสำหรับการกระทำผิดและอุปนิสัยที่ไม่ดี

²¹ ต้นฉบับกรีกบางฉบับไม่มีคำนี้อยู่ในรายชื่อ

ความโลภ - คำที่ใช้มากในงานเขียนฉบับภาษากรีกเพื่ออ้างอิงถึงความเห็นแก่ตัวอย่างรุนแรง คำนี้อธิบายถึงบุคคลที่แสวงหาประโยชน์ของตนโดยเต็มใจจะเหยียบย่ำประโยชน์ของผู้อื่น คำนี้รวมถึงการใช้ตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจอย่างผิด ๆ เพื่อผลประโยชน์

การมุงร้าย - ความโหดร้ายภายในจิตใจและแนวโน้มที่จะชั่วร้าย

ความอิจฉา - ความปรารถนาในสิ่งที่คนอื่นมี ควบคู่กับความขุ่นเคืองใจต่อคนที่มีสิ่งต่าง ๆ ที่น่าปรารถนา

การฆ่าฟัน - การฆ่าคนอย่างจงใจและผิดกฎหมายซึ่งเป็นผลลัพธ์ร้ายแรงที่สุดแห่งความเกลียดชังและความขุ่นเคืองใจ

การวิวาท - การทะเลาะวิวาทอาจเกิดจากการแข่งขัน

การหลอกลวง - การฉ้อฉล อาจบอกเป็นนัยถึงการล่อเหยื่อให้ติดกับ

ความคิดร้าย - มุงร้าย พร้อมจะทำร้ายคนอื่นอย่างไม่มีเหตุผล

พุดนินทา - คนพุดให้ร้ายลับ ๆ

ส่อเสียด - คนพุดให้ร้ายทำลายชื่อเสียงของคนอื่นโดยพุดชั่วร้ายหรือสิ่งเท็จต่าง ๆ เกี่ยวกับเขา

เกลียดชังพระเจ้า - พวกเขามองว่าพระเจ้าเป็นศัตรูเพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์กล่าวโทษพวกเขา

ดูถูกคนอื่น - คน ๆ นี้เหิมเกริมและโหดร้าย คนอ่อนแอที่มีคุณลักษณะแบบนี้มักจะดูหมิ่นคนอื่นที่ตัวเขาเองควรเคารพ คนมีอำนาจที่มีคุณลักษณะแบบนี้เป็นคนโหดร้ายต่อคนอื่นและแก้แค้นอย่างรุนแรงที่สุดกับคนที่ไม่แสดงความเคารพอย่างที่เขาต้องการ

เยอหยิ่งจองหอง - ความหยิ่งยโสเป็นการมองยกตน เป็นรากของบาปทั้งปวงเนื่องจากกระตุ้นให้คน

ควบคุมชีวิตตัวเองและต่อต้านพระเจ้าผู้สร้าง

อวดตัว - ยกตน คนเหล่านี้มีตัวเองเป็นศูนย์กลาง ถ้าหากเปรียบเทียบคุณสมบัตินี้กับคุณสมบัติอื่น ๆ แล้ว คนที่โอ้อวดยกตนอย่างหลอกลวงด้วยการทำลายหรือทำร้ายคนอื่น

คิดทำชั่วแปลก ๆ - พวกเขาสร้างสรรค์ในการสร้างสิ่งต่าง ๆ ที่ชั่วร้ายและเป็นอันตราย

ไม่เชื่อฟังบิดามารดา - การเสื่อมสลายของครอบครัวเป็นผลลัพธ์ของบาป และนำไปสู่การเสื่อมสลายของสังคม เราพบแนวโน้มชั่วร้ายได้จากการแสดงออกในช่วงต้น ๆ ของเด็กที่ต่อต้านพ่อแม่ซึ่งเป็นสิทธิอำนาจอย่างแรกที่เขารู้จัก

ไร้ปัญญา - ไม่ตระหนักถึงคุณค่าทางศีลธรรม บุคคลนี้ไม่ถูกโน้มน้าวด้วยเหตุผลตามหลักศีลธรรม นี่ไม่ใช่การขาดสติปัญญา แต่สำนึกทางศีลธรรมซึ่งฟิการไปเป็นผลลัพธ์ของจิตใจที่ชั่วร้าย

ไร้ความซื่อสัตย์ - ไม่น่าไว้วางใจ ละทิ้งความมีศีลธรรมและสิทธิอำนาจ เกลียดชังความจริงแท้ที่ไม่โอนอ่อนตามพวกเขาและให้ตัวเองเป็นความสำคัญอันดับแรก ไม่รักษาสัญญา

ไร้ความรักกัน - ตรงกันข้ามกับสัญญาตญาณในการปกป้องและรัก พวกเขาละทิ้งครอบครัวของตัวเองแล้วทำตามความปรารถนาต่าง ๆ ของตนได้ สัญชาติญาณความรักขั้นพื้นฐานสุดถูกบิดเบือนไปได้ พวกเขาสามารถข่มเหงผู้คนที่พึ่งพาการปกป้องจากพวกเขาได้

ไม่ยอมคืนดีกัน - จะไม่ได้รับความพอใจ²²

ไร้ความเมตตา - ไม่สงสาร พวกเขาอาจสังเกตเห็นความทุกข์แต่ไร้ซึ่งความเมตตา พวกเขาไม่หันจากความชั่วร้ายเพราะเห็นว่าการกระทำของตนจะก่อให้เกิดความทุกข์แก่คนอื่น พวกเขาไม่รู้สึกละอายใจเมื่อเห็นว่าการกระทำผิดของตนได้ก่อให้เกิดความทุกข์อะไรบ้าง

²² ต้นฉบับภาษากรีกหลายฉบับไม่มีคำนี้อยู่ในรายชื่อ

(โรม 1:32) พวกเขาเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ผิด คนที่ไม่นับถือพระเจ้าไม่ติดตามแม้ความจริงที่พวกเขามีอย่างสัตย์ซื่อ พวกเขาเห็นว่าตนเองตกอยู่ใต้การพิพากษา กระนั้นพวกเขาก็ไม่เพียงทำบาป แต่ยังเห็นชอบกับบาปของคนอื่น ๆ ด้วย ความมีศีลธรรมของสังคมตกต่ำเสียจนมีมาตรฐานความประพฤติใหม่ที่ยอมรับการผิดศีลธรรม คนที่ยอมรับบาปโดยสมบูรณ์ก็เห็นชอบว่าตนเองเป็นคนบาปและเห็นชอบกับคนอื่นว่าเป็นคนบาป เขาอาจได้รับความเพลิดเพลินจากบาปของคนอื่น ผู้คนปรบมือให้กับการสังหารในสังเวียนของคนโรมัน คนสมัยใหม่จำนวนมากมีความสุขกับการชมความรุนแรงและกิจกรรมทางเพศอันผิดศีลธรรม พวกเขาชื่นชมคนที่เปื้อนเลือดด้วยปริมาณของบาปที่ทำ

คนบาปทุกคนที่ไม่กลับใจมาเชื่อเป็นอย่างนี้หรือเปล่า?

ไม่ใช่ทุกคนที่ทำบาปทุกอย่างเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม มวลมนุษย์ที่ลุ่มลงในบาปก็มีแนวโน้มต่อบาปเหล่านี้ทั้งหมด และทุกคนก็อาจทำบาปเหล่านี้ได้ถ้าหากพวกเขาอยู่ในสถานการณ์แวดล้อมที่แตกต่างจากเดิม เซเนกาเป็นนักปรัชญาชาวโรมันและเป็นเจ้าหน้าที่ปกครองที่มีชีวิตอยู่ในสมัยของเปาโล เขาไม่ใช่คริสเตียน และไม่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์ แต่เขาสังเกตว่าศักยภาพของบาปทุกชนิดมีอยู่ในทุกคน เขากล่าวว่า “ความชั่วร้ายทั้งสิ้นอยู่ในมนุษย์ทั้งปวง แม้ว่าความชั่วร้ายทั้งสิ้นไม่ได้โดดเด่นอย่างเห็นได้ชัดในมนุษย์แต่ละคนก็ตาม”²³ เราสังเกตได้ว่าคำอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับคนบาปที่ไม่กลับใจใหม่ประยุกต์ใช้ได้กับทุกยุคทุกวัฒนธรรม

อำนาจปกครองและมาตรฐานทางสังคมยับยั้งแนวโน้มอันชั่วร้ายของแต่ละบุคคลไว้ได้มาก คนจำนวนมากปล่อยใจและความคิดไปตามความปรารถนาอันชั่วร้ายต่าง ๆ แต่ไม่ได้แสดงให้เห็นอย่างเปิดเผย เพราะ

²³ ยกคำพูดโดย เอฟ เอฟ บรูซ, *The Epistle to the Romans*, in *Tyndale Bible Commentaries* (แกรนด์ แรพิดส์: วิลเลียม บี เอียร์ดแมนส์ พับลิชชิง คอมพานี., 1963), 87.

พวกเขาอยากได้รับการเห็นชอบจากคนอื่น คนมีแนวโน้มลับ ๆ ต่อบาปต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในรายการของ พระคัมภีร์ตอนนี้และมีความผิดเนื่องจากบาปเหล่านี้ในใจ

การนำเนื้อหาตอนนี้ไปประยุกต์ใช้

เนื้อหาตอนนี้เป็นคำอธิบายถึงคนในสังคมที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาปฏิเสธความรู้ของพระเจ้าที่เปิดเผยในการทรงสร้างและในจิตสำนึกของพวกเขา จากนั้นก็หาสิ่งอื่นเพื่อจะนมัสการเพื่อจะปล่อยตัวไปตามความปรารถนาแห่งธรรมชาติอันชั่วร้าย แล้วความปรารถนาของพวกเขาก็วิปริตไป เนื้อหาตอนนี้ อธิบายว่าเพราะเหตุใดคนเหล่านั้นจึงจำเป็นต้องได้รับข่าวประเสริฐ

เนื้อหาตอนนี้สำคัญสำหรับทุกคน เพราะให้รายการความบาปหลายประเภท และแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเกลียดชังบาปทั้งสิ้น เนื้อหาตอนนี้เป็นการเตือนเช่นกันว่าบาปทั้งสิ้นมีแนวโน้มที่นำคนบาปไปสู่ความชั่วร้ายอื่น ๆ คนที่ได้ยินข่าวประเสริฐแล้วปฏิเสธ ก็สูญเสียความเข้าใจถึงสิ่งที่ถูกและผิด

เนื้อหาตอนนี้อธิบายถึงสภาวะต่าง ๆ ที่เราเห็นในสังคมของเราแม้จะมีผู้เทศนาข่าวประเสริฐที่นั่นแล้วก็ตาม วัฒนธรรมหาหนทางที่จะทำให้บาปบางอย่างเป็นที่ยอมรับและเพิกเฉยต่อมาตรฐานของพระเจ้า

คำพยาน

ชมาเกิดที่ประเทศจอร์เจียในทวีปยุโรปตะวันออก พ่อแม่ของชมาเป็นคนไม่มีศาสนา และตัวเขาก็ไม่ได้ไปร่วมนมัสการที่คริสตจักรขณะที่เป็นเด็ก ชื่อของเขาหมายความว่า “อารมณ์ร้อน” ซึ่งตรงกับอารมณ์ของเขา ขณะเป็นคนหนุ่ม ชมาก็มีปัญหาย่อย ๆ เขาถูกส่งตัวไปยังเรือนจำที่ประเทศรัสเซีย และต้องขังอยู่เป็นเวลาสองปีหลังจากถูกตัดสินว่ามีความผิดในคดีอาชญากรรมหลายคดี ชมาก็ถูกปล่อยตัวและกลับมายังประเทศจอร์เจียระหว่างที่ประเทศจอร์เจียก่อการปฏิวัติต่อต้านประเทศรัสเซีย

ตัวของชมาก็เสียหายอย่างอย่างหนักจากสุรา หมอบอกกับเขาว่าตัวเขาจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน ชมาก็ไม่มีความสุขกับชีวิตและเริ่มรู้สึกปรารถนาจะรู้จักพระเจ้า เขาถามเพื่อนคริสเตียนบางคนให้พาเขาไปที่

คริสตจักร แรกนั้นพวกเขาบอกกับชமாகีว่าคริสตจักรไม่ใช่ที่ของเขา จากนั้นก็บอกเขาว่า เขามาที่คริสตจักรได้ ถ้าหากเขาสัญญาว่าจะไม่ได้เถียง ชமாகีไปคริสตจักรและได้รับความรอดเมื่ออายุ 22 ปี ชีวิตของเขาเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ชமாகีหายจากโรคตับ เขาไม่ได้คาดหวังว่าจะแต่งงานเนื่องจากโรคของเขา แต่พระเจ้าให้อนาคตใหม่แก่เขา ตอนนี้เขามีภรรยาและลูกสาวสามคน ชமாகีรับใช้ด้วยการเป็นศิษยาภิบาลและผู้ฝึกฝนพันธกิจ

คำถามทบทวนบทที่ 2

- (1) ผู้คนได้รับการสำแดงทั่วไปผ่านวิธีการใดบ้าง?
- (2) คนทั้งปวงรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับพระเจ้าแม้ว่าไม่มีพระคัมภีร์?
- (3) การสำแดงพิเศษคืออะไร?
- (4) การนับถือรูปเคารพคืออะไร?
- (5) ระบุสองวิธีที่ความเสื่อมทรามส่งผลกระทบต่อความคิดของคน

งานมอบหมายบทเรียนที่ 2

จงเขียนอธิบายหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับสถานะของสังคมที่ไม่เคยได้ยินถึงข่าวประเสริฐแต่ปฏิเสธพระเจ้า พวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเรื่องอะไรบ้าง? เกิดอะไรขึ้นกับการคิดของพวกเขา? อธิบายเกี่ยวกับความชั่วร้ายของพวกเขา อธิบายว่าไม่ใช่ทุกคนแสดงออกถึงความชั่วร้ายแบบเดียวกันเพราะอะไร?

บทที่ 3

ความอธรรมของคนอิสราเอล

บทนำสู่พระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้าย

พระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้ายว่าด้วยปัญหาการรักษาความเชื่อเอาไว้ แม้ว่าจะมีความชั่วร้ายและความอยุติธรรมอยู่ในโลกนี้ก็ตาม พระคัมภีร์อธิบายถึงเวลาที่พระเจ้าจะแทรกแซงอย่างทันทีทันใดในโลกนี้ด้วยการลงโทษความชั่วร้ายและช่วยเหลือประชากรของพระองค์²⁴

คำที่มักใช้สำหรับเวลาที่พระเจ้าแทรกแซงเป็นครั้งสุดท้ายคือ *วันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า* พระคัมภีร์บางตอนในพันธสัญญาเดิมอธิบายถึงวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เป็นเวลาที่ชนชาติต่าง ๆ ถูกลงโทษเนื่องจากสิ่งที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอล²⁵ คนยิวจำนวนมากเริ่มต้นที่ทักท้วงว่า ในฐานะที่พวกเขาเป็นคนยิว พวกเขาไม่มีอะไรต้องหวาดกลัวเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้า บรรดาผู้เผยพระวจนะพยายามจะแสดงให้เห็นว่า พวกเขาจะถูกพิพากษาเช่นเดียวกัน ถ้าหากพวกเขาเป็นคนบาป (เศฟันยาห์ 1:12, อาโมส 5:18-27) และจะไม่ถูกละเว้นเพียงเพราะพวกเขาคือคนยิว แต่ข้อที่ทักท้วงนั้นก็ยังคงอยู่

เป็นการยากที่คนยิวจะยอมรับข้อเท็จจริงว่า พวกเขาจำเป็นต้องได้รับความรอด ตัวอย่างเช่น พิธีบัพติศมาเป็นพิธีที่พวกเขาใช้เพื่อนำคนต่างชาติให้มาเข้าลัทธิยูด้า พวกเขาไม่ได้ให้บัพติศมาแก่คนยิว ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ให้บัพติศมาแก่คนยิว และการปฏิบัติของเขาสร้างความขุ่นเคืองใจแก่คนยิวบางคนที่คิดว่าตนเอง

²⁴ พระคัมภีร์เกี่ยวกับอวสานกาลในพันธสัญญาเดิมได้แก่พระธรรมดาเนียล เศคาริยาห์ โยเอล เอเสเคียล 37-39 และอิสยาห์ 24-27 ในพันธสัญญา เราพบพระคัมภีร์เกี่ยวกับอวสานกาลในพระธรรมมัทธิว 24, ลูกา 21, มาระโก, 2 เธสะโลนิกา 2 และวิวรณ์

²⁵ บางตัวอย่างคือพระธรรมเศคาริยาห์ 12 และโยเอล 3

ไม่ต้องการพิธีบำเพ็ญศาสนาหรือไม่ต้องสำนึกผิด พวกเขาคิดว่าพระเจ้าโปรดปรานพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม (มัทธิว 3:9)

ในพระธรรมโรม เปาโลอ้างอิงถึงวันแห่งพระพิโรธ (โรม 2:5) และวันที่พระเจ้าจะพิพากษา (โรม 2:16) การอ้างอิงเหล่านี้ดำเนินตามประเด็นหลักของเขาในโรม 1:16-18 ที่ว่า ข่าวประเสริฐคือความรอดจากพระพิโรธของพระเจ้า ในโรม 2:2-3 เขาทำให้คนยิวที่สำคัญตนว่าชอบธรรมต้องตกตลึงกับข้อเท็จจริงที่ว่า พวกเขาที่มีเหตุผลต้องหวาดกลัววันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยเช่นกัน แม้กระทั่งคนยิวยังต้องการความรอด

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 2

ในบทเรียนนี้ เราจะศึกษาส่วนที่ 2 ของพระธรรมโรม ในบทเรียนที่แล้ว เราศึกษาเนื้อหาที่อธิบายถึงความชอบธรรมของคนต่างชาติ เนื้อหาตอนนี้ (โรม 2:1-29) อธิบายถึงความชอบธรรมของคนอิสราเอล

ส่วนที่ 2 คือ โรม 1:18-3:20 ประเด็นหลักของส่วนที่ 2 คือ ทุกคนในโลกละเมิดข้อกำหนดของพระเจ้าและอยู่ใต้การพิพากษาลงโทษ ไม่มีใครได้รับความรอดบนพื้นฐานของการตอบสนองข้อกำหนดของพระเจ้าได้ เพราะทุกคนได้ละเมิดข้อกำหนดเหล่านั้นแล้ว

ประการแรก เปาโลอธิบายว่า คนต่างชาติปฏิเสธความรู้ของพระเจ้าและหันไปหารูปเคารพกับความปรารถนาอันชั่วร้ายต่าง ๆ จากนั้นก็อธิบายถึงสถานะของคนอิสราเอลผู้ซึ่งมีธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าแต่ก็ไม่เชื่อฟัง ตอนนี้เราจะศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับคนอิสราเอล

ที่นี่เปาโลเปลี่ยนจากบุคคลที่สาม (พวกเขา) มาเป็นบุคคลที่สอง (พวกท่าน) เขาพูดถึงทุกคนที่คิดว่าข่าวประเสริฐไม่ได้นำมาใช้กับพวกเขา เพราะพวกเขาบรรลุมาตรฐานแห่งความชอบธรรมแล้ว คนยิวส่วนใหญ่ตกอยู่ในข่ายนั้น และในส่วนย่อยตอนนี้พูดเจาะจงถึงพวกเขา (โรม 2:17) แต่คนต่างชาติที่มีศีลธรรมสูงส่งก็อาจตกอยู่ในการอธรรมเดียวกัน เขาแสดงให้เห็นว่าคนที่คิดว่าตนเองชอบธรรมโดยปราศจากพระคุณก็เป็นคนหน้าซื่อใจคดและมีความผิด

ประเด็นหลักของบทที่ 2

คนยิวมีความผิดด้วยบาปเดียวกันกับคนต่างชาติและจะถูกพระเจ้าพิพากษาเช่นเดียวกัน

บทสรุปของบทที่ 2

โรม 2:1, 11 ให้ประเด็นหลัก โรม 2:1 กล่าวว่าคนยิวมีความผิดเท่าเทียมกัน โรม 2:11 แถลงว่าพระเจ้าไม่เข้าข้างผู้ใด ส่วนที่เหลือของบทนั้นเป็นการรวบรวมเนื้อหาเพื่อปูทางสำหรับคำกล่าวอื่น ๆ ในข้อเหล่านั้น พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวเช่นเดียวกับคนต่างศาสนาที่ไม่มีข้อแก้ตัวได้เลย (โรม 1:20)

โรม 2:13, 17 แสดงให้เห็นว่า เพราะอะไรคนยิวจึงคาดหวังว่าตนเองเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า – เพราะว่าพวกเขาได้รับการสำแดงจากพระเจ้า และมีศาสนาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสำแดงนั้น ในโรม บทที่ 1 เปาโลให้ข้อเท็จจริงที่ว่าคนต่างชาติสมควรได้รับการพิพากษา คนยิวทุกคนจะเห็นด้วยกับเรื่องนี้ แต่ในโรม 2:1 เปาโลทำให้คนยิวอกสั่นขวัญแขวนโดยการเปิดโปงความผิดของพวกเขา พวกเขาละเมิด ธรรมบัญญัติและสมควรได้รับการพิพากษาเหมือนกับคนต่างชาติ! พวกเขาคาดหวังว่าจะมีข้อแก้ตัวได้ เพราะพวกเขเป็นชาวยิวผู้ยอมรับกฎบัญญัติของพระเจ้าและมีศาสนาที่ถูกต้อง

วันนี้ผู้คนนับล้าน ๆ ตกอยู่ในข่ายนี้ พวกเขาคิดว่าพระเจ้ายอมรับพวกเขา เพราะพวกเขาเชื่อในพระเจ้า และปฏิบัติตามรูปแบบทางศาสนาในขณะที่ก็ยังคงทำบาป

- ▶ ในสังคมของคุณ มีคนมากมายที่เข้าใจผิดคิดว่าตนเองเป็นคริสเตียนไหม? ทำไมพวกเขาจึงคิดอย่างนั้น?
- ▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 2:1-29 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

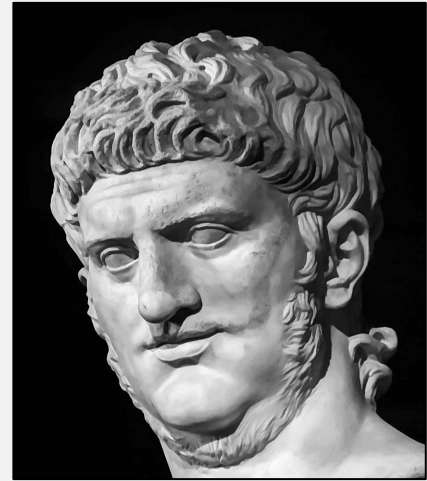
(โรม 2:1) สภาวะที่คนยิวไม่มีข้ออ้างก็สอดคล้องกับสภาวะที่คนต่างชาติไม่มีข้ออ้าง (โรม 1:20) ความคิดนั้นน่าจะเป็นที่น่าตกใจสำหรับคนยิวที่สำคัญตนว่าชอบธรรม เช่นเดียวกันน่าตกใจสำหรับคนสมัยใหม่ที่คิดว่าตัวเองดีพอด้วย

เมื่อพวกเขาพิพากษาคนอื่น พวกเขาก็ลงโทษตัวเอง เพราะพวกเขามีความผิดเนื่องจากบาปเดียวกัน ความรู้ถึงความจริงของพวกเขาเพิ่มความรับผิดชอบแก่พวกเขา พระเยซูตรัสว่าบางเมืองในอิสราเอลจะถูกพิพากษานักกว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ (มัทธิว 11:21-24)

พระคัมภีร์ข้อนี้อ้างอิงถึงคนที่คิดว่าตนเองพิพากษาคือคนอื่นได้ กระนั้นก็ยังนับว่าตัวเองเป็นคนบริสุทธิ์ ส่วนที่เหลือของบทนำเสนอพระเจ้าในบทบาทผู้พิพากษาและแสดงให้เห็นว่าการพิพากษาของพระองค์ต่างไปจากการพิพากษาของคนที่เข้าข้างตัวเอง

(โรม 2:2-3) การพิพากษาของพระเจ้าเป็นไปตามมาตรฐานที่เที่ยงตรง พระเจ้าไม่พิพากษาใครตามมาตรฐานที่เปลี่ยนแปลงและไม่เที่ยงตรงของมนุษย์²⁶

(โรม 2:4) พระเจ้าให้ความใส่ใจเป็นพิเศษแก่คนยิว ดังนั้นพวกเขาจึงคิดว่า พระองค์จะยืดหยุ่นความยุติธรรมเพราะโปรดปรานพวกเขา แท้จริงแล้ว การที่พระองค์ดีต่อพวกเขาก็เพราะมุ่งหมายให้พวกเขากลับ

เนโร

เนโรเป็นจักรพรรดิในปี ค.ศ. 54-68 เขาเรืองอำนาจเมื่อเปาโลไปที่กรุงโรม เขาโหดเหี้ยมอำมหิตที่สุดและเกลียดชังคนยิวกับคริสเตียน นักประวัติศาสตร์เริ่มแรกเขียนว่าบางครั้งเนโรเผาคริสเตียนเพื่อเป็นแสงไฟให้
ความสว่างในสวนของเขา

²⁶ ภาพ: “เนโร”, ชิปโหลดโดยเดวิดโจนส์ เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2011, ดึงออกมาจาก <https://flickr.com/photos/cloudsoup/6564103675/>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดและตัดภาพจากภาพต้นฉบับ

ใจใหม่ ไม่ใช่ยกเลิกความยุติธรรม คนจำนวนมากดูหมิ่นความดีของพระเจ้าโดยมองว่านั่นเป็นเพียงแค่ความใจกว้างและความอดกลั้นเท่านั้น สิ่งที่มีมนุษย์ฝ่ายโลกอยากได้จากพระเจ้าคือ ผลประโยชน์ฝ่ายวัตถุ ควบคู่กับความอดกลั้นต่อบาปของเขา การมองความดีของพระเจ้าแบบนี้ก็เป็นการดูหมิ่นความดีของพระองค์ พวกคนที่รู้เกี่ยวกับพระเจ้าย่อมมีความผิดมากกว่า เพราะความดีของพระองค์ให้โอกาสพวกเขากลับใจใหม่

(โรม 2:5) เวลาที่เนิ่นช้าออกไปขณะที่พวกเขายังคงทำบาป แทนที่จะกลับใจใหม่ พวกเขากลับสะสมพระพิโรธของพระเจ้า เพราะพวกเขารู้จักความจริง พวกเขาจึงถูกตรวจสอบมากกว่า ดังนั้นพระพิโรธของพระเจ้าจึงมากขึ้นต่อการไม่เชื่อฟังของพวกเขา

(ส่วนย่อยต่อไปนี้มีความสำคัญต่อความเข้าใจส่วนที่เหลือของบทนี้)

การพิพากษางานต่าง ๆ

► เมื่อเรามาถึงการพิพากษา สิ่งต่าง ๆ ที่เราทำในโลกสำคัญหรือเปล่า?

การพิพากษารั้งสุดท้ายจะประเมินการงานต่าง ๆ พระเจ้าจะลงโทษและให้รางวัลแก่ผู้คนตามการกระทำของพวกเขา จะมีระดับที่แตกต่างกันของการลงโทษและการให้รางวัลสำหรับแต่ละคน (ฮีบรู 2:2, ฮีบรู 10:28-29, มัทธิว 10:42, ลูกา 12:47-48, 2 โครินธ์ 5:10)

ความคิดที่ว่าคนบาปถูกลงโทษเพียงเพราะความไม่เชื่อนั้นไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ ในวิวรณ์ 20:12 คนรับการพิพากษาตามบันทึกแห่งการงานของพวกเขา ใน 2 โครินธ์ 5:10 เราทุกคนรวมทั้งผู้เชื่อจะถูกพิพากษาเนื่องจากการงานต่าง ๆ ของเรา ใน 1 โครินธ์ 3:12-15 แสดงให้เห็นว่า คริสเตียนจะได้รับรางวัลแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับแรงจูงใจกับความพากเพียร และคุณภาพของการงานต่าง ๆ (ทอง เงิน หินมีค่า ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง) คริสเตียนทั้งหมดจะได้รับรางวัลเพราะคริสเตียนแท้ทุกคนสร้างการงานที่ดี แต่ไม่ใช่การงานทั้งหมดมีคุณค่าเท่ากัน การงานของผู้เชื่อที่ไม่ผ่านการทดสอบคุณภาพก็จะถูกเผาด้วยไฟ

โรมบทที่ 2 บอกเป็นนัยว่าบางคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐในพันธสัญญาใหม่จะไม่ถูกลงโทษเนื่องจาก
การทำงานต่าง ๆ ของพวกเขา (ดูใน โรม 2:7, 10, 13, 26-27) นั่นไม่ได้หมายความว่าไม่มีใครที่ไม่เคยทำ
บาป และด้วยเหตุนี้จึงสามารถได้รับการยอมรับเนื่องจากการงานโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยพระคุณ
เพราะว่าโรม 3:19-20 กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนทำบาป คนที่การงานของเขาได้รับการยอมรับ คือคนที่มี
ประสบการณ์กับพระคุณที่เรียกว่าเป็นการเข้าสู่หนทางใจ การงานของพวกเขาเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า
(โรม (2:29)

การทำงานของพระคุณในใจนี้ได้ถูกสัญญาเอาไว้ในสมัยพันธสัญญาเดิม

แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะประทานใจเชื่อฟังแก่ท่าน และแก่นูตรหลานของท่าน เพื่อท่าน
จะได้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้
(เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6)

ดังนั้นเราจึงรู้ว่าคนยิวในสมัยโบราณได้รับความรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการงานต่าง ๆ

พระคุณมีพร้อมอยู่สำหรับคนต่างชาติไม่ว่าพวกเขาจะได้รับการสำแดงพิเศษหรือไม่ก็ตาม

แล้วเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่าพระเจ้าไม่ทรงลำเอียง ทุกคนในทุกชนชาติที่เกรง
กลัวพระองค์ และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์ (กิจการ 10:34-35)

จิตใจที่เปลี่ยนแปลงนำไปสู่การงานอันชอบธรรม ซึ่งเป็นการพิสูจน์ถึงการเชื่อฟังต่อพระเจ้า หลักฐานนี้เป็น
พื้นฐานของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมครั้งสุดท้ายตามที่ถูกกล่าวถึงใน โรม 2:13,16 การนับว่าเป็นคน
ชอบธรรมที่การพิพากษาครั้งสุดท้าย

พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้สอนว่า คนจะได้รับความรอดได้โดยการงานต่าง ๆ แต่สอนว่าการเชื่อฟังที่แท้จริง
เป็นสิ่งสำคัญ ไม่ใช่เพียงแค่อำนาจบัญญัติเท่านั้น สิ่งนี้สนับสนุนประเด็นของเนื้อหาที่ว่า คนยิวก็นับ
จำเป็นต้องได้รับความรอดเพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อฟัง

การศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 2:7) พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่ผู้ที่แสวงหาเกียรติที่มาจากพระเจ้า โดยการพากเพียรทำงานต่าง ๆ ที่พระเจ้าพอพระทัย

(โรม 2:9) เราเห็นได้จากตรงนี้ว่า สิทธิพิเศษของคนยิวทำให้พวกเขาต้องถูกตรวจสอบมากกว่าด้วยเช่นกัน เนื่องจากชาวประเสริฐมาถึงคนยิวก่อน พวกเขาจึงสมควรได้รับการพิพากษาก่อน

(โรม 2:11) นี่เป็นข้อพระคัมภีร์สำคัญของบท พวกคนที่ดำเนินชีวิตในการกบฏต่อพระเจ้า จะได้รับการพิพากษาโดยไม่ได้รับความโปรดปรานเนื่องจากพวกเขาเป็นคนที่นับถือศาสนาแต่เปลือกนอก

มุมมองจากพระธรรมยากอบ

พระธรรมยากอบกล่าวว่า มนุษย์ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมไม่ใช่โดยความเชื่อเท่านั้น แต่โดยการทำงานต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน (ยากอบ 2:24) แต่เปาโลกล่าวใน เอเฟซัส 2:8 ว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการทำงานต่าง ๆ ในโรม 3:28 เขากล่าวว่าคนถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ นอกเหนือจากการงานของธรรมบัญญัติ

ดังนั้น เราจึงถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยการทำงานต่าง ๆ ร่วมกันกับโดยความเชื่อ หรือเราถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น? เปาโลกับยากอบขัดแย้งกันและกันหรือเปล่า? ไม่ขัดแย้ง เพราะว่าทั้งคู่ไม่ได้กำลังพูดถึงสิ่งเดียวกัน

เปาโลกำลังพูดถึงวิธีที่คนถูกนับเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า **คนที่ได้รับการทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ**

ยากอบกำลังพูดถึงวิธีที่คนถูกนับเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าคนอื่น ๆ คนที่แสดงให้เห็นว่าตัวเขามีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้โดยการดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ

ประเด็นหลักของจดหมายฝากของยากอบ คือเพื่อพิสูจน์ถึงความเชื่อที่แท้จริงที่ถูกนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน เขากล่าวว่า อับราฮัมถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยการทำงานต่าง ๆ ของเขา คน ๆ หนึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นคนชอบธรรมได้โดยความเชื่อร่วมกันกับโดยการทำงานต่าง ๆ เรารู้ว่าคน ๆ หนึ่งเป็นคริสเตียน ถ้าหากเขาประกาศตนว่าเป็นคริสเตียนและดำเนินชีวิตอย่างคริสเตียน

เปาโลรับรองเช่นกันว่า ความเชื่อจะตามมาด้วยการทำงานที่ดี ในเอเฟซัส 2:10 หลังจากคำกล่าวของเปาโล ที่ว่าเราได้รับความรอดโดยความเชื่อ เขาก็กล่าวว่า เราถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี

ยากอบกับเปาโลไม่ได้ขัดแย้งกัน ทั้งคู่เห็นพ้องว่า ความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ทำให้คนเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า และการทำงานที่เกิดขึ้นหลังจากการกลับใจใหม่แสดงให้เห็นว่าคน ๆ นั้นได้รับความรอดแล้ว

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 2:12) ธรรมเนียมปฏิบัติที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรจะไม่ใช้มาตรฐานแห่งการพิพากษาสำหรับคนที่ไม่เคยได้ยินถึงธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้น พวกเขาจะถูกลงโทษโดยธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าเปิดเผยแก่พวกเขาด้วยวิธีอื่น ๆ (ดูที่ โรม 1:20, 2:15)

(โรม 2:13) การที่พวกเขาจะถูกนับเป็นคนชอบธรรมขึ้นไปถึงการพิพากษาครั้งสุดท้าย บางคนคาดหวังว่าจะถูกนับเป็นคนชอบธรรมเพราะว่าพวกเขามีธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ความรู้เรื่องธรรมเนียมปฏิบัติโดยปราศจากการเชื่อฟังก็ไม่ทำให้เขาถูกนับเป็นคนชอบธรรม

(โรม 2:14) ข้อเท็จจริงที่ว่า พวกเขาอาจทำอย่างถูกต้องโดยปกติวิสัย แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะเป็นปกติวิสัยโดยปราศจากพระเจ้า ในโรม 2:15 แสดงให้เห็นว่า นั่นเป็นเพราะพระเจ้าเขียนธรรมเนียมปฏิบัติ

ไว้ในจิตใจและในจิตสำนึกของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะทำการที่ถูกต้องได้ คำว่า “โดยปกติวิสัย”

หมายความว่า พวกเขาทำในสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยในธรรมชาติของพวกเขาโดยไม่มีพระคัมภีร์ที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร

(โรม 2:15) บรรดาคนที่ไม่ใช่ธรรมบัญญัติที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร ก็ยังคงมีธรรมบัญญัติในธรรมชาติทางศีลธรรมของตน และตัดสินใจเลือกได้ นี่ไม่ได้หมายความว่าจิตสำนึกพึงพาได้โดยสมบูรณ์ จิตสำนึกไม่ได้ถูกต้องแน่นอนในทุกรายละเอียด เนื่องจากจิตสำนึกได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมและการศึกษา แต่โดยทั่วไปจิตสำนึกเป็นเครื่องนำทางที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป แม้ตามมาตรฐานนั้น เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ทำการที่รู้ว่าถูกต้องเสมอ

โรม 2:15, 16 แสดงให้เห็นว่า ไม่ใช่การกระทำภายนอกเท่านั้นที่ได้รับการพิพากษา แต่แรงจูงใจด้วย (ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดถึงจิตใจ ความคิด จิตสำนึก และสิ่งที่เป็นความลับต่าง ๆ)

(โรม 2:16) การนับว่าเป็นคนชอบธรรมที่อธิบายในตอนนี้ (กล่าวถึงในโรม 2:13) ไม่ได้เป็นทางเลือกเพื่อถูกนับเป็นคนชอบธรรมด้วยความเชื่อ นี่เป็นการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมครั้งสุดท้าย เพื่อได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมที่การพิพากษารั้งสุดท้าย

หลักการแห่งการพิพากษาเหล่านี้จำเป็นที่สุดต่อชาวประเสริฐที่เปาโลเทศนา ชาวประเสริฐเรื่องการยกโทษไม่สามารถมีความหมายสำคัญได้โดยปราศจากความเข้าใจเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาถึงคนที่ไม่ได้รับการยกโทษ การอธรรมต่าง ๆ ที่ทำลายมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระเจ้าจะทำลายชาวประเสริฐด้วยเช่นกัน

ความหวังสำหรับคนต่างศาสนาที่ชาวประเสริฐยังเข้าไม่ถึง

► จะเกิดอะไรขึ้นกับคนต่างศาสนาที่ไม่เคยได้ยินชาวประเสริฐ? พวกเขาสมควรได้รับการพิพากษาเนื่องจากบาปได้อย่างไรถ้าหากพวกเขาไม่รู้?

โรม 2:14-16 บอกเป็นนัยว่ามีบางคนเลือกทำสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้นพวกเขาจะไม่ถูกพิพากษา อย่างไรก็ตาม เรารู้ว่าไม่มีใครได้รับความรอดด้วยการทำงานต่าง ๆ ทุกคนล้วนละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติและสมควรได้รับการพิพากษา (โรม 3:9-10, 19-20) ไม่มีใครได้รับความรอดได้ด้วยคุณงามความดีแห่งการทำงานต่าง ๆ ดังนั้น ถ้าหากคนที่ไม่ได้รับการประกาศข่าวประเสริฐได้รับความรอด ก็รอดโดยพระคุณผ่านการลบบาปเท่านั้น

ถ้าหากคนยำเกรงพระเจ้า พระองค์จะสำแดงวิธีที่จะมีความสัมพันธ์กับพระองค์แก่เขา ในสดุดี 25:14 กล่าวว่า “มิตรภาพของพระยาห์เวห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และพระองค์ทรงให้พวกเขารู้จักพันธสัญญาของพระองค์” พันธสัญญาของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่ามีสิ่งใดบ้างจำเป็นต่อการมีความสัมพันธ์กับพระองค์ พระคุณจำเป็นต่อความสัมพันธ์กับพระเจ้าเพราะทุกคนทำบาป

มีคนอย่างโยบ บาลาอัม และโนอาห์ที่รู้จักพระเจ้าถึงแม้ว่าพวกเขาไม่มีพระคัมภีร์ มีเมลคีเซเดคซึ่งเป็นปุโรหิตของพระเจ้า ถึงแม้ว่าเขาไม่มีความเชื่อมโยงกับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านอิสราเอลภายหลังก็ตาม พระเจ้าทรงสามารถเปิดเผยพระองค์เองในทุกวัฒนธรรมและในทุกเวลา (ดูเพิ่มเติมที่พระธรรมสดุดี 19:1-4, โรม 10:18) ผู้นับถือรูปเคารพในโรมบทที่ 1 ไม่ได้อยู่ในสถานะเสื่อมทรามเพราะว่าพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับพระเจ้า แต่เสื่อมทรามเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธสิ่งที่รู้

คนต่างศาสนาจะได้รับความรอดโดยไม่ได้ยินข่าวประเสริฐหรือไม่? ถ้าหากคนติดตามความจริงที่มี พระเจ้าจะนำเขาให้มีความเข้าใจมากพอที่จะแสวงหาและพบกับการยกโทษ นั่นคือความรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการทำงานต่าง ๆ นี่แตกต่างจากความรอดโดยการทำงานซึ่งศาสนาส่วนใหญ่นำเสนอให้

ดังนั้นถ้าหากคนสามารถรับความรอดได้โดยไม่ต้องได้ยินข่าวประเสริฐ แล้วทำไมการประกาศข่าวประเสริฐจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนสำหรับเรา? คำถามนี้จะได้รับคำตอบภายหลัง

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 2:17-20) คนยิวเป็นคนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเขาสอนถึงธรรมบัญญัติ ในขณะที่ละเมิดธรรมบัญญัติอยู่ พวกเขามีความสุขกับบทบาทผู้ครอบครองธรรมบัญญัติ แยกแยะสิ่งที่ถูกต้อง เป็นครูของคนที่ไม่รู้ มีถ้อยคำเสียดสีอยู่ในพระธรรมตอนนี้เมื่อเปาโลเขียนถึงคำกล่าวอ้างอันสูงส่งต่าง ๆ ของพวกเขา

พระคัมภีร์อาจเป็นหนังสือขายดีที่สุดแม้ในสังคมที่ไม่ยำเกรงพระเจ้า นี่แสดงให้เห็นว่าผู้คนมองเห็นคุณค่าของการครอบครองธรรมบัญญัติของพระเจ้าแม้ว่าพวกเขาจะไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัตินั้นก็ตาม

ผู้คนมักรักษารูปแบบศาสนาในฐานะที่เป็นสิ่งปกคลุมบาป หลังจากที่พวกเขาสูญเสียความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณเรื่องการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าไป

(โรม 2:21-24) คนยิวมีความสุขในการใช้ธรรมบัญญัติลงโทษคนต่างชาติ แต่พวกเขาเองก็ไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์ พวกเขาดูหมิ่นพระเจ้าโดยดำเนินชีวิตอยู่ในบาปในขณะที่อ้างถึงสถานะฝ่ายวิญญาณอันสูงส่ง ในทำนองเดียวกัน การต่อต้านศาสนาคริสต์ที่พบได้บ่อยที่สุดคือ คริสเตียนไม่ได้เป็นตัวอย่างที่ดีถึงสิ่งที่พวกเขาอ้างว่าเชื่อ

(โรม 2:25) พวกเขาไม่อาจอ้างว่าตนเองชอบธรรมต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าจากการเข้าสู่หนัดได้ เว้นแต่พวกเขาจะกำลังรักษาธรรมบัญญัติทั้งสิ้น ถ้าหากเขาละเมิดธรรมบัญญัติ พวกเขาก็ไม่ต่างจากคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด

คำถามการเข้าสู่หนัด

► การเข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายแสดงถึงอะไร?

คนยิวมองว่าโลกนี้มีคนสองจำพวก นั่นคือ จำพวกที่มีคุณสมบัติที่อยู่ในพันธสัญญากับพระเจ้ากับจำพวกที่ไม่มีคุณสมบัติ การเข้าสุหนัตถูกใช้เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างอิสราเอลกับพระเจ้า แต่แล้วก็กลายเป็นตัวแทนถึงข้อกำหนดต่าง ๆ ทั้งหมดสำหรับพันธสัญญา ดังนั้นคนยิวจึงเรียกคนสองจำพวกในโลกว่า *พวกที่เข้าสุหนัต* กับ *พวกที่ไม่เข้าสุหนัต* ในคำของเปาโล การเข้าสุหนัตมักหมายถึงทำตามทั้งระบบของลัทธิยูดาในฐานะที่เป็นวิธีการอยู่ในพันธสัญญา (ดูใน กาลาเทีย 5:2-3 สำหรับตัวอย่างการใช้คำนี้) การเข้าสุหนัตในลักษณะนั้นเป็นความพยายามให้ได้รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ มากกว่าโดยพระคุณ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 2:26) ถ้าหากคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตบรรลุลความมุ่งหมายที่แท้จริงของธรรมบัญญัติได้ พระเจ้าก็จะไม่พิพากษาเขาเนื่องจากการไม่ได้เข้าสุหนัต

(โรม 2:27) ความแตกต่างระหว่างคนต่างชาติที่ชอบธรรมกับคนยิวที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นว่าคนยิวมีความผิด ถึงแม้ว่าเขามีรูปแบบลัทธิยูดาก็ตาม ในทำนองเดียวกัน โนอาห์พิพากษาโลกโดยความชอบธรรมของเขา เพราะเขาแสดงให้เห็นว่า การเชื่อฟังที่แท้จริงเป็นอย่างไร (ฮีบรู 11:7)

(โรม 2:28-29) การเข้าสุหนัตเป็นเครื่องหมายแห่งอัตลักษณ์สำหรับคนยิว เป็นหลักฐานว่าเขาเป็นประชากรของพระเจ้า ในเฉลยธรรมบัญญัติ 30:6 และในพันธสัญญาใหม่หลาย ๆ แห่งระบุว่า การเข้าสุหนัตเป็นเครื่องหมายถึงการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อพระองค์เปลี่ยนแปลงจิตใจของคนบาปให้สามารถรักและเชื่อฟังพระเจ้า นี่เป็นความหมายที่สำคัญของการเข้าสุหนัตสำหรับคริสเตียน²⁷

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 30:6 ให้กลุ่มฟัง

²⁷ เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6, ฟิลิปปี 3:3, โคโลสี 2:11-12

พระเจ้าสัญญาคนอิสราเอลในสมัยโบราณว่า พระองค์จะกระทำกิจแห่งพระคุณในจิตใจของพวกเขา พระสัญญาไม่ได้มีต่อทายาทของพวกเขาเท่านั้น แต่มีต่อคนที่ได้ยินข่าวสารในเวลานั้นด้วย

คนที่ทำงานที่ชอบธรรมต่าง ๆ โดยไม่รู้พระคัมภีร์ตามที่ถูกอธิบายถึงในบทนี้ ก็เป็นคนที่ได้รับพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยการยอมรับความจริงที่เขามีอยู่

มุมมองจากพระธรรมอิสยาห์

พระเจ้าประสงค์การเชื่อฟังจากใจมากกว่าการทำตามแบบแผนนิยมหรือบัญญัตินิยม พระองค์เสนอพระคุณแก่คนทุกชนชาติ สังเกตข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จากอิสยาห์ 56:6-7

และคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระยาห์เวห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์และรักพระนามของพระยาห์เวห์ และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนที่รักษาวินัยของเราจะไม่ให้เสื่อมเสีย และยึดมั่นในพันธสัญญาของเรา เราจะนำพวกเขามายังภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา และทำให้เขาขึ้นบานอยู่ในนิเวศอธิษฐานของเรา เครื่องบูชาเผาทั้งตัวของเขาและเครื่องบูชาของเขา จะเป็นที่ยอมรับบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเรานั้นเขาจะเรียกว่านิเวศอธิษฐาน สำหรับทุกชนชาติ

คำถามทบทวนบทที่ 3

- (1) พระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้ายอธิบายถึงอะไร?
- (2) คนยิวคาดหวังว่าพระเจ้าโปรดปรานพวกเขาเพราะอะไร?
- (3) คนได้รับการทำให้เป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร?
- (4) คนแสดงให้เห็นว่าเขามีความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้อย่างไร?
- (5) การเข้าสู่หนัตกเป็นเครื่องหมายถึงอะไรสำหรับคนยิว และเป็นเครื่องหมายถึงอะไรสำหรับคริสเตียน?

งานมอบหมายบทที่ 3

จงเขียนอธิบายหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับความเข้าใจผิดของคนยิวที่คิดผิด ๆ ว่าพระเจ้าควรยอมรับพวกเขา จงอธิบายเกี่ยวกับคนที่มีความเข้าใจผิดคล้ายคลึงกันวันนี้

บทที่ 4

สภาวะของคนทั้งโลก

พระคุณที่นำไปสู่ความรอด

แม้ว่าจะมีเครื่องบูชา แต่คนบาปก็จะสิ้นหวังเมื่อไม่มีพระคุณของพระเจ้าทำงานอยู่ในจิตใจของเขา คนบาปตายฝ่ายวิญญาณในบาป ถูกควบคุมด้วยความปรารถนาผิด ๆ และตกอยู่ภายใต้การควบคุมของซาตาน (เอเฟซัส 2:1-3) เขาไร้อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวเอง (โรม 7:18-19) เขาสามารถตอบสนองต่อข่าวประเสริฐด้วยการกลับใจใหม่และด้วยความเชื่อได้อย่างไร?

บรรดานักศาสนศาสตร์พยายามอธิบายถึงวิธีที่พระคุณของพระเจ้าตอบสนองต่อสภาวะของมนุษย์

จอห์น คาลวินเชื่อว่า มนุษย์เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง จึงไม่อาจเลือกตอบสนองพระเจ้าได้²⁸ ดังนั้น พระเจ้าจึงเป็นผู้ที่เลือกว่าใครจะได้รับความรอดและใครจะไม่ได้ได้รับความรอด เพราะว่าพระเจ้าเลือกบางคนเท่านั้นให้ได้รับความรอด การลบบาปจึงมีไว้สำหรับคนเหล่านี้เท่านั้น ไม่ใช่สำหรับทุกคน คนเหล่านี้ไม่อาจเลือกได้ พระเจ้าทำให้พวกเขากลับใจใหม่และเชื่อโดยทางพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ พวกเขาไม่มีวันถอยห่างจากความรอดเพราะเจตน์จำนงของพวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า นี่เป็นแนวคิดของคาลวินเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

จอห์น คาลวิน

²⁸ ภาพ: “พอร์เทรตเตน ฟาน โยฮานเนส คาลวิน...”, จากวิกิส์มิวเซียม, ดึงออกมาจาก <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=85920383>, โดเมนสาธารณะ

กาลวินไม่เชื่อว่า พระคุณที่ช่วยให้รอดมีพร้อมอยู่แก่ทุกคน เขาเชื่อว่า ไม่มีใครสามารถกลับใจใหม่และเชื่อได้โดยปราศจากพระคุณพิเศษ และเขาเชื่อว่าพระคุณนี้ไม่ได้มีให้แก่คนส่วนใหญ่

กาลวินเชื่อว่า คนไม่อาจทำสิ่งต่าง ๆ ที่ดีได้ เช่น รักษาสัญญาหรือรักครอบครัวโดยปราศจากความช่วยเหลือจากพระเจ้า เขาเชื่อว่า พระเจ้าให้พระคุณที่ช่วยให้คนทำสิ่งต่าง ๆ ที่ดีแก่ทุกคนได้ เขาเรียกพระคุณนี้ว่า “พระคุณทั่วไป” เขาไม่เชื่อว่าพระคุณทั่วไปนำคนให้มาถึงความรอดได้

จอห์น เวสเลย์ มีมุมมองต่างไปเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า เขามองว่าพระคัมภีร์เรียกคนให้ตอบสนองต่อพระเจ้าตลอดเวลา โดยเหตุนี้เขาจึงเชื่อว่าการเลือกของมนุษย์เป็นการเลือกที่จริง เขาเชื่อเช่นเดียวกับกาลวินว่า มนุษย์เสื่อมทรามและไม่อาจตอบสนองต่อข่าวประเสริฐโดยปราศจากความช่วยเหลือจากพระเจ้า แต่เขาก็เชื่อว่า พระเจ้าให้ความช่วยเหลือแก่ทุกคน เขาเชื่อว่า พระเจ้าให้ความปรารถนาและความสามารถที่จะตอบสนองแก่คน แต่ไม่ได้ช่วยพวกเขาให้รอดแบบไม่อาจต้านทานได้ พระองค์ทำให้การเลือกของมนุษย์เป็นไปได้นี้เป็นพระคุณแรกที่มาถึงทุกคน นักศาสนศาสตร์เรียกพระคุณนี้ว่า “พระคุณนำหน้า” ซึ่งหมายความว่า “พระคุณที่มาก่อน”

พระคุณของพระเจ้าเข้ามาในใจของคนบาป ทำให้เขาสำนึกบาปของตนเอง และแสดงให้เขาเห็นว่า ตัวเขานั้นต้องถูกกล่าวโทษสำหรับการแยกออกจากพระเจ้า พระคุณของพระเจ้าทำให้เขาปรารถนาการยกโทษและให้ความสามารถแก่เขาเพื่อจะตอบสนองต่อพระเจ้า

เมื่อปราศจากพระคุณ แม้แต่จะมาหาพระเจ้า คนบาปก็ทำไม่ได้ พระคุณมาถึงทุกคนก่อนที่ตัวเขาจะเริ่มค้นหาพระเจ้า แม้ว่าเขาไม่ได้ทำอะไรให้สมควรได้รับพระคุณเลยก็ตาม

ขอให้นึกถึง เอเฟซัส 2:1-3 ช่างเป็นคำอธิบายที่น่าสิ้นหวังจริง ๆ เลยใช่ไหม? แต่ให้เราดูข้อพระคัมภีร์สองข้อที่ตามมา

แต่พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา พระองค์ทรงรักเราโดยความรักอันใหญ่หลวงของพระองค์
ถึงแม้ว่าเราเป็นคนตายเนื่องจากการละเมิด พระองค์ยังทรงทำให้มีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์ - พวก
เขาได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณ (เอเฟซัส 2:4-5)

ถ้าหากคนไม่ได้รับความรอด นั่นก็ไม่ใช่เพราะเขาไม่เคยได้รับพระคุณ แต่เพราะว่าเขาจะไม่ตอบสนองต่อ
พระคุณที่มีอยู่

► สิ่งไหนมาก่อน มนุษย์แสวงหาพระเจ้าหรือพระเจ้าทำงานในมนุษย์? คุณจะอธิบายเรื่องนี้อย่างไร?

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 3

ในบทเรียนนี้ เราจบส่วนที่ 2 ของพระธรรมโรม เราได้เห็นว่าคนต่างชาติปฏิเสธความรู้ของพระเจ้า และหัน
ไปหารูปเคารพต่าง ๆ อย่างไร คนยิวมีธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าแต่ก็ไม่เชื่อฟัง ตอนนี้เปาโลสรุปสภาวะของ
คนในโลก

ประเด็นหลักของ โรม 3:1-20

ทุกคนในโลกเป็นคนบาปและถูกตัดสินลงโทษในห้องพิจารณาคดีของพระเจ้า

บทสรุปของ โรม 3:1-20

เนื้อหาตอนนี้สรุปเนื้อหาที่ยาวกว่าจากโรม 1:18-3:20 และโรม 3:19-20 สรุปเนื้อหาที่สั้นกว่าและยาวกว่า
ด้วยเช่นกัน ธรรมเนียมปฏิบัติแสดงให้เห็นว่าคนทั้งโลกมีความผิด ดังนั้นไม่มีใครถูกนับเป็นคนชอบธรรมบน
พื้นฐานแห่งการกระทำต่าง ๆ ได้

เหตุผลสำหรับการชี้ประเด็นนี้ก็เพื่อจะปิดปากทุกคน (โรม 3:19) ซึ่งหมายความว่าไม่มีใครมีข้อแก้ตัว
หรือมาตรฐานที่จะนับว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมได้ โรม 3:9 แสดงให้เห็นถึงตรรกะของเปาโล นั่นคือเขา
แสดงให้เห็นว่า ทั้งคนยิวและคนต่างชาติอยู่ภายใต้บาป เนื่องจากไม่มีใครมีข้อแก้ตัว ดังนั้นพระเจ้าจึง
จัดการกับทุกคนในฐานะคนบาปด้วยความยุติธรรม

► ให้นักศึกษาหนึ่งคนอ่าน โรม 3:1-20 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 3:1-2) เปาโลได้แสดงให้เห็นว่า คนยิวจะไม่ได้ได้รับความรอดเพียงเพราะพวกเขาเป็นคนยิว พวกเขาจะได้รับการพิพากษาเนื่องจากการงานต่าง ๆ เช่นเดียวกับคนต่างชาติ จึงมีคำถามตามธรรมชาติว่า “มีผลประโยชน์ที่แท้จริงสำหรับคนยิวไหม?” ผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ก็คือพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เกือบทั้งเล่มเขียนโดยคนยิวที่พระเจ้าทรงดลใจ (ผลประโยชน์อื่น ๆ ปรากฏอยู่ในโรม 9:4-5)

เราอาจถามคำถามเดียวกันเกี่ยวกับรูปแบบต่าง ๆ ของศาสนา หรือวิธีการให้พระคุณ เช่น พิธีบัพติศมา การเป็นสมาชิกคริสตจักร พิธีมหาสนิท หรือธรรมเนียมทางศาสนาอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้ไม่อาจให้ความมั่นใจในความรอดได้ ดังนั้นคนอาจถามว่า “แล้วสิ่งเหล่านี้มีดีอะไร?” คำตอบคือ รูปแบบต่าง ๆ ของการนมัสการมีไว้เพื่อช่วยสนับสนุนความเชื่อของเรา เมื่อเราปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ด้วยความเชื่อ เราก็ได้รับพระคุณ แต่ถ้าเราปฏิบัติสิ่งเหล่านี้โดยปราศจากความเชื่อ และให้สิ่งเหล่านี้มาแทนการเชื่อฟัง สิ่งเหล่านี้ก็ไร้ค่า²⁹

(โรม 3:3) แล้วถ้ามีบางคนไม่สัตย์ซื่อเล่า? ความไม่สัตย์ซื่อของพวกเขาทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าเป็นโมฆะหรือ? คนถามกำลังพูดเป็นนัยว่า ถ้าหากพระเจ้าไม่ช่วยคนยิวที่ไม่เชื่อฟังให้รอด พระสัญญาของพระเจาก็ไม่สำเร็จ

พวกเขาคิดว่าความโปรดปรานของพระเจ้าควรมีต่อคนยิวอย่างไม่มีเงื่อนไข พวกเขาคิดว่า พวกเขาควรกล่าวหาพระเจ้าว่าพระองค์ไม่สัตย์ซื่อ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ตอบสนองต่อข้อกำหนดต่าง ๆ ก็ตาม

แฟกซ์ โรมานา

แฟกซ์ โรมานา เกิดขึ้นราว ๆ ปีที่ 27 ก่อนคริสตกาล ถึง ปี ค.ศ. 180 คำ ๆ นี้หมายความว่า “สันติภาพของโรมัน” เพราะว่าคนโรมันควบคุมชนชาติเล็ก ๆ จำนวนมาก สงครามกับชนชาติเหล่านั้นจบสิ้นลง สันติภาพนี้ทำให้การค้าเฟื่องฟู และคนเดินทางข้ามชายแดนต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น

²⁹ หนังสือที่แนะนำให้อ่าน: บทเทศนาโดยจอห์น เวสเลย์ “The Means of Grace,” สามารถอ่านได้ที่ <https://holypojoys.org/the-means-of-grace/>

(โรม 3:4) หากเหตุการณ์ตอนนี้คล้ายกับว่าพระเจ้าอยู่ตรงข้ามกับมนุษย์ในห้องพิจารณาคดี จะมีการพิสูจน์ถึงความแตกต่างระหว่างความสัตย์ซื่อของพระเจ้ากับความไม่สัตย์ซื่อของมนุษย์ อัครทูตไม่ได้กล่าวว่า เราไม่ควรตรวจสอบความยุติธรรมของพระเจ้า เขากล่าวว่า เมื่อเราตรวจสอบการกระทำต่าง ๆ ของพระเจ้า เราก็จะเห็นว่าพระองค์ยุติธรรมและชอบธรรมในทุกสิ่งที่พระองค์กระทำ³⁰

ต่อมาในจดหมาย เราเห็นว่าเพราะความรอดมีเงื่อนไข ดังนั้นความยุติธรรมของพระเจ้าจึงแสดงให้เห็น ทั้งในเวลาที่พระองค์ช่วยให้รอดและในเวลาที่พระองค์พิพากษา

(โรม 3:5) เปาโลยกคำถามที่บางคนอาจถามว่า “ถ้าหากบาปของเราแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยุติธรรมแล้วบาปนั้นทำให้บรรลุมิทางอย่างที่ดี แล้วพระเจ้าผิดไหมที่ลงโทษเราเนื่องจากบาปนั้น?”

► เขาจะตอบคำถามใน โรม 3:5 ว่าอะไร?

(โรม 3:6) เปล่าเลย เพราะถ้าหากบาปของมนุษย์ควรได้รับการยกโทษ เพราะเป็นการแสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว ก็จะไม่มีความผิดที่ถูกพิพากษาได้ นี่จะปฏิเสธการพิพากษาคriminalที่สุดท้ายซึ่งเป็นหลักคำสอนที่จำเป็นต่อทุกคนที่เชื่อในพระเจ้าผู้ยุติธรรม ยิ่งกว่านั้น ความยุติธรรมของพระเจ้าถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนที่สุดเวลาที่พระองค์ลงโทษบาป แต่พระองค์ไม่สามารถลงโทษบาปได้ ถ้าหากบาปถูกนับว่าชอบธรรมบนพื้นฐานว่าบาปเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระองค์

(โรม 3:7) อีกครั้งที่ความคิดนี้เสนอว่า เนื่องจากบาปของเราจะถูกใช้เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า คนบาปก็ไม่ควรถูกลงโทษ นี่เป็นความพยายามจะประเมิการกระทำต่าง ๆ ตามผลลัพธ์สุดท้าย อย่างไรก็ตาม ความคิดนี้ตรงกันข้ามกับข้อเท็จจริงที่ว่า การพิพากษาจะเป็นไปตามแรงจูงใจ (โรม (2:15-16) และเกียรติที่ได้รับจากการทำให้การกระทำต่าง ๆ ที่ผลิตผลลัพธ์ที่ดีล้วนเป็นของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว คนบาปไม่ได้บรรลุผลดีจากบาปของตน บาปนำมาซึ่งผลลัพธ์อันเลวร้ายทั้งสิ้นยกเว้นในสิ่งที่พระเจ้าแทรกแซง

³⁰ ดูที่ “ความยุติธรรมของพระเจ้าเกี่ยวกับความยากลำบาก” ในบทที่ 9

(โรม 3:8) เปาโลเพียงแต่กล่าวว่า คนบาปและพวกคนที่มีข้ออ้างเพื่อจะทำบาปก็สมควรได้รับการพิพากษา เขายังปฏิเสธคำกล่าวหาอย่างผิด ๆ ว่า คริสเตียนสอนแบบนั้นก็เพราะบาปของเราอาจบรรลุผลดีได้โดยทางพระคุณของพระเจ้า เราจึงควรแค่ยอมรับความบาปและเป็นคนบาปต่อไป การยอมรับถึงความบาปชั่วของตัวเองยังไม่เพียงพอ คนต้องกลับใจใหม่ แต่การจะกลับใจใหม่อย่างแท้จริงได้นั้น เขาต้องมองเห็นว่า บาปของเขาชั่วร้ายจริง ๆ

(โรม 3:9) “เรา” อ้างถึงคนยิว พวกเขาไม่ได้มีสถานะฝ่ายวิญญาณโดยอัตโนมัติ ทุกคนล้วนตกอยู่ใต้บาป พวกเขาทำบาปและอยู่ภายใต้การพิพากษา

(โรม 3:10-18) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยกมาจากพระธรรมสดุดี และจากผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม³¹ บางคนยกพระธรรมโรม 3:10 แล้วกล่าวว่า พระคัมภีร์หมายความว่าไม่มีใครชอบธรรมแม้กระทั่งคริสเตียน อย่างไรก็ตาม โรม 3:10-18 ไม่สามารถนำมาอธิบายถึงคริสเตียนได้ ถ้าหากใครก็ตามคิดว่าข้อพระคัมภีร์นี้อธิบายถึงคริสเตียนแล้ว ก็ให้เขาใส่ชื่อคริสเตียนที่เขารู้จักลงไปประโยคเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น ปากของศิษยาภิบาลแอรอนเต็มด้วยคำแช่งด่าอันขมขื่น เท้าของเขาวิ่งไวในการทำให้นองเลือด และเขาไม่เคยคิดจะยำเกรงพระเจ้า”

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อธิบายถึงสภาวะทั่วไปของผู้ที่ไม่ได้กลับใจมาเชื่อ สภาวะนี้คล้ายคลึงกับคำอธิบายใน โรม 1:29-31 วัตถุประสงค์ของเปาโลคือแสดงให้เห็นว่าไม่มีใครได้รับความรอดได้โดยการทำงานของตน โรม 3:10-18 แสดงให้เห็นว่าไม่มีใครชอบธรรมได้โดยไม่ได้รับความชอบธรรมของพระเจ้า

► เขาจะตอบสนองต่อคำกล่าวที่ว่า “ไม่มีใครควรอ้างว่าเขากำลังดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือการทดลองเพราะพระคัมภีร์กล่าวว่าไม่มีใครชอบธรรม” อย่างไร?

³¹ สดุดี 14:1-3, สดุดี 53:1-3, สดุดี 5:9, สดุดี 140:3, สดุดี 10:7, อีสายห์ 59:7-8, สุภาษิต 1:16, สดุดี 36:1

โรม 3:19-20 ไม่ได้สรุปใจความที่ปรากฏอยู่ในโรม 3:1-20 เท่านั้น แต่สรุปใจความทั้งหมดของโรม 1:18-3:20

(โรม 3:19-20) พระเจ้าไม่ได้ให้ธรรมบัญญัติเพื่อแสดงให้คนเห็นว่าต้องทำอะไรจึงจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม แต่เพื่อแสดงให้เห็นว่าทุกคนมีความผิดเรียบร้อยแล้ว ธรรมบัญญัติไม่ได้เป็นหนทางให้ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม แต่เป็นหนทางสู่การพิพากษา คำว่า “ปิดปากทุกคน” หมายความว่าไม่มีใครมีข้อแก้ตัวหรือมีมาตรฐานสำหรับการนับตนเองเป็นคนชอบธรรมได้เลย เขาไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ในห้องพิจารณาคดีในสวรรค์

คนที่คิดว่าตนเองต้องรักษาธรรมบัญญัติเพื่อให้พระเจ้ายอมรับก็อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติไม่ได้อ้างอิงถึงช่วงเวลาในประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาเดิม ทุกคนอยู่ใต้ธรรมบัญญัติถ้าหากเขาไม่ได้รับพระคุณที่ช่วยให้รอด เพราะว่าถ้าหากเขาต้องได้รับการพิพากษาของพระเจ้า เขาก็จะถูกพิพากษาเนื่องจากละเมิดธรรมบัญญัติ คนไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติอีกต่อไปถ้าหากเขาได้รับความรอดเนื่องจากพระเจ้าทรงยอมรับเขาบนพื้นฐานแห่งพระคุณ

► การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติมีความหมายว่าอะไร?

การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ทุกคนจำเป็นต้องเข้าใจว่าคนบาปอาจถูกนับเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร ไม่มีสันติสุขแท้หรือความชื่นชมยินดีอันมั่นคงขณะที่เราเป็นศัตรูของพระเจ้าทั้งในเวลานี้หรือในนิรันดร์กาล³²

มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าและบริสุทธิ์อย่างที่พระเจ้าพระผู้สร้างบริสุทธิ์ พระเจ้าเป็นความรัก ชายกับหญิงก็เช่นกัน พวกเขาดำเนินชีวิตด้วยความรัก ดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าอยู่ในพวกเขา

³² ส่วนย่อหน้านี้ถูกปรับจากบทเทศนาของเวสเลย์, “Justification by Faith,” มีอยู่ที่ <https://holyjeys.org/justification-by-faith/>

พวกเขาบริสุทธิ์สะอาด ดังที่พระเจ้าบริสุทธิ์ปราศจากบาป พวกเขาไม่รู้จักความชั่วร้าย ไร้บาปทั้งภายนอก และภายใน พวกเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดใจ สุดความคิด สุดจิต และสุดกำลัง

พระเจ้าให้ธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแก่ออาดัมผู้ซึ่งเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและเที่ยงตรงยุติธรรม พระเจ้าประสงค์การเชื่อฟังอย่างครบถ้วน ซึ่งมันเป็นไปได้อย่างสมบูรณ์ กระนั้นอาดัมกับเอวาก็ไม่เชื่อฟังพระเจ้า (ปฐมกาล 3:6)

อาดัมถูกลงโทษจากการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าทันที พระเจ้าได้เตือนอาดัมกับเอวาท่าโทษทัณฑ์ของการไม่เชื่อฟังคือความตาย (ปฐมกาล 2:17) ช่วงเวลาที่อาดัมล้มรสน้ำไม่ต้องห้ามนั้น เขาตาย วิญญาณของเขาตาย เพราะเขาถูกแยกออกจากพระเจ้า (ปราศจากพระเจ้า วิญญาณของเขาก็ไม่มีชีวิต) เช่นเดียวกัน ร่างกายของเขาก็กลายเป็นร่างกายที่รู้ตาย เนื่องจากเขาตายในวิญญาณ ตายต่อพระเจ้า และตายในบาป เขารุดหน้าไปสู่ความตายนิรันดร์ สูการลงโทษทั้งแก่ร่างกายและแก่วิญญาณในไฟนรกซึ่งไม่รู้ดับ

“บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป” (โรม 5:12) บาปเข้ามาทางอาดัมซึ่งเป็นบิดาและตัวแทนของเราทั้งหมด เพราะเหตุนี้ มนุษย์ทุกคนจึงตาย – ตายต่อพระเจ้า ตายในบาป ดำเนินในร่างกายที่รู้ตายซึ่งจะเสื่อมสลายไปในไม่ช้า และตกอยู่ใต้โทษทัณฑ์แห่งความตายนิรันดร์ การไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว ทุกคนก็ถูกกระทำให้เป็นคนบาป (โรม 5:18) และ “...การลงโทษได้มาถึงทุกคนเพราะการละเมิดครั้งเดียว...”

ทุกคนอยู่ในสถานะเดียวกัน - ชั่วร้ายและถูกลงโทษ – เมื่อพระเจ้ารักโลกมากจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อเราจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:16) พระบุตรของพระเจ้ามาเป็นมนุษย์ เป็นผู้นำคนที่สองของครอบครัวมนุษย์ เป็นตัวแทนคนที่สองสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งปวง ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงแบกรับความทุกข์โศกของเรา (อิสยาห์ 53:4) และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้วางความบาปชั่วของเราทุกคนไว้ที่พระองค์ (อิสยาห์ 53:6) พระองค์ถูกตรึงเนื่องจากการละเมิดของเรา และบอบช้ำเนื่องจาก

ความผิดบาปของเรา (อิสยาห์ 53:5) พระองค์ทำให้จิตวิญญาณของพระองค์เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป (อิสยาห์ 53:10) พระองค์หลังพระโลหิตเพื่อคนบาป พระองค์เป็นเครื่องบูชาอันเป็นที่พอพระทัยโดยสมบูรณ์สำหรับบาปของทั้งโลก

เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าได้ลิ้มรสความตายเพื่อทุกคน (ฮีบรู 2:9) พระเจ้าจึงนำโลกให้กลับมาคืนดีกับพระองค์ และไม่ถือโทษในความผิดของพวกเขา (2 โครินธ์ 5:19) "...การลงโทษได้มาถึงทุกคนเพราะการละเมิดครั้งเดียวอย่างไร การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียว ก็นำความชอบธรรมและชีวิตมาถึงทุกคนอย่างนั้น" (โรม 5:18) เพราะพระบุตรของพระองค์ได้ทนทุกข์เพื่อเรา พระเจ้าจึงยืนยันว่าจะยกเลิกการลงโทษที่เราสมควรได้รับเนื่องจากบาป จะนำเรากลับคืนสู่ความโปรดปราน และฟื้นฟูจิตวิญญาณที่ตายแล้วของเราสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณ ให้ความมั่นใจในชีวิตนิรันดร์แก่เรา พระสัญญานี้มีเงื่อนไขเดียวซึ่งพระองค์ทำให้เราสามารถบรรลุได้

► เงื่อนไขเดียวที่ถูกกล่าวถึงในย่อหน้าสุดท้ายคืออะไร?

พระคุณในพันธสัญญาเดิม

► พระคุณและประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณอะไรบ้างที่มีพร้อมอยู่แก่คนที่เคยมีชีวิตอยู่ในสมัยพันธสัญญาเดิม? คำถามนี้มีความสำคัญเพราะอะไร?

บางคนเชื่อว่าคนในสมัยพันธสัญญาเดิมไม่สามารถกลับใจมาเชื่อและมีประสบการณ์กับการงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่เห็นความสำคัญของพันธสัญญาเดิมสำหรับผู้เชื่อวันนี้ พวกเขาคิดว่าความรอดโดยพระคุณเริ่มต้นในพันธสัญญาใหม่ พวกเขาคิดว่าคนในสมัยพันธสัญญาเดิมอาจรับความรอดได้โดยธรรมเนียมปฏิบัติและเครื่องบูชา

ข้อเท็จจริงคือไม่มีใครรับความรอดได้โดยการรักษารitualหรือถวายเครื่องบูชา (ฮีบรู 10:4) แล้วพวกเขาได้รับความรอดได้อย่างไร? โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ

(1) พันธสัญญาใหม่กล่าวว่าชาวประเสริฐอยู่ในพันธสัญญาเดิม

- พันธสัญญาเดิมสอนถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (2 ทิโมธี 3:15)
- อับราฮัมมีชาวประเสริฐและถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (โรม 4:1-3; กาลาเทีย 3:6, 8)
- ดาวิดอธิบายถึงการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (โรม 4:6-8)
- ชาวประเสริฐก่อน ธรรมบัญญัติมาภายหลัง (กาลาเทีย 3:17)
- คนในสมัยพันธสัญญาเดิม มีคนเทศนาถึงชาวประเสริฐแก่พวกเขาเหมือนกับเรา (ฮีบรู 4:2)
- พระเยซูตรัสเป็นนัยว่า นิโคเดมัสควรรู้เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่แล้วจากการศึกษาพันธสัญญาเดิม (ยอห์น 3:10)
- ธรรมบัญญัติและบรรดาผู้เผยพระวจนะเป็นพยานถึง (โรม 3:21) ความชอบธรรมซึ่งได้รับเนื่องจากความเชื่อ (โรม 1:17)

(2) การรับพระคุณโดยความเชื่อไม่ต้องอาศัยความรู้มากนัก

พระเยซูเทศนาถึงการกลับใจใหม่เพื่อรับการยกโทษ แต่ไม่ได้อธิบายถึงการลบบาป คนได้รับความรอดโดยเชื่อข่าวสารของพระองค์ (ตัวอย่าง เช่น หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ ยอห์น 4:39-42)

ผู้เชื่อในสมัยพันธสัญญาเดิมไม่เข้าใจเกี่ยวกับการลบบาป แต่พวกเขาจำเป็นต้องแค่เชื่อว่า พระเจ้าจัดเตรียมมาตรฐานสำหรับการยกโทษ พวกเขาสามารถรับความรอดได้โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ไม่ใช่โดยการทำงานต่าง ๆ หรือเครื่องบูชา เครื่องบูชาและการเชื่อฟังของพวกเขาเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเชื่อของพวกเขาเช่นเดียวกันกับพวกเรา

ถ้าหากคนยำเกรงพระเจ้า พระเจ้าจะสำแดงให้เขาเห็นถึงวิธีที่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์ พระธรรมสดุดี 25:14 กล่าวว่า “มิตรภาพของพระยาห์เวห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และพระองค์ทรงให้พวกเขา รู้จักพันธสัญญาของพระองค์”

(3) ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าทำให้พระคุณเป็นสิ่งจำเป็น

พระเยซูตรัสในมัทธิว 22:37-40 ว่าธรรมเนียมปฏิบัติที่สำคัญที่สุดคือรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลัง (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5) และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง (เลวีนิติ 19:18) ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ไม่อาจเชื่อฟังได้โดยปราศจากพระคุณ พระเจ้าบัญชาสิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับคนในสมัยพันธสัญญาเดิมหรือเปล่า หรือพระองค์ทำให้การเชื่อฟังเป็นไปได้โดยพระคุณ?

อย่าทำสิ่งชั่วร้ายตอบแทน (สุภาษิต 24:28-29) แต่ทำดีต่อบรรดาคนที่ทำสิ่งชั่วร้ายต่อเจ้า (สุภาษิต 25:21-22) เมื่อเจ้าพบโคหรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนเขาให้ได้ (อพยพ 23:4-5) อย่าเปรมปรีดีเมื่อศัตรูของเจ้าล้ม (สุภาษิต 24:17)

(4) พระเจ้าคาดหวังให้คนในสมัยพันธสัญญาเดิมใช้ชีวิตด้วยความเชื่อฟัง

เฉลยธรรมบัญญัติ 27 และ 28 ให้รายชื่อพระพรต่าง ๆ แก่ผู้ที่เชื่อฟังและคำแช่งสาปแก่คนที่ไม่เชื่อฟัง คำแช่งสาปเหล่านี้ครอบคลุมทุกอย่างที่สามารถจินตนาการได้ ถ้าหากไม่มีพระคุณที่ทำให้การเชื่อฟังเป็นไปได้ คนเหล่านี้ก็ต้องได้รับคำแช่งสาปทั้งหมดและสูญเสียพระพรทั้งหมดเป็นแน่

(5) พระเจ้าจัดเตรียมการงานแห่งพระคุณเพื่อเปลี่ยนแปลงจิตใจของพวกเขา

เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6 กล่าวว่า ทั้งพวกเขาและทายาทของพวกเขาเข้าสู่หนัดในจิตใจได้ ดังนั้นพวกเขาจึงสามารถเชื่อฟังและมีชีวิตได้ ในเฉลยธรรมบัญญัติ 30:11-20 เราเห็นถึงประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ พวกเขาจะไม่พูดว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะได้รับ เพราะธรรมเนียมปฏิบัติอยู่ในปากและอยู่ในใจของเขา - คำแถลงที่เปาโลยกในโรม 10:6-8 ก็เพื่ออ้างอิงถึงพระคุณที่ได้รับโดยความเชื่อ การตัดสินใจอยู่ในใจของพวกเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:17) ความรักที่มีต่อพระเจ้าจะนำไปสู่การเชื่อฟัง (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:20)

(ดูเพิ่มเติมที่ เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12, 16) สิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องคือความรักโดยสมบูรณ์และการอุทิศจิตใจ การเข้าสู่หนัดแห่งจิตใจจะทำให้สิ่งนี้เป็นไปได้

(6) คนของพระเจ้าที่แท้จริงในทุกยุคสมัยคือบรรดาคนที่รักและรับใช้พระองค์

ทั้งโรม 2:28-29 โครินธ์ 2:11-12 และฟิลิปปี 3:3 ล้วนกล่าวว่า คนยิวแท้เป็นคนฝ่ายวิญญาณ บรรดาผู้เผยพระวจนะก็กล่าวอย่างเดียวกัน ความรอดขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังของจิตใจ เครื่องบูชาไม่ได้ทำให้จิตใจที่ชั่วร้ายถูกนับว่าชอบธรรม สเตเฟนกล่าวโทษคนยิวในสมัยของเขาว่าเป็นเหมือนกับบรรพบุรุษของพวกเขาในสมัยพันธสัญญาเดิมซึ่งไม่ได้เข้าสู่หนทางที่จิตใจและที่หู (กิจการ 7:51) ไม่เคยมียุคสมัยไหนที่พระเจ้าประสงค์เพียงแค่รูปแบบแห่งการนมัสการเท่านั้น

ดาวิดอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นศิลาและผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากข้าพระองค์ และการภาวนาในใจ เป็นที่โปรดปรานเฉพาะพระพักตร์พระองค์เถิด” (สดุดี 19:14)

(7) พันธสัญญาเดิมมีตัวอย่างของพระคุณอยู่หลายตัวอย่าง

- โยบยำเกรงพระเจ้าและปฏิเสธสิ่งชั่วร้าย (โยบ 1:1)
- โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและไว้คำมั่นในชนรุ่นของเขา (ปฐมกาล 6:9)
- อิชยาห์มีประสบการณ์ถึงการชำระจิตใจ (อิชยาห์ 6)
- ดาวิดอธิษฐานขอการชำระอย่างหมดจดต่อธรรมชาติอันชั่วร้ายของเขา (สดุดี 51)

มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่า ความรอดและจิตใจที่บริสุทธิ์โดยความเชื่อมีอยู่ในพันธสัญญาเดิม นั่นหมายความว่าพันธสัญญาเดิมสำคัญต่อเรา การชี้แนะของพระเจ้าเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอันชอบธรรมในพันธสัญญาเดิม เป็นคำชี้แนะจากพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แก่ประชากรที่ควรดำเนินชีวิตอยู่ในพระคุณ เห็นได้ชัดเจนว่า ธรรมเนียมปฏิบัติหลายอย่างมีความสำคัญต่อช่วงเวลาและสถานการณ์เวลานั้น และไม่ได้นำมาใช้กับเราในลักษณะเดียวกัน ในบทที่ 7 เป็นส่วนย่อยที่อธิบายถึงวิธีที่เราจะประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิมกับชีวิตของเรา

คำถามทบทวนบทที่ 4

- (1) จงอธิบายถึงแนวคิดของคาลวินเกี่ยวกับ “พระคุณทั่วไป”
- (2) จงอธิบายถึงแนวคิดของเวสลีย์ เกี่ยวกับ “พระคุณที่มาก่อน”
- (3) ในโรม 3:19 “ปิดปากทุกคน” หมายความว่าอะไร?
- (4) ผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ของคนยิวที่ถูกกล่าวถึงในโรมบทที่ 3 คืออะไร?
- (5) รูปแบบต่าง ๆ แห่งการนมัสการมีประโยชน์ต่อเราอย่างไร?
- (6) โรม 3:10-18 แสดงให้เราเห็นถึงอะไร?
- (7) ใครอยู่ใต้กรรมบัญญัติ? (โรม 3:19-20)

งานมอบหมายบทที่ 4

- (1) จงเลือกเขียนหนึ่งหัวข้อต่อไปนี้ด้วยความยาวหนึ่งหน้ากระดาษ
 - พระคุณนำหน้า
 - พระคุณในพันธสัญญาเดิม
 - คนบาปจำเป็นต้องถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

หากจำเป็น คุณอาจใช้ข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ นอกเหนือไปจากพระธรรมโรมได้

- (2) จดจำว่าคุณจำเป็นต้องเทศนาสามบทหรือสอนส่วนย่อยสามส่วนแก่กลุ่มอื่นขณะที่เรียนวิชานี้

บทที่ 5

วิธีการและความหมายของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม

ให้คำนิยามของความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้

► ความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้คืออะไร? ถ้าหากคนมีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ นั่นหมายความว่าเขาเชื่ออะไร? ผู้เชื่อมีความเชื่อเรื่องอะไร?

(1) เขาเชื่อว่าตัวเขานั้นไม่อาจทำอะไรเพื่อทำให้ตัวเองถูกนับเป็นคนชอบธรรมได้

“เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวเขา แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครรอดได้ (เอเฟซัส 2:8-9)

เขาตระหนักว่าตนไม่สามารถทำอะไร (การงาน) เพื่อให้เขาสมควรได้รับความรอด แม้แค่เพียงบางส่วนก็ตาม

(2) เขาเชื่อว่าการเป็นเครื่องบูชาของพระคริสต์เพียงพอที่จะทำให้เขาได้รับการยกโทษ

“และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา และไม่ใช่แค่บาปของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

เครื่องบูชาลบบาป/หมายถึงเครื่องบูชาที่ทำให้การรับการยกโทษเป็นไปได้สำหรับเรา

(3) เขาเชื่อว่าพระเจ้ายกโทษให้เขาด้วยเงื่อนไขแห่งความเชื่อเท่านั้น

“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

ถ้าหากเขาคิดว่ามีเงื่อนไขอื่น ๆ เขาก็คาดหวังว่าจะได้รับความรอดบางส่วนโดยการทำงานต่าง ๆ แทนที่จะรับความรอดอย่างสมบูรณ์โดยความเชื่อ

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 3

ส่วนที่ 3 มีสามตอน ตอนแรก (โรม 3:21-31) แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ต้องถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยวิธีที่พระเจ้าออกแบบ เนื่องจากมนุษย์ไม่อาจถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมบนพื้นฐานของสิ่งที่เขาทำ ตอนที่สอง (โรม 4) ใช้อับราฮัมกับดาวิดเป็นภาพตัวอย่างอธิบายถึงความเชื่อที่ทำให้เป็นคนชอบธรรม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหลักคำสอนนี้ไม่ใช่หลักคำสอนใหม่ ตอนที่สาม (โรม 5) อธิบายว่า เครื่องบูชาของพระคริสต์ทำให้การนับเป็นคนชอบธรรมแบบนี้เป็นไปได้อย่างไร ในบทเรียนเราจะศึกษาทั้งสามตอน

ประเด็นหลักของ โรม 3:21-5:21

การจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับความรอดของมนุษย์ คือการเป็นเครื่องบูชาของพระคริสต์ เป็นการ จัดเตรียมเพื่อให้ถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 3 ตอนที่ 1

ประเด็นหลักของ โรม 3:21-31

วิธีการของพระเจ้าในการนับเป็นคนชอบธรรมคือ โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ การนับเป็นคนชอบธรรมโดยการทำงานต่าง ๆ นั้นเป็นไปได้

บทสรุปของ โรม 3:21-31

เนื่องจากไม่มีใครชอบธรรมบนพื้นฐานของการรักษาธรรมบัญญัติทุกข้อตลอดเวลาได้ ดังนั้นจึงต้องค้นหาวิธีการอื่น ๆ สำหรับการนับเป็นคนชอบธรรม **ภาวะวิกฤติ (ถูกนำเสนอในโรม 3:26) คือพระเจ้าต้องนับคนบาปว่าเป็นคนชอบธรรม และพระองค์ต้องเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรมด้วย** การลบบาปแก้ไขภาวะวิกฤตินั้นคือ พระเจ้าจัดเตรียมเครื่องบูชาให้เป็นมาตรฐานสำหรับการยกโทษ พระองค์ยกโทษคนที่เชื่อ แต่เครื่องบูชาก็แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าถือว่าบาปเป็นเรื่องร้ายแรง

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 3:21-31 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 3:21) ความชอบธรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าสามารถบรรลุผลได้โดยไม่ต้องพึ่งพาธรรมบัญญัติ เปาโลกล่าวว่าความคิดนี้ไม่ใช่ความคิดใหม่ แต่เป็นสิ่งที่ธรรมบัญญัติและบรรดาผู้เผยพระวจนะสั่งสอน “แต่เดี๋ยวนี้” อ้างอิงถึงเวลาแห่งการเปิดเผยอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับข่าวประเสริฐในพระคริสต์ ดังที่ข้อถัดไปกล่าว (ดูเพิ่มเติมใน โรม 3:25)

(โรม 3:22-23) ไม่มีเงื่อนไขที่แตกต่างระหว่างวิธีที่คนยิวได้รับความรอดกับวิธีที่คนต่างชาติได้รับความรอด เนื่องจากพวกเขาถูกลงโทษอย่างเท่าเทียมกัน แม้กระทั่งในอิสราเอลโบราณ เมื่อพวกเขาประพฤติตามพิธีกรรมต่าง ๆ ที่พระเจ้าให้นั้น ก็ไม่มีใครได้รับความรอดโดยเครื่องบูชาและพิธีกรรม ทุกคนที่ได้รับความรอด ก็ได้รับความรอดโดยการรับพระคุณทางความเชื่อ (ดูที่พระธรรมโรม 3:30)

ความรอดสำหรับทุกคนนั้นมาด้วยความเชื่อ คำว่า *ทั้งปวง* ถูกใช้หลายครั้งที่นี้ เช่นเดียวกับคนทั้งปวงทำบาป คนทั้งปวงที่เชื่ออาจรับความรอดได้ วลี “สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อ” เป็นการเน้นถึงข้อเสนอกว้าง เช่นเดียวกับวลี “โดยความเชื่อและเพื่อความเชื่อ” เน้นถึงเงื่อนไขของความเชื่อ (โรม 1:17)

(โรม 3:24) พระคุณเป็นสิ่งที่ได้เปล่าสำหรับเรา เนื่องจากพระเยซูได้จ่ายค่าไถ่แล้ว

(โรม 3:25) บาปในอดีตคือบาปที่ทำก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ บาปเหล่านี้ไม่ได้ถูกลบโดยการปฏิบัติตามพิธี แต่โดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ แม้ว่าเมื่อมีการทำบาปเหล่านั้นไปแล้ว แต่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็ยังคงอยู่ในอนาคต พระเจ้ายกโทษพวกเขาบนพื้นฐานของการลบบาปของพระคริสต์ก่อนที่จะมีการกระทำบาป เพราะสิ่งนี้ถูกวางแผนเอาไว้ตั้งแต่แรก (ดูที่ โรม 3:21)

การลบบาปแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าชอบธรรม ถึงแม้ว่าความยุติธรรมของพระองค์ไม่ได้เกิดขึ้นทันที การลบบาปแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าถือว่าบาปเป็นสิ่งร้ายแรง

(โรม 3:26) พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นถึงการแก้ปัญหาภาวะวิกฤติใหญ่ นั่นคือ พระเจ้าเที่ยงธรรมแล้วจะนับคนบาปเป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร? การลบบาปจัดเตรียมวิธีการ พระเจ้าจัดเตรียมเครื่องบูชาหนึ่งให้เป็นมาตรฐานสำหรับการยกโทษ พระองค์ยกโทษคนที่เชื่อ แต่เครื่องบูชาแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าถือว่าบาปเป็นสิ่งร้ายแรง

► ถ้าหากพระเจ้ายกโทษคนโดยไม่มีการลบบาปจะส่งผลให้เกิดปัญหาอะไรบ้าง?

พระเจ้าเป็นผู้พิพากษาโลกนี้ด้วยความชอบธรรม พระองค์ประกาศว่าบาปร้ายแรงมากจนต้องมีโทษทัณฑ์นิรันดร์ คนถูกแยกออกจากพระเจ้าเนื่องจากบาป พระเจ้ารับผิดชอบที่จะมีความยุติธรรมสูงสุดต่อโลกนี้ พระองค์รับผิดชอบในการให้รางวัลแก่คนที่ทำดี และลงโทษคนที่ทำผิด

การยกโทษโดยปราศจากมาตรฐานจะขัดแย้งกับพระลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้า สิ่งนี้จะทำให้พระเจ้าเสื่อมเสียโดยทำให้พระองค์ไม่เสมอต้นเสมอปลายในการตอบสนองต่อความบาป พระองค์ดูเหมือนว่าจะไม่ยุติธรรม ถ้าพระองค์ลงโทษบางคนแต่ยกโทษบางคน นี่ไม่ใช่ปัญหาเล็ก ๆ เพราะทั้งจักรวาลดำรงอยู่เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า ผู้คนจะถวายพระสิริแด่พระเจ้าได้อย่างไร ถ้าพวกเขาไม่คิดว่าพระองค์ยุติธรรม?

ทางออกต้องเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าบาปเป็นสิ่งร้ายแรง ทางออกต้องเตรียมเหตุผลสำหรับการยกโทษ และแสดงให้เห็นถึงพระลักษณะที่เป็นธรรมชาติของพระเจ้า ดังนั้นเองคนก็จะยังคงยกย่องพระเจ้าว่า บริสุทธิ์และยุติธรรมได้

การลบบาปเหมาะสมกับความจำเป็นนั้น การเป็นเครื่องบูชาของพระเยซูบนไม้กางเขนแสดงให้เห็นว่าบาปเป็นสิ่งร้ายแรง ความจำเป็นในการกลับใจใหม่ทำให้คนบาปยอมรับถึงว่าบาปของตนนั้นชั่วร้าย ข้อเสนอที่ให้เปล่าเกี่ยวกับความรอดสำหรับทุกคนนั้น ทำให้การเลือกเป็นเรื่องส่วนบุคคล ดังนั้นเองจึงยุติธรรมสำหรับพระเจ้าในการยกโทษแก่คนที่ยอมรับข้อเสนอ และไม่ยกโทษคนที่ปฏิเสธข้อเสนอนั้น

เพราะอะไรพระองค์จึงไม่ยกโทษให้กับคนที่ไม่กลับใจใหม่? การยกโทษบางคนที่ยังคงอยู่ในบาปโดยไม่กลับใจใหม่จะลบล้างวัตถุประสงค์ของการลบบาป นั่นคือการจัดเตรียมการยกโทษในขณะที่ยังแสดงให้เห็นถึงความยุติธรรมของพระเจ้า

(โรม 3:27) ไม่มีมาตรฐานสำหรับการพิพากษาตนเองเพื่อบรรลุถึงความรอด มีบางคนเชื่อว่า คนหยิ่งผยอง หากเขาบอกว่าเขารู้ว่าเขาได้รับความรอด แต่คนที่รู้ว่าตัวเองได้รับการยกโทษเนื่องจากพระคุณนั้นก็มิ เหตุผลที่จะถ่อมตัว ไม่ใช่หยิ่งผยอง

(โรม 3:28) การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมไม่ได้ขึ้นอยู่กับความชอบธรรมก่อนหน้านี้ **การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมหมายความว่า คนบาปที่กลับใจใหม่และเชื่อนั้น ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเหมือนกับว่า ตัวเขาไม่ได้ทำบาปเลย** ชีวิตแห่งการเชื่อฟังพระเจ้าเริ่มต้นเมื่อคนถูกนับเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่ก่อนหน้านี้ คนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของตัวเองได้ด้วยวัตถุประสงค์ที่จะทำให้ตนเองเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า เขาเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าแล้วโดยผ่านการลบบาปของพระคริสต์ ไม่ใช่วิธีอื่น

(โรม 3:29-30) พระคัมภีร์เหล่านี้เชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับสาระสำคัญของพระธรรม ข่าวสารนี้เพื่อคนทั้งโลก การประยุกต์ใช้ข่าวประเสริฐสำหรับคนทั้งโลกนี้ตั้งอยู่บนคำสอนของเอกเทวนิยม เพราะว่ามีพระเจ้า

เพียงองค์เดียวเท่านั้น พระประสงค์ของพระองค์ใช้กับมนุษยชาติทั้งปวง ไม่เหมือนกับเทพเจ้าท้องถิ่นที่อาจสนใจเพียงแต่หนึ่งชนชาติหรือหนึ่งเผ่าเท่านั้น พระเจ้ามุ่งหมายให้อิสราเอลแบ่งปันความรู้เรื่องพระเจ้ากับคนต่างชาติเสมอ (อิสยาห์ 42:6, อิสยาห์ 43:21, อิสยาห์ 49:6)

► เปาโลกล่าวว่า การนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ทำลายธรรมเนียมบัญญัติ แต่กลับยังค้ำชูธรรมเนียมบัญญัติ เป็นเช่นนั้นเพราะอะไร?

(โรม 3:31) เมื่อมีบางคนกลับใจจากบาปของตนและเริ่มต้นดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟัง เขาก็กำลังค้ำชูธรรมเนียมบัญญัติว่าเป็นมาตรฐานแห่งความชอบธรรมอยู่ ทฤษฎีใด ๆ เกี่ยวกับการลบบาปและการนับเป็นคนชอบธรรมที่ทำให้ธรรมเนียมบัญญัติไม่สัมพันธ์กันกับคริสเตียน ก็ไม่เข้ากันกับพระคัมภีร์ข้อนี้ ถ้าหากคนขอรับการยกโทษแต่ไม่ตั้งใจเริ่มต้นเชื่อฟังพระเจ้า นั่นก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้เข้าใจว่าบาปนั้นชั่วร้าย และไม่เข้าใจเหตุผลที่แท้จริงที่เขาต้องรับการยกโทษ เขากำลังพยายามรับผลประโยชน์ของความรอดโดยเพียงเสแสร้งว่าเคารพธรรมเนียมบัญญัติ

“ไม่มีใครพิสูจน์ธรรมเนียมบัญญัติได้โดยสมบูรณ์ได้เหมือนกับคนที่กลับใจใหม่แล้วหันออกจากบาปและไว้วางใจพระเยซูสำหรับความรอด”

จอร์จ แม็คคลาฟลิน,

Commentary on Romans

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 3 ตอนที่ 2

ประเด็นหลักของบทที่ 4

อับราฮัม ผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรให้เป็นบิดาแห่งชนชาติของพระเจ้า ก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

บทสรุปของบทที่ 4

หลักคำสอนแห่งการนับเป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณผ่านความเชื่อ ถูกสถาปนาขึ้นในพันธสัญญาเดิม อับราฮัมคือผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรให้เป็นบิดาแห่งชนชาติของพระเจ้ายิ่งถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

กษัตริย์ดาวิดเข้าใจการนับว่าเป็นชอบธรรมโดยพระคุณเช่นกัน การเข้าสู่หนัดไม่ใช่วิธีการสำหรับความรอด แต่มีมาในภายหลังเพื่อเป็นดั่งเครื่องหมายแห่งความเชื่อที่อับราฮัมมี อับราฮัมกลายเป็นบิดาและเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่ตามมาเพื่อจะได้รับความรอดโดยความเชื่อ

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 4 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 4:1) อับราฮัมเป็นบิดาผู้ให้กำเนิดคนยิว คำถามคือ “อับราฮัมได้รับอะไรแน่?” คำถามนี้ได้รับคำตอบเพื่อจะตอบคำถามต่าง ๆ เช่น “ใครได้รับสิ่งนั้นเป็นมรดกบ้าง?” และ “เราได้รับสิ่งนั้นเป็นมรดกได้อย่างไร?”

(โรม 4:2) ทฤษฎีแห่งความรอดโดยการกระทำนำไปสู่ความลำพอง

► อับราฮัมมีความเชื่ออะไรที่ถูกละเลยว่าเป็นความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้?

(โรม 4:3) อับราฮัมไม่รู้ถึงแผนการแห่งความรอดทั้งหมด และดังนั้นเขาจึงไม่สามารถวางความเชื่อของเขาไว้ที่การลบบาปของพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม เขาเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าเท่าที่พระเจ้าเปิดเผยให้รู้ ส่วนของพระสัญญาที่กล่าวถึงในบทนี้คือ อับราฮัมจะบิดาของชนชาติมากมาย (โรม 4:17-18) แต่ส่วนที่เหลือของพระสัญญาคือ คนทั้งโลกจะได้รับพระพรผ่านเชื้อสายของเขา (ปฐมกาล 12:2-3, ปฐมกาล 22:17-18) พระสัญญานี้ถูกมอบซ้ำให้แก่ยาโคบ (ปฐมกาล 28:14) ความโปรดปรานของพระเจ้าจะถูกมอบให้แก่คนทั้งโลกผ่านเชื้อสายของอับราฮัม นี่เป็นพระสัญญาแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่อับราฮัม เป็นพระสัญญาแห่งพระคุณที่มอบให้แก่ทุกคน

อับราฮัมถูกนับเป็นคนชอบธรรมเพราะเขาเชื่อในพระสัญญาแห่งพระคุณของพระเจ้า การถูกนับเป็นคนชอบธรรมของเขาเหมือนกับเรา ถึงแม้ว่าความเชื่อของเราจะมีข่าวสารที่ต้องเชื่อมากกว่าก็ตาม

(โรม 4:4) ถ้าหากคนกำลังพึงการงานเพื่อจะรับความรอด ความรอดก็ไม่ใช่ของประทาน แต่เขากำลังจ่ายหนี้ที่ติดค้างอยู่ (ดูใน โรม 11:6)

(โรม 4:5) คนที่ไม่ได้กำลังพึงการงาน เขาไม่ใช่คนที่ไม่ใส่ใจที่จะเชื่อฟังพระเจ้า แต่เขาไม่ได้กำลังพึงการงานเพื่อเป็นวิธีที่ทำให้เขาได้รับความรอด เขาเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าเพื่อช่วยให้รอด แทนที่จะพึ่งพาการงานของตนเพื่อให้ได้เข้าสวรรค์

(โรม 4:6-8) ดาวิดกล่าวถึงการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ เมื่อเขาอธิบายถึงการเป็นที่ยอมรับจากพระเจ้าโดยขึ้นอยู่กับกรการยกโทษบาป พระเจ้าจะไม่ถือโทษผู้เชื่อสำหรับความบาปในอดีต อัครทูตเปาโลกำลังแสดงให้เห็นว่า หลักคำสอนเรื่องการนับเป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อไม่ใช่ความคิดใหม่ - แม้กระทั่งกษัตริย์ดาวิดก็เข้าใจเรื่องนี้

เรารู้ได้อย่างไรว่าข้อความนี้กล่าวถึงบาปในอดีต ไม่ใช่บาปที่ยังทำอยู่ต่อเนื่อง? โรม 6:2 กล่าวว่า นับจากที่เราตายต่อบาป ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ได้มีชีวิตในบาปอีกต่อไป เนื้อหาทั้งหมดในโรมบทที่ 6 ลบล้างความคิดที่ว่า เรามีชีวิตอยู่ในบาปได้ขณะที่ถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (ดูเพิ่มเติมใน โรม 5:6-8 “ขณะที่เรายังอ่อนกำลัง” และ “ขณะที่เรายังเป็นคนบาป” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าตอนนี้เรามีพลังกำลังและไม่ได้เป็นคนบาปเหมือนเมื่อก่อน - เราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมและถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว)

(โรม 4:9) คำถามนี้เกริ่นนำหัวข้อเกี่ยวกับวิธีที่คนสามารถมาถึงจุดที่ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ พระพรนี้มาถึงคนที่เข้าสู่หน้ดเท่านั้นไหม?

► สิ่งไหนมาก่อนกัน ธรรมบัญญัติหรือพระคุณ?

(โรม 4:10-12) อับราฮัมไม่ได้เข้าสู่หน้ดตอนที่รับพระคุณ การเข้าสู่หน้ดมาภายหลัง ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่คนไม่ได้เข้าสู่หน้ดจะรับพระคุณโดยความเชื่อ อับราฮัมเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณของบรรดาคนที่ทำตามตัวอย่างความเชื่อของเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าสู่หน้ด คนที่มีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้เป็น

ลูกหลานฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม คนอิสราเอลไม่ใช่ลูกหลานฝ่ายวิญญาณถ้าหากพวกเขาไม่เชื่อ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะสืบเชื้อสายสายเลือดก็ตาม

(โรม 4:13-14) ใครได้รับพระพรของอับราฮัมเป็นมรดก? ถ้าหากเป็นคนที่รักษารูปแบบบัญญัติ ก็ไม่ใช่โดยความเชื่อในพระสัญญา

(โรม 4:15) ธรรมบัญญัติเป็นเครื่องมือแห่งการพิพากษาเพราะธรรมบัญญัติเปิดเผยถึงบาป ธรรมบัญญัติไม่ใช่เครื่องมือสำหรับรับพระคุณ ถ้าไม่มีธรรมบัญญัติ ก็จะไม่มีการละเมิดธรรมบัญญัติ เปาโลไม่ได้กำลังพูดเจาะจงถึงธรรมบัญญัติจากโมเสส แต่กำลังพูดถึงข้อกำหนดโดยทั่วไปของพระเจ้าต่อมนุษยชาติ ไม่มีที่ใดที่ไม่รู้ถึงข้อกำหนดของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง (โรม 1:20)

(โรม 4:16-17) อับราฮัมมีเชื้อสายในฝ่ายกายภาพจำนวนมากที่ก่อให้เกิดเป็นชนชาติต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม เปาโลกล่าวที่นี้ว่า อับราฮัมเป็นบิดาของชนชาติจำนวนมาก เพราะว่าเขาเป็นบิดาของคนทั้งปวงที่มีความเชื่อ

ความรอดนั้นรับได้โดยความเชื่อ เพื่อให้การรับความรอดนั้นเป็นไปโดยพระคุณ ถ้าหากมีการเรียกร้องการกระทำใด ๆ เพื่อให้ผู้ที่รับพระคุณมีคุณสมบัติแล้ว นั่นก็ไม่ใช่พระคุณโดยสมบูรณ์ เพราะความรอดเป็นไปโดยพระคุณ ความรอดจึงต้องรับโดยความเชื่อเท่านั้น คนที่พยายามเพื่อให้ได้รับความรอดก็ไม่เข้าใจถึงความรอด

► พระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมคืออะไร? พระสัญญานั้นคล้ายคลึงกับพระสัญญาแห่งความรอดที่เราได้รับอย่างไร?

(โรม 4:18-19) อับราฮัมเชื่อพระเจ้าแม้ในเวลาที่ไม่สามารถเห็นอะไรของเขาไม่มีสิ่งใดให้ความหวังแก่เขาเลย ร่างกายของเขาก็เหมือนกับตายแล้วตามความสามารถที่จะให้กำเนิดบุตร ซาราห์เองก็ผ่านเวลาตั้งครรภ์บุตรแล้ว แต่ความเชื่อที่แท้จริงไม่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์แวดล้อม

ความเชื่อตรงกันข้ามกับความเชื่อมั่นในการทำงานต่าง ๆ นี้อธิบายว่าเหตุผลว่าทำไมอิสมาเอลบุตรของนางฮาการ์จึงอยู่ในลักษณะของความรอดโดยการทำงาน (กาลาเทีย 4:22-31) การกำเนิดของอิสมาเอลเป็นสิ่งที่บรรลุผลทางกายภาพแทนที่จะบรรลุผลโดยความเชื่อ **ความรอดเป็นไปโดยพระสัญญา จากนั้นจึงเป็นไปโดยความเชื่อ แล้วจึงเป็นไปโดยการอัศจรรย์**

(โรม 4:20-21) พระเจ้าได้รับเกียรติโดยการไว้วางใจของมนุษย์มากกว่าโดยความสามารถของมนุษย์

(โรม 4:22) คู่มือเหตุเกี่ยวกับข้อที่ 3

► เราได้รับความรอดอย่างเดียวกันกับที่อับราฮัมได้รับไหม?

(โรม 4:23-25) ความเชื่อของอับราฮัมเป็นตัวอย่างสำหรับเรา เขาไม่รู้แผนการแห่งความรอดทั้งหมด แต่เชื่อในส่วนที่ได้รับการเปิดเผยให้แก่เขา เราต้องเชื่อในการเปิดเผยรายละเอียดเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอดซึ่งอับราฮัมไม่รู้ นั่นคือ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า เราถูกนับเป็นคนชอบธรรมเหมือนอย่างเช่นอับราฮัม เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ความชอบธรรมถูกมอบให้แก่เขา และจะถูกรับมอบให้แก่เราบนพื้นฐานเดียวกัน

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 3 ตอนที่ 3

ประเด็นหลักของบทที่ 5

การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ทำให้ผลลัพธ์จากบาปเป็นไปในทางตรงกันข้าม เป็นการนำมาซึ่งการคืนดี ความชอบธรรม และชีวิต

บทสรุปของบทที่ 5

เดี๋ยวนี้เราได้รับการนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ เราได้รับการคืนดีกับพระเจ้าทางพระคริสต์ (โรม 5:1) วลี “ทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เกริ่นนำหัวข้อของบทนี้ นั่นคือ ความมีประสิทธิภาพ

ของพระราชกิจการลบบาปของพระคริสต์ บาปของอาดัมนำโลกมาอยู่ใต้บาปและความตาย และทุกคนที่มาจากอาดัมได้ทำบาป การลบบาปของพระคริสต์ทำให้ผลกระทบแห่งบาปเป็นไปในทางตรงกันข้าม

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 5 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

ความรักของพระเจ้าไม่มีสาเหตุ
ไม่มีขอบเขต และไม่สิ้นสุด

(โรม 5:1-2ก) ข้อพระคัมภีร์นี้เชื่อมโยงส่วนย่อยก่อนหน้ากับส่วนย่อย

ตอนนี้ หัวข้อของบทนี้คือ ความมีประสิทธิภาพของพระราชกิจการลบบาปของพระคริสต์ สันติสุขกล่าวถึงการคืนดีกับพระเจ้า – ความเป็นศัตรูถูกกำจัดออกไปและพระพิโรธถูกยกออกไปแล้ว

พระเยซูตรัสว่า พระองค์เป็นประจักษ์ (ยอห์น 10:9) ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงสิ่งคล้ายคลึงกัน เพราะว่าเราเข้าถึงพระคุณโดยความเชื่อทางพระองค์ พระองค์เป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต (ยอห์น 14:6)

(โรม 5:2ข-5) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อธิบายถึงประสบการณ์ของผู้เชื่อเมื่อเขาดำเนินชีวิตในพระคุณ

เปาโลกล่าวว่า เราชื่นชมยินดีเนื่องจากเรามีความหวังว่าจะมีประสบการณ์ถึงพระสิริของพระเจ้า เขากล่าวว่า เราชื่นชมยินดีได้แม้ในท่ามกลางความยากลำบากต่าง ๆ

คริสเตียนมีความสุขและสามารถอดทนต่อสิ่งเล็กน้อยต่าง ๆ (สถานการณ์แวดล้อมแห่งชีวิต) ได้ เพราะสิ่งที่ใหญ่กว่านั้นมั่นคง ผู้ที่ไม่เชื่อพยายามหาความชื่นชมยินดีจากสิ่งต่าง ๆ ในชีวิต แต่สิ่งเหล่านั้นไม่เคยดีพอที่จะให้ความพอใจได้ สิ่งเหล่านั้นผ่านไปอย่างรวดเร็ว สภาวะต่าง ๆ ของชีวิตไม่ได้เลวร้ายจนเกินไปถ้าหากชีวิตคือการเดินทาง แต่สภาวะต่าง ๆ ของชีวิตคงขมขื่นถ้าหากไม่มีสิ่งอื่นนอกเหนือไปจากนี้อีก

ความอดทนต่อความยากลำบากอย่างสัตย์ซื่อทำให้กระบวนการอย่างหนึ่งบรรลุผลสำหรับผู้เชื่อ (ดูเพิ่มเติมที่ ยากอบ 1:2-4) ขณะที่เราอดทนต่อความยากลำบากด้วยความเชื่อ เราพัฒนาความทรหด ความทรหดไม่ได้เป็นเพียงความเต็มใจรอคอยเท่านั้น แต่เป็นความสามารถที่จะอดทนได้ด้วยความเชื่อ เมื่อเรา

บริหารความเชื่อที่มีความทรหดนี้ เราก็มีประสบการณ์และมองเห็นพระราชกิจของพระเจ้าที่ให้ความหวังแก่เราอย่างต่อเนื่อง เรารู้ว่าพระประสงค์ของพระเจ้าบรรลุผลแล้ว แม้ดูเหมือนว่าสถานการณ์แวดล้อมจะเลวร้ายก็ตาม

► คุณสนใจตนเองเวลาที่อยู่ในสถานการณ์แวดล้อมที่เลวร้ายอย่างไร?

เรารู้ว่าความหวังของเราจะไม่ผิดหวัง เพราะเรามีประสบการณ์ถึงความรักของพระเจ้าในจิตใจของเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ในเอเฟซัส 1:13-14 เปาโลกล่าวว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นมัดจำว่าพระเจ้าจะทำสิ่งอื่น ๆ ตามที่สัญญาไว้ให้สำเร็จ พระวิญญาณเป็นมัดจำสำหรับการทำสัญญาตกลงกัน

โรม 5:6-10 เน้นว่าในเวลาที่เราถูกนับเป็นคนชอบธรรมนั้น เราไม่สมควรได้รับเลย และเราไม่สามารถทำอะไรให้บรรลุผลได้ เราอ่อนกำลัง ยังเป็นคนบาป และเป็นศัตรูอยู่

(โรม 5:6) การอ่อนกำลังหมายถึงการไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำให้ข้อกำหนดต่าง ๆ ของธรรมบัญญัติสำเร็จ เราไร้กำลังที่จะทำให้ข้อกำหนดต่าง ๆ ของพระเจ้าสำเร็จหรือช่วยกู้ตัวเองจากบาปได้

(โรม 5:7-8) เป็นสิ่งที่หาได้ยากที่บางคนจะตายเพื่อคนดี แต่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเราในขณะที่เรายังเป็นคนบาป

(โรม 5:9-10) พระคริสต์มีชีวิตอยู่ในฐานะคนกลางและผู้แก้ต่างของเรา เปาโลให้เหตุผลว่า ถ้าหากพระเจ้าพร้อมจะยกโทษเวลาที่เรายังเป็นคนบาปแล้ว เราก็มั่นใจมากขึ้นได้ถึงความโปรดปรานของพระองค์ เพราะตอนนี้เราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมในพระคริสต์แล้ว เราได้รับการคืนดีโดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อเรา และยังคงเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าโดยการติดสนิทกับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่

(ส่วนย่อยต่อไปนี้เป็นคำสำคัญสำหรับพระธรรมโรม 5:12-19)

เรามีความผิดเนื่องจากบาปของอาดัมไหม?

► เรามีความผิดเนื่องจากบาปของอาดัมไหม? จงอธิบายคำตอบของคุณ

โรม 5:12-19 กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนอยู่ใต้บาปและความตายเนื่องจากบาปของอาดัม บาปของอาดัมทำให้เรามีความผิดส่วนตัวหรือไม่? คนบาปจะถูกลงโทษเนื่องจากบาปของอาดัมไหม?

เปาโลไม่ได้กล่าวว่าคนบาปจะถูกลงโทษเนื่องจากบาปของอาดัม ในโรม 5:12 เขากล่าวว่าความตายไปถึงมนุษย์ทุกคน เพราะทุกคนทำบาป ทุกคนมีความผิดเป็นส่วนตัวเนื่องจากบาปของตน โรม 1-2 เน้นว่าคนต้องการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะพวกเขาเป็นคนบาปที่ละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า คนไม่ได้ถูกพิพากษาเนื่องจากสถานะที่เขาเกิดมาเป็น แต่ถูกพิพากษาเนื่องจากการที่พวกเขาเลือกทำบาป การพิพากษาเป็นไปตามการกระทำ (วิวรณ์ 20:12, โรม 2:6-16, 2 โครินธ์ 5:10)

อย่างไรก็ตาม บาปก็เข้ามาในโลกโดยทางอาดัม ในฐานะที่เป็นบิดาของมนุษย์ทั้งปวงที่ยังไม่ได้เกิดมา เขาได้แยกมนุษยชาติออกจากพระเจ้า ทุกคนหลังจากนั้นที่เกิดมาก็ถูกแยกออกจากพระเจ้าแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเสื่อมทราม เนื่องจากความบาปของอาดัม มนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับแนวโน้มในการทำบาป และพวกเขาทุกคนได้ทำตามแนวโน้มนั้นโดยการลงมือทำบาป

คำกล่าวต่อไปนี้อาจแปลความหมายตามความเข้าใจนั้น

- คนจำนวนมากต้องตายเพราะการละเมิดของคน ๆ เดียว (โรม 5:15)
- การพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดครั้งเดียวนำไปสู่การลงโทษ (โรม 5:16)
- เนื่องจากการละเมิดของคน ๆ เดียว ความตายจึงครอบงำ (โรม 5:17)
- การละเมิดครั้งเดียวนำไปสู่การลงโทษสำหรับมนุษย์ทั้งปวง (โรม 5:18)
- โดยการไม่เชื่อฟังของเขา คนจำนวนมากจึงกลายเป็นคนบาป (โรม 5:19)

เปาโลไม่ได้กล่าวว่า เรามีความผิดเนื่องจากบาปของอาดัม แต่อาดัมนำบาปเข้ามาและทุกคนติดตามบาป คนบาปต้องการได้รับการยกโทษเนื่องจากการละเมิดจำนวนมากของตน (โรม 5:16) ไม่ใช่เนื่องจากบาปของอาดัม

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 3 ตอนที่ 3

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 5:12) เหตุผลที่ความตายแผ่ขยายไปสู่มนุษยทุกคนไม่ใช่เพราะพวกเขาถูกกล่าวหาเนื่องจากความผิดของอาดัม แต่เพราะทุกคนล้วนทำบาป อדםเป็นคนที่นำบาปเข้ามาในโลกและนำอิทธิพลของบาปมาสู่เชื้อสายของเขา

(โรม 5:13-14) บาปไม่ได้รับการเปิดเผยและไม่ได้รับการลงโทษอย่างชัดเจนโดยปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม แม้ย้อนกลับไปจนกระทั่งโมเสสได้รับธรรมเนียมปฏิบัติ ความตายก็ยังครอบงำ คนรู้ว่าตนมีความผิดเนื่องจากบาปแม้ว่าจะปราศจากความชัดเจนของธรรมเนียมปฏิบัติก็ตาม (ดูใน โรม 1:20) ธรรมเนียมปฏิบัติแสดงให้เห็นถึงขอบเขตที่แท้จริงของบาป ความบาปอย่างเช่นบาปของอาดัมนั้น เป็นการกล่าวถึงการจงใจไม่เชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติที่ได้รับการเปิดเผยแล้ว คนที่ไม่ได้รับการเปิดเผยใด ๆ เลย ย่อมจะไม่มีทางเลือกที่ชัดเจน แต่พวกเขาก็ไม่ทำตามจิตสำนึกของตนอย่างเต็มที่ (โรม 1:21)

(โรม 5:15) การกระทำของอาดัมนำความตายมาสู่คนจำนวนมาก และพระราชกิจของพระคริสต์นำชีวิตมาสู่คนจำนวนมาก คำว่า *จำนวนมาก* อ้างอิงถึงทุกคนโดยทั่วไป จุดเน้นคือการลบบาปของพระคริสต์ส่งผลกระทบทที่กว้างไกลกว่าบาปของอาดัม พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวว่า **เช่นเดียวกับที่บาปของอาดัมทำให้ทุกคนกลายเป็นคนบาป การลบบาปของพระคริสต์ก็เสนอพระคุณให้แก่ทุกคน** พระเจ้าเสนอพระคุณให้แก่ทุกคนที่กลายเป็นคนบาปโดยการล้มลงในบาปของอาดัม

► จากข้อ 15 คุณตอบคนที่คิดว่าพระเจ้าจัดเตรียมความรอดให้กับมนุษยชาติจำนวนน้อยเท่านั้นว่าอย่างไร?

(โรม 5:16) บาปดั้งเดิมมาจากการกระทำเดียว แต่ตอนนี้พระคุณจำเป็นสำหรับบาปจำนวนมาก พระคุณต้องยิ่งใหญ่กว่าบาปดั้งเดิมมาก

(โรม 5:17-19) คนจำนวนมากกลายเป็นคนบาป เนื่องจากผลกระทบจากบาปของอาดัม พวกเขาจะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์ นี่บอกเป็นนัยว่า พวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นคนใหม่

(โรม 5:20) ธรรมชาติที่ชั่วร้ายในลักษณะที่ว่า ธรรมชาติทำให้การละเมิดมีมากขึ้น ในขณะที่ก่อนหน้านี้มีการยอมรับถึงบาปเพียงไม่กี่อย่าง ธรรมชาติยังเพิ่มบาปในลักษณะที่ว่า หลังจากที่คนรู้จักธรรมชาติ และเลือกที่จะปฏิเสธธรรมชาตินั้น เขาก็กลายเป็นคนบาปที่ชั่วร้ายกว่าเดิม นี่เป็นสภาวะที่โรม 7:5-24 อธิบาย แต่พระคุณก็ทวีคูณมากกว่าบาปทั้งสิ้น

พระคุณอันอัศจรรย์

จอห์น นิวตัน มีมารดาเป็นคริสเตียน ต่อมาเขาเป็นกบฏและกัปตันเรือ และถลำตัวทำบาปหนัก เขาทุกซักรวมกับสถานการณืแวดล้อมอันยากลำบากในชีวิต ถูกเพื่อนทรยศและตกเป็นทาสอยู่ระยะหนึ่ง เมื่อสถานการณ์ดีขึ้น เขาก็ยังคงทำบาปและค้าทาสซึ่งทำลายชีวิตคนจำนวนมาก นิวตันเป็นกัปตันเรือค้าทาสอยู่หลายปี ครั้งหนึ่งเรือของเขาล่มและเกยตื้นที่เกาะ เขาได้รับความช่วยเหลือจากกัปตันเรือซึ่งเป็นเพื่อนของบิดา เขารู้สึกว่าพระเจ้าทรงเมตตาต่อเขาถึงแม้ว่าเขาจะชั่วร้ายมาตลอด ภายหลังเรือของเขาประสบกับพายุใหญ่และเขาร้องเรียกหาความเมตตาจากพระเจ้า เรือรอดพ้นจากพายุมาได้ นิวตันก็ยังคงพึ่งพาพระเมตตาของพระเจ้าอยู่ ในที่สุดเขาก็ได้ละทิ้งทะเลและกลายเป็นศิษยาภิบาล บทเพลงนมัสการบทหนึ่งที่เขาเขียนคือ “พระคุณพระเจ้า” ซึ่งกลายเป็นบทเพลงที่ถูกขับร้องและได้รับการบันทึกเสียงมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา

ในคำพยานชีวิตของเขา นิวตันกล่าวว่า “พระเจ้านำข้าพเจ้าออกมาจากบ่อโคลนลึกด้วยความเมตตา และวางเท้าของข้าพเจ้าบนศิลาคือพระเยซูคริสต์ พระองค์ช่วยให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าได้รับความรอด และตอนนี้เป็นการปราศรัยของจิตใจของข้าพเจ้าที่จะสรรเสริญและยกย่องพระคุณสูงสุด แตกต่างจากสิ่งอื่น เป็นสิ่งที่ให้เปล่า และไม่อาจเปรียบเทียบได้ เพราะว่า ‘โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้’ (1 โครินธ์ 15:10) เป็นความยินดีอันยิ่งใหญ่ของจิตใจของข้าพเจ้าที่จะลงความเห็นว่าคุณความรอดทั้งสิ้นของพระเจ้าเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า”³³

คำถามทบทวนบทที่ 5

- (1) คนที่มีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ต้องเชื่ออะไร?
- (2) การลบบาปแก้ไขปัญหาเรื่องใด?
- (3) การลบบาปแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างไร?
- (4) การนับเป็นคนชอบธรรมมีความหมายว่าอะไร?
- (5) คนสนับสนุนธรรมเนียมบัญญัติว่าเป็นมาตรฐานแห่งความชอบธรรมอย่างไร? (โรม 3:31)
- (6) พระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับพระคุณที่มีต่ออับราฮัมคืออะไร?
- (7) ดาวิดกล่าวเกี่ยวกับการนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่ออย่างไร?
- (8) ลูก ๆ ฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมคือใคร?
- (9) เราได้จากโรม 5:15 ว่าพระเจ้าเสนอความรอดให้แก่ทุกคนได้อย่างไร?

³³ “John Newton’s Conversion,” จาก <https://banneroftruth.org/us/resources/articles/2001/john-newtons-conversion/> (เข้าถึงวันที่ 29 ธันวาคม 2022)

งานมอบหมายบทที่ 5

จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับการนับว่าเป็นคนชอบธรรม โดยรวมถึงคำตอบต่อคำถามต่าง ๆ ต่อไปนี้ การลบบาปแก้ไขภาวะวิกฤติอะไร? คนบาปไม่อาจได้รับความรอดโดยการเชื่อฟังเพราะอะไร? อับราฮัม แสดงให้เห็นถึงการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่ออย่างไร? เรารู้ว่าคุณสมบัติพร้อมอยู่สำหรับทุกคนได้อย่างไร?

บทที่ 6

ชัยชนะเหนือบาป

บาป

พระธรรมโรม 6 เกี่ยวกับการรอดพ้นจากอำนาจบาป เพื่อที่จะเข้าใจเรื่องการกลับใจใหม่และชัยชนะได้ เราจะต้องเข้าใจว่าบาปคืออะไร

► บาปคืออะไร?

พระคัมภีร์มักพูดถึงการกระทำบาปต่าง ๆ ว่าเป็นการเจตนา (1 ยอห์น 3:4-9, ยากอบ 4:17) เมื่อคนเลือกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างตั้งใจและรู้ดี นั่นคือบาปที่ทำโดยเจตนา

มีการละเมิดธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์ของพระเจ้าโดยไม่ได้เป็นการเจตนาหรือเป็นไปโดยอุบัติเหตุ ซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างที่บาปโดยเจตนาส่งผลกระทบ เมื่อเราดำเนินอยู่ในความสว่าง (ดำเนินชีวิตตามความจริงที่เราารู้) เราก็ถูกชำระจากบาปทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:7) และไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวว่าการละเมิดโดยการไม่รู้จะแยกเราออกจากพระเจ้า

ข้อความนี้กำลังกล่าวถึงบาปโดยเจตนาเป็นหลัก ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำลายความเชื่อ และเป็นอันตรายต่อความสัมพันธ์ของคนกับพระเจ้า

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 1

ส่วนที่ 4 ของพระธรรมโรม (โรม 6-8) เกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์ของบรรดาผู้ที่ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม

จนถึงตอนนี้ เปาโลกล่าวเกี่ยวกับ ฐานะที่ชอบธรรม นี่เป็นความชอบธรรมที่มอบให้แก่ผู้เชื่อเพื่อแทนที่บาปในอดีตของเขา ตอนนี้เขาเริ่มต้นอธิบายถึง ชีวิตที่ชอบธรรม โดยพระคุณ พระเจ้ามอบชีวิตที่ชอบธรรมไว้ในวินาทีที่ถูกลบว่าเป็นคนชอบธรรมด้วยเช่นกัน นี่หมายความว่าผู้เชื่อกลายเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง โดยได้รับอิสระจากอำนาจของบาป และได้รับความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อจึงไม่ได้ถูกลบว่าบริสุทธิ์เท่านั้น แต่เขาได้รับการทำให้บริสุทธิ์ นี่เรียกว่าเป็นการชำระให้บริสุทธิ์

ในบทเรียนนี้เราจะศึกษาพระธรรมโรม 6 ซึ่งเกี่ยวกับชัยชนะเหนือบาป

ประเด็นหลักของบทที่ 6

ผู้เชื่อเป็นอิสระจากพันธนาการแห่งบาป และต้องเลือกที่ดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือบาปและด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า มิฉะนั้นแล้ว เขาจะกลับมามากอยู่ใต้การควบคุมของบาปอีก

บทสรุปของบทที่ 6

พระธรรมโรม 6 เป็นการตอบสนองของเปาโลต่อความคิดผิด ๆ ที่คนจำนวนมากมีอยู่ นั่นคือ ความคิดผิด ๆ ที่ว่า พระคุณทำให้ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า ความผิดพลาดนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจผิด ๆ เกี่ยวกับพระคุณ เปาโลตอบสนองต่อความผิดพลาดนี้โดยถามและตอบคำถามโดยสมมุติสองข้อ (โรม 6:1, 15)

เวลาที่บางคนอ่าน โรม 5:20 พวกเขาให้เหตุผลว่า เราควรทำบาปต่อไป เพื่อเราจะได้รับพระคุณมากขึ้น (โรม 6:1) ดูเหมือนพวกเขาคิดว่า เมื่อบันทึกแห่งบาปของเราถูกแทนที่ด้วยฐานะที่ชอบธรรมแล้ว ดังนั้นก็ไม่สำคัญถ้าหากเราจะทำบาปอยู่เรื่อย ๆ

มีอีกเหตุผลหนึ่งที่บางคนคิดว่า ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า พระเจ้าทรงยอมรับเราโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการกระทำต่าง ๆ ของเรา นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาคิดผิด ๆ ว่า สิ่งที่เราทำไม่สำคัญ (โรม 6:15)

เปาโลปฏิเสธการให้เหตุผลของคำถามโดยสมมุติทั้งสองข้ออย่างหนักแน่น เขาตอบสนองด้วยคำอธิบายว่า เพราะอะไรชัยชนะเหนือบาปจึงสำคัญยิ่ง

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 6 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 6:1) เปาโลถามคำถามที่บางคนอาจถามหลังจากได้ยินว่าพระคุณอุดมมากกว่าบาป บางคนอาจคิดว่าจริง ๆ แล้วบาปมีผลลัพธ์ที่ดีเพราะทำให้ได้รับพระคุณมากขึ้น ความคิดนี้คือเรามีอิสระที่ดำเนินชีวิตอย่างฉาบฉวยอยู่ในบาป

(โรม 6:2) อัครทูตเปาโลตอบสนองต่อคำถามเหล่านี้อย่างรุนแรง เขาอธิบายว่า เป็นไปไม่ได้ที่เราจะดำเนินชีวิตอยู่ในบาปต่อไป เพราะเราตายต่อบาปแล้ว

(โรม 6:3-5) เราไม่ดำเนินชีวิตอยู่ในบาปต่อไป เพราะเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ในการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ อย่างที่ โรม 5:15-19 อธิบาย พระเยซูทำให้พระราชกิจแห่งความรอดสำหรับเราทุกคนสำเร็จแล้ว โดยความเชื่อ เราเชื่อมต่อกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้ความโปรดปรานของพระเจ้าจึงถูกเสนอให้แก่เราอย่างที่ได้ถูกเสนอให้แก่พระคริสต์

พระเยซูสิ้นพระชนม์ต่อบาปเพียงครั้งเดียว จากนั้นพระองค์มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นไปเพื่อบาปของเรา ไม่ใช่เพื่อบาปของพระองค์ แต่ประเด็นก็คือปัญหาเกี่ยวกับบาปได้จบสิ้นลงแล้ว โดยความเชื่อ เราได้ตายและเป็นขึ้นกับพระองค์ ดังนั้นเราจึงจบสิ้นลงพร้อมกับบาป

พิธีบัพติศมาเป็น การจำลองเหตุการณ์การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงการมีส่วนร่วมของเรา

(โรม 6:6) ตัวเก่าเป็นตัวแทนถึงชีวิตก่อนการกลับใจใหม่ที่เต็มไปด้วยบาป (ส่วนย่อยท้ายในบทเรียนนี้อธิบายถึงแนวคิดเกี่ยวกับตัวเก่า) ชีวิตแห่งบาปจบสิ้นลงโดยสมบูรณ์แล้ว ดังนั้นเราไม่ได้เป็นทาสของบาปอีกต่อไป

สังเกตคำต่าง ๆ ที่ใช้ในพระคัมภีร์ตอนนี้เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับบาป มันตายแล้ว ถูกตรึง และถูกทำลาย คำต่าง ๆ สื่อสารถึงชัยชนะโดยสมบูรณ์เหนือบาป

(โรม 6:7-11) พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้เน้นว่า การควบคุมของบาปจบสิ้นลงแล้วสำหรับผู้เชื่อ ภาพอธิบายประกอบคือความตาย คนที่ตายแล้วก็พ้นอิสระจากบาป และเราต้องมีประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณที่เป็นเหมือนกับความตาย

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์อีกและไม่ได้ยังคงสิ้นพระชนม์ต่อไปอีก พระองค์เสร็จสิ้นกับความตายแล้ว เราต้องตายโดยสมบูรณ์ต่อบาปและเสร็จสิ้นกับบาปและเป็นอิสระจากบาป ความตายต่อบาปคือการเสร็จสิ้น จากนั้นเราจึงมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า

การรวมเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสเตียนกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ต่อบาป การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ที่ตามมา ซึ่งเปาโลอธิบายในโรม 6:1-23 ปลดปล่อยคริสเตียนให้เป็นอิสระจากอำนาจและการตกเป็นทาสแห่งบาป คริสเตียนได้รับการประกาศว่าตายต่อบาป (โรม 6:2) และเป็นอิสระจากบาป (โรม 6:7) การตายต่อบาปคือไม่อยู่ใต้อำนาจหรือการควบคุมของบาปอีกต่อไป โดยความเชื่อ ผู้เชื่อต้องมองตนเองว่าตายต่อบาป แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ (โรม 6:11) นี่หมายความว่า คริสเตียนต้องทำให้ประสบการณ์ส่วนตัวที่พระเจ้าประกาศนั้นเป็นจริงสำหรับเขา เขาต้องไม่ยอมให้บาปควบคุมร่างกายของเขา (โรม 6:12) หรือให้อวัยวะในร่างกายของเขาเป็นเครื่องมือแห่งความชั่วร้ายอีก

ต่อไป (โรม 6:13ก) แต่เขาต้องนำเสนอตนเองว่าเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตบริสุทธิ์ เป็นที่ยอมรับได้ต่อพระเจ้า (โรม 12:1) และให้อวัยวะของเขาเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรม (โรม 6:13, 19)³⁴

ในพระธรรม โรม 6:11 คำว่า *ถือว่า* เป็นคำศัพท์ทางหลักการบัญชี เป็นการรับรองถึงสิ่งที่จริง ไม่ใช่คำกล่าวเสแสร้ง เปาโลไม่ได้กำลังบอกผู้เชื่อให้กล่าวถึงบางสิ่งที่ไม่จริง ผู้เชื่อควรตระหนักว่า ถ้าหากเขาตายแล้ว ตัวเขาก็ได้รับการช่วยให้รอดพ้นอย่างสมบูรณ์จากบาป และเขาเองก็ควรเลือกที่จะดำเนินชีวิตอย่างเป็นอิสระโดยสมบูรณ์จากอำนาจของบาป

► การถือว่าตัวคุณตายต่อบาปมีความหมายว่าอะไร?

ส่วนที่เหลือของบทนี้อธิบายถึงอีกเหตุผลหนึ่งที่ชัยชนะเหนือบาปสำคัญยิ่ง เราไม่ใช่ทาสของความบาป แต่เป็นทาสของพระเจ้า คุณไม่อาจรับใช้ทั้งสองฝ่ายได้ เมื่อคุณเป็นทาสต่อบาป คุณก็ไม่ได้ทำความชอบธรรม (โรม 6:20) ตอนนี้คุณเป็นอิสระจากบาปและเป็นทาสของพระเจ้า ดังนั้นคุณจึงดำเนินชีวิตอยู่ในความบริสุทธิ์ (โรม 6:22)

(โรม 6:12-13) ตรงนี้เราเห็นถึงความแตกต่าง ถ้าหากเราไม่มีชัยชนะเหนือบาป บาปจะควบคุมเรา ผู้เชื่อไม่ถูกควบคุมโดยราคะตัณหา การใช้ร่างกายของเขาเพื่อการกระทำผิดต่าง ๆ ก็เป็นยอมต่อสิทธิอำนาจของบาป แต่ร่างกายของเขาเป็นของพระเจ้าและควรใช้ร่างกายนั้นเพื่อพระองค์

(โรม 6:14) **การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติหมายถึง ฟังพากำทำตามธรรมบัญญัติเพื่อให้พระเจ้ายอมรับ คน ๆ นั้นก็ปราศจากพระคุณที่ช่วยให้รอด ดังนั้นเขาจึงได้รับการพิพากษาบนพื้นฐานของการงานต่าง ๆ** เพราะว่าไม่มีใครซึ่งปราศจากพระคุณจะมีชัยชนะเหนือบาปได้ การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติหมายถึงการถูกลงโทษและตกอยู่ใต้อำนาจของบาป **การอยู่ใต้พระคุณหมายถึงการฟังพาพระคุณเพื่อให้พระเจ้ายอมรับ**

³⁴ ย่อหน้านี้เขียนโดยดร. อัลแลน บราวน์

คนที่อยู่ใต้พระคุณก็ไม่ได้อยู่อำนาจของบาป การอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติหรืออยู่ใต้พระคุณไม่ได้อ้างอิงว่าเป็นการอยู่ในพันธสัญญาเดิมหรืออยู่ในพันธสัญญาใหม่

► ให้นักศึกษาอธิบายอีกครั้งด้วยคำพูดของตัวเองว่าการอยู่ใต้ธรรมบัญญัติมีความหมายว่าอะไร

(โรม 6:15) เปาโลถามคำถามที่บางคนอาจถามหลังจากได้ยินว่าเราไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ “เราจะทำบาปเพราะไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติได้ไหม?” คนกำลังคิดว่าถ้าหากการที่เราจะเป็นที่ยอมรับต่อหน้าพระเจ้าไม่ได้เกิดขึ้นโดยการเชื่อฟัง ดังนั้นก็ไม่จำเป็นต้องมีการเชื่อฟัง เปาโลตอบสนองต่อคำถามนี้อย่างหนักแน่น³⁵

เปาโลไม่ได้อธิบายโดยตรงว่า เพราะอะไรพระคุณจึงไม่ได้ครอบคลุมบาปที่ทำอย่างต่อเนื่องโดยอัตโนมัติ แต่เขาอธิบายว่าคนไม่อาจเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ ถ้าหากตัวเขาอยู่ใต้อำนาจของบาป

(โรม 6:16) เป็นไปไม่ได้ที่จะรับใช้ทั้งพระเจ้าและบาป เพราะว่าเขาเป็นทาสของผู้ที่เขาเชื่อฟัง ถ้าหากเขาเชื่อฟังบาป บาปก็เป็นนายของเขา ซึ่งหมายความว่า พระเจ้าไม่ได้เป็นเจ้านายของเขา ดังที่อัครทูตเปโตรกล่าวไว้ สิ่งใดก็ตามที่ครอบงำก็นำเข้าสู่พันธนาการ (2 เปโตร 2:19) เขาไม่อาจอ่อนข้อต่อบาปโดยไม่เป็นทาสต่อบาปได้

กองทัพโรมัน

กองทัพโรมันเหนือกว่ากองทัพใด ๆ ในด้านการฝึกฝน วินัย และอุปกรณ์ ในพระธรรมเอเฟซัส 6:13-17 เปาโลใช้ยุทธภัณฑ์ของทหารโรมันเป็นตัวอย่างประกอบถึงสงครามฝ่ายวิญญาณ

³⁵ ภาพจากพิกเซลส์, จาก <https://www.pexels.com/en/public-domain-photo-sriuc>.

(โรม 6:17-18) ผู้เชื่อได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจของบาปและตอนนี้รับใช้ความชอบธรรมแล้ว พวกเขา มีประสบการณ์ถึงการปลดปล่อยโดยเชื่อฟังข่าวประเสริฐ มีคำแถลงว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่คนต้องได้รับการ ปลดปล่อยจากบาปเพื่อรับใช้ความชอบธรรม

บทนี้ทั้งหมดนำเสนอถึงความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างการถูกผูกมัดโดยบาปกับการมีชีวิตอย่างมีชัยชนะ ไม่มีการบอกเป็นนัยใด ๆ ว่าเป็นไปไม่ได้ที่ผู้เชื่อจะอยู่ใต้อำนาจของบาป หรือเป็นไปไม่ได้ที่คนบาปจะเป็น คนชอบธรรมในขณะที่ยังคงทำบาปอยู่ คงเป็นไปได้ยากที่เปาโลจะหาวิธีกล่าวได้ชัดเจนไปกว่านี้อีก

(โรม 6:19) เขากล่าวว่า เขากำลังอธิบายด้วยคำศัพท์ของมนุษย์เพื่อให้พวกเขาเข้าใจได้ ก่อนหน้านั้นพวกเขาได้อ่อนข้อต่อบาป ซึ่งทำให้พวกเขาถลำตัวทำบาปมากขึ้น ตอนนี้พวกเขาต้องเป็นคนชอบธรรมในการกระทำ ซึ่งจำเป็นต่อความบริสุทธิ์ คนไม่ได้เป็นคนบริสุทธิ์โดยทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่คนก็ไม่ได้บริสุทธิ์ถ้าหากไม่ได้กำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง

► คุณจะอธิบายอย่างไรว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะรับใช้พระเจ้าและดำเนินชีวิตอยู่ในบาปในเวลาเดียวกัน?

(โรม 6:21-23) บาปไม่ได้ก่อให้เกิดผลดี แต่จบลงด้วยความตาย คนบาปได้รับความตายจากการงานของตน ความตายเป็นค่าจ้างของบาป ผู้เชื่อไม่ได้ขวนขวายเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์โดยการขวนขวาย เขาได้รับเป็นดั่งของขวัญแห่งพระคุณ

พื้นฐานความมั่นใจในความรอดส่วนบุคคล

บางคนคิดว่า ท้นที่ที่คน ๆ หนึ่งยอมรับพระคริสต์ ความรอดของเขาก็มั่นคงดี ถึงแม้ว่ารูปแบบการดำเนินชีวิตของเขาจะแตกต่างไปจากคำกล่าวอ้างสิทธิ³⁶ ของเขาโดยสิ้นเชิงก็ตาม เขาก็ยังอาจกล่าวอ้างสิทธิในความรอดอย่างผิด ๆ ได้ในเวลาที่คำกล่าวอ้างสิทธิแห่งความรอดไม่ได้แปลความไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิต

³⁶ ส่วนย่อมนี้เขียนโดยทิม คีป

ใหม่ ในเวลาที่ไม่มียศแห่งการสำนึกผิดและการกลับใจใหม่ให้เห็นได้ และในเวลาที่คุณปฏิเสธที่จะเป็นสาวกที่แท้จริงของพระเยซู นี่เป็นความหลอกลวงที่นำไปถึงความตายและขัดแย้งกับข้อพระคัมภีร์หลายข้อ

ก็ให้เราเข้าไปใกล้ด้วย**ใจจริง** ด้วย**ความไวใจเต็มที่** มีใจที่ได้รับการประพรมให้พ้นจากมโนธรรมที่ไม่ดีและมีกายที่ล้างชำระด้วยน้ำสะอาด (ฮีบรู 10:22)

ผู้ได้รับการ**คุ้มครอง**โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า**ทางความเชื่อ**ให้เข้าในความรอด ซึ่งพร้อมจะปรากฏในวาระสุดท้าย (1 เปโตร 1:5)

จากพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ เหล่านี้เราเรียนรู้ว่าความมั่นใจในความรอดตามหลักการพระคัมภีร์นั้นอาศัย**ความเชื่อ**

- **ความมั่นใจในความรอดนั้นอาศัยความเชื่อที่เป็นความเข้าใจ – “ความไวใจเต็มที่”** ความมั่นใจเริ่มต้นด้วยความเข้าใจอย่างชัดเจนถึงข่าวประเสริฐ (1 โครินธ์ 15:3-4) นี่คือ “ความเข้าใจอย่างเต็มที่” ซึ่งโคโลสี 2:2 ก็กล่าวถึงเช่นกัน ความรอดนั้นเป็นไปด้วยพระคุณเท่านั้น โดยทางความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์แทนเรา (เอเฟซัส 2:8-9) ข้อกำหนดสำหรับความรอดไม่ใช่การเป็นคนสมบูรณ์แบบไร้บาป (ไม่มีใครมีคุณสมบัตินี้) หรือรู้สึกว่าจะมีความรอดตลอดเวลา แต่เป็นการไว้วางใจอย่างสม่ำเสมอถึงคุณความดีของพระคริสต์และพระราชกิจอันสมบูรณ์แห่งการทรงไถ่ แม้ในเวลาที่เราล้มเหลว ภาระใจสำหรับความสัตย์ซื่อจะตามหลังความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ ที่แท้จริง
- **ความมั่นใจในความรอดอาศัยความเชื่อที่จริงใจ – “ใจจริง”** คนที่กลับใจมาเชื่อด้วยความจริงใจคือคนที่จิตใจได้ “รับการประพรมให้พ้นจากมโนธรรมที่ไม่ดี” (ฮีบรู 10:22) ความผิดและความละอายได้ถูกนำออกไปและถูกแทนที่ด้วยสันติสุขและความรัก คนที่กลับใจมาเชื่อด้วยความจริงใจเป็นคนที่ร่างกายได้รับการ “ชำระให้สะอาดด้วยน้ำ” เพราะว่ามันเก่า ๆ ได้ล่องไป และสิ่งต่าง ๆ ได้ถูกทำให้เป็นสิ่งที่ใหม่ทั้งหมด (2 โครินธ์ 5:17) คนที่กลับใจมาเชื่อด้วยความจริงใจเป็นคนที่ยอมรับและสารภาพถึงความผิดบาปต่าง ๆ ของตน เพื่อจะได้รับการยกโทษและเป็นอิสระจากสิ่งเหล่านั้น (มัทธิว 6:12, ยากอบ 5:16)

- **ความมั่นใจมีเงื่อนไขที่ขึ้นอยู่กับความเชื่อที่มีชีวิต** – “**ได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อ**” ความคิดนี้คล้ายคลึงกับการปกป้องปราสาทหรือป้อมปราการ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าปกป้อง สงวน และจะนำเราไปสู่ชัยชนะในที่สุด ฤทธิ์อำนาจของพระโลหิตในการชำระล้างของพระคริสต์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ที่เราได้รับไว้ด้วยความเชื่อ เป็นสิ่งที่สงวนจิตวิญญาณของเราและนำสู่ชีวิตนิรันดร์ ความเชื่อเดียวที่เป็นจริงซึ่งช่วยให้รอด คือความเชื่อที่ปากบ่น คือความเชื่อที่ไว้วางใจอย่างสม่ำเสมอในพระคริสต์และในกิจการที่สำเร็จแล้วของพระองค์บนไม้กางเขน ความเชื่อไม่ใช่การกระทำ แต่เป็นเงื่อนไขสำหรับความรอด ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวดังนี้ว่า “ถ้าไม่มีความเชื่อก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย” (ฮีบรู 11:6)

คนจำนวนมากเชื่อว่าการผูกข้อกำหนดต่าง ๆ เข้ากับความรอดเป็นการพึ่งพากฎบัญญัติ แต่พระเยซูและผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ทุกคนสอนถึงความจำเป็นของการมีความเชื่ออย่างสม่ำเสมอ

ถ้าพวกเขายึดมั่นในคำสอนของเรา เขาก็เป็น**สาวกของเราอย่างแท้จริง** (ยอห์น 8:31)

แต่เขาทั้งหลาย**ต้องดำรงอยู่ในความเชื่ออย่างแน่วแน่** มั่นคง และ**ไม่โยกย้าย**ไปจากความหวังในความประเสริฐที่เขาได้ยิน (โคโลสี 1:23)

แต่**คนชอบธรรม**ของเรานั้น**จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ** และถ้าเขา**หันกลับ** เราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย (ฮีบรู 10:38)

ให้**ยึดความเชื่อไว้** และรักษามโนธรรมให้ดี ซึ่งเป็นสิ่งที่บางคนละทิ้งไป **ทำให้ความเชื่อของพวกเขาอัปปางลง** (1 ทิโมธี 1:19)

จอห์น เวสเลย์ อธิบายถึงความมั่นใจในความรอดว่า

ความอุ่นใจของข้าพเจ้าตั้งมั่นอยู่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นใด ๆ ไม่ว่าผู้เชื่อจะสามารถทำได้หรือไม่ก็ตาม ไม่ได้ตั้งอยู่บนความจดจำถึงสิ่งใดที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเมื่อวานนี้ แต่เป็นสิ่งที่เป็นอย่างทุกวันนี้ ในความรู้ปัจจุบันของข้าพเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าในพระคริสต์ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าคืนดีกับพระองค์ ในการเห็นความสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ ดำเนินอยู่ใน

ความสว่างดังที่พระองค์ประทับอยู่ในความสว่าง และมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและกับพระบุตร
ความอ่อนใจของข้าพเจ้าคือ ข้าพเจ้าวางใจในพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าและพระวิญญาณที่
เป็นพยานแก่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า³⁷

► จากแนวคิดส่วนย่อยก่อนหน้านี้ คุณจะอธิบายว่าคริสเตียนมีความมั่นใจในความรอดซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐาน
ของความเชื่อที่มีชีวิตอย่างไร?

มนุษย์เก่า

คำว่า *มนุษย์เก่า* ปรากฏสามครั้งในจดหมายฝาก เปาโลใช้คำนี้ทั้งสามครั้ง เราเห็นได้ว่าคำนี้มีความหมาย
ว่าจะอะไรโดยเปรียบเทียบกับการใช้คำทั้งสามครั้งในบริบทนั้น ๆ

โคโลสี 3:9

โคโลสี 3:9-10 กล่าวว่า “อย่าพุดโกหกต่อกันและกัน เพราะว่าเขาได้ปลดวิสัยมนุษย์เก่ากับพฤติกรรมของ
มนุษย์นั้นแล้ว และสวมวิสัยมนุษย์ใหม่” เปาโลกล่าวว่าผู้เชื่อเหล่านี้ได้ละทิ้งมนุษย์เก่าแล้ว เขาไม่ได้
หมายความว่า พวกเขาบริสุทธิ์โดยสมบูรณ์แล้ว เพราะโคโลสีบทที่ 3 ส่วนใหญ่กำลังร้องเรียกให้พวกเขา
บริสุทธิ์

ก่อนหน้านี้เขากล่าวกับผู้เชื่อที่เมืองโคโลสีว่า “จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน...จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน
... เพราะว่าเขาตายแล้ว และชีวิตของพวกเขาซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (โคโลสี 3:1-3) เขายังกล่าว
ต่อไปอีกว่า เพราะฉะนั้นจงประหารโลกียวิสัยในตัวท่าน คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา
(โคโลสี 3:5) โคโลสี 3:6 กล่าวว่า บาปเช่นนั้นจะนำการพิพากษาของพระเจ้ามา และโคโลสี 3:7 กล่าวว่า

³⁷ จอห์น เวสลีย์, “Serious Thoughts Upon the Perseverance of the Saints”, ใน *The Works of John Wesley: Letters, Essays, Dialogs and Addresses Vol. X*, (แกรนด์ แรพพิดส์, เอ็มไอ: ซอนเดอร์วาน) 295. มีพร้อมอยู่ออนไลน์เช่นกันที่: <https://archive.org/details/worksofjohnwesle0010wesl/>

ก่อนหน้าผู้เชื่อเหล่านี้เคยทำสิ่งเหล่านี้ เปาโลเรียกร้องให้พวกเขาที่จะไม่อดกลั้นต่อสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้นในชีวิตของพวกเขา คำกล่าวนี้บอกเป็นนัยว่า พวกเขาควรประหารสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

จากนั้นเขาก็เรียกให้พวกเขาละทิ้งบางสิ่ง นั่นคือ ความโกรธ ความอิจฉาริษยา คำพุดหยาบโลน และอื่น ๆ (โคโลสี 3:8) สิ่งเหล่านี้ไม่เข้ากับชีวิตในพระคริสต์

จากนั้นเราก็มายังคำกล่าวที่ว่า พวกเขาควรทำสิ่งต่างเหล่านี้ เพราะพวกเขาได้ละทิ้งมนุษย์เก่ากับการกระทำต่าง ๆ ของพวกเขาแล้ว

เขาเรียกร้องให้พวกเขาให้มีความเชื่อที่รุดหน้าของคริสเตียน โดยอธิบายถึงคุณสมบัติอันบริสุทธิ์ต่าง ๆ (โคโลสี 3:12) จากนั้นจึงกำชับเรื่องการเป็นเหมือนพระคริสต์ในด้านความสัมพันธ์ (โคโลสี 3:13) โดยบอกพวกเขาให้สวมความรักซึ่งผูกพันทุกสิ่งเข้าด้วยกัน ด้วยความปรองดองอันสมบูรณ์ (โคโลสี 3:14)

ดูเหมือนเป็นที่ชัดเจนในบริบทนี้ว่ามนุษย์เก่าคือชีวิตเก่าที่ถูกละทิ้งไปเมื่อกลับใจใหม่ เพราะว่าพวกเขาได้ทำเช่นนั้น เปาโลจึงเชื่อว่าพวกเขาสามารถรุดหน้าสู่ความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์ได้

เอเฟซัส 4:22

พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นเนื้อหาที่คู่ขนานกับข้อหนึ่งในโคโลสี ในเอเฟซัส 4:17-19 เปาโลอธิบายถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนต่างศาสนา จากในเอเฟซัส 4:20 เขาเปรียบเทียบรูปแบบการดำเนินชีวิตนั้นกับรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อ เอเฟซัส 4:21-24 อธิบายว่า การ “เรียนรู้ถึงพระคริสต์” มีความหมายว่าอะไร (เอเฟซัส 4:20) และการได้ยินถึงพระองค์และได้รับการสอนโดยพระองค์ (เอเฟซัส 4:21) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้รวมถึงการละทิ้งมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่ นี่เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเมื่อพวกเขากลับใจมาเชื่อ

เนื้อหาในพระธรรมเอเฟซัสใช้รูปแบบที่คล้ายคลึงกับโคโลสีบทที่ 4 หลังจากคำกล่าวที่ว่า การละทิ้งมนุษย์เก่าเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐที่พวกเขาได้เรียนรู้แล้ว คำสั่งแรกของเปาโลคือให้พวกเขาละทิ้งการ

โกหก เขายังกล่าวถึงความโกรธ การพูดให้ร้าย และความฉุนเฉียว เขาบอกพวกเขาให้มีใจปราณีและยกโทษ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถูกกล่าวถึงในพระธรรมโคโลสีหลังจากคำกล่าวว่ามันจะเกิดขึ้นแล้ว

มนุษย์เก่าไม่ใช่บางสิ่งที่คุณยังคงจำเป็นต้องละทิ้ง แต่เป็นสิ่งที่ถูกละทิ้งแล้วเมื่อกลับใจใหม่ พวกเขาจะไม่บริสุทธิ์โดยสมบูรณ์ และเปาโลก็ร้องเรียกพวกเขาให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ในชีวิต เพื่อจะสอดคล้องกับเมื่อตอนที่เริ่มต้นที่พวกเขาได้กำจัดมนุษย์เก่าไปแล้ว

โรม 6:6

เนื้อหาในข้อนี้ เปาโลถึงความสนใจในความแตกต่างอย่างใหญ่หลวงระหว่างผู้ไม่เชื่อกับผู้เชื่อ ประเด็นหลักของบทนี้คือการให้ความมั่นใจว่าสาวกของพระเยซูคริสต์มีชัยชนะเหนือบาป เขาให้เหตุผลข้อหนึ่งเพื่อพิสูจน์ว่า ผู้เชื่อสามารถดำเนินชีวิตที่มีชัยชนะเหนือบาปได้ก็คือ มนุษย์เก่าถูกตรึงแล้ว “เพราะเรารู้ว่าตัวเก่าของเราถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้วเพื่อกายบาปนั้นจะถูกขจัดไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสบาปอีกต่อไป” เขากำลังกล่าวอย่างชัดเจนว่า ผู้เชื่อเป็นอิสระจากบาปได้เพราะมีบางสิ่งเกิดขึ้นแล้วเมื่อเขากลับใจมาเชื่อ

บทสรุป

ดังนั้น คำว่า *มนุษย์เก่า* มีความหมายว่าอะไร? มนุษย์เก่าคือชีวิตบาปที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง ซึ่งคนละทิ้งเวลาที่เขากลับใจมาเชื่อ

คนที่เพิ่งกลับใจมาเชื่อไม่นาน ก็ยังคงมีพฤติกรรมและท่าทีต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับมนุษย์เก่ามากกว่ามนุษย์ใหม่ นั่นคือเหตุผลที่เปาโลบอกผู้เชื่อให้แก้ไขชีวิตของตนเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิสนธิมนุษย์เก่า เขากำลังกล่าวว่า “เพราะเขาจะทิ้งมนุษย์เก่าแห่งบาปแล้ว เขาจำเป็นต้องหยุดพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เข้ากับชีวิตใหม่แห่งความชอบธรรม”

การจัดเตรียมของพระเยซูเพื่อการชำระเราให้บริสุทธิ์

ในโรม 6:1-10 บอกเราถึงการจัดเตรียมของพระเยซูเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ในชีวิตส่วนตัวของเรา³⁸ เวลาที่เราบังเกิดใหม่ เราถูกวางไว้ในพระคริสต์ ในพระองค์นั้น ทุกสิ่งที่พระองค์สิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์ เพื่อให้สำเร็จก็ได้มาเป็นของเรา นี่หมายความว่า ในพระคริสต์เรามีทรัพยากรต่าง ๆ สำหรับชัยชนะโดยสมบูรณ์เหนือบาป

เนื่องจากการรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวของเรากับพระคริสต์ ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นต่อพระองค์ ก็เกิดขึ้นกับเราด้วย เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ ฉันก็สิ้นชีวิต เวลาที่พระองค์เป็นขึ้น ฉันก็เป็นขึ้นในพระองค์ เนื่องจากการเข้าเป็นหนึ่งเดียวที่มีชีวิตกับพระคริสต์ ผู้เชื่อจึงมีความสัมพันธ์ใหม่โดยสิ้นเชิงกับบาป ตอนนี้เราตายต่อบาป เราตายต่อทั้งการกระทำแห่งบาปและหลักการแห่งบาป นี่เป็นฐานะของเราในความสัมพันธ์ต่อบาป

เนื่องจากการรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวของเรากับพระคริสต์ ตอนนี้เราจึงดำเนินอยู่ในสิ่งใหม่ของชีวิตเพราะเรามีส่วนร่วมในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

เนื่องจากการรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวของเรากับพระคริสต์ ดังนั้น การถูกตรึงกางเขนของพระองค์จึงกลายมาเป็นการถูกตรึงของฉัน เพราะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ชนะอำนาจของบาป เราจึงไม่ถูกครอบงำในชีวิตของเราอีกต่อไป

คำว่า *ถือว่า* มีความหมายว่าอะไร? (โรม 6:11) ในกรณีนี้เป็นคำศัพท์การทำบัญชี คำนี้หมายถึงพิจารณาสิ่งที่ เป็น คำภาษากรีกถูกใช้ในพันธสัญญาใหม่ 11 ครั้ง ถึงแม้ว่าในแต่ละตอนจะมีการแปลความหมายคำ ๆ นี้แตกต่างกันออกไป แต่คำนี้ในที่นี้อ้างอิงถึง “การจัดสรรเสรีภาพจากบาปโดยความเชื่อ และการรวมเข้า

³⁸ ส่วนย่อหน้านี้เขียนโดยดร.อัลแลน บราวน์

เป็นเอกภาพกับพระเจ้า ซึ่งถูกจัดเตรียมไว้ในการลบบาปและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์”³⁹

คำกริยาบอกเป็นนัยว่าเราต้องเชื่อสิ่งที่จริงซึ่งมีอยู่แล้ว นั่นคือ เราตายต่อบาป

ฉันต้องทำอะไรบ้างเพื่อจะพิจารณาความจริงที่ว่าฉันตายแล้วต่อบาปและมีชีวิตต่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์? โดยความเชื่อ ฉันรับพระวาทะของพระเจ้าให้เป็นความจริงสำหรับใจของฉัน ฉันประกาศด้วยสิทธิอำนาจของพระวาทะของพระเจ้าซึ่งแน่นอนและไม่มีข้อผิดพลาดว่า ฉันได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากบาปทั้งปวงและมีชีวิตโดยสมบูรณ์ต่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของฉัน

ในฐานะทาสรักด้วยใจสมัครต่อพระเยซูคริสต์ ฉันละทิ้งทำที่และการกระทำเหล่านี้ที่เป็นคุณลักษณะของชีวิตเก่าด้วยความเต็มใจ การยอมจำนนโดยสมบูรณ์ต่อพระเยซูเป็นความชื่นชมยินดี! ฉันมีชีวิตนิรันดร์ซึ่งเป็นผลลัพธ์ของความสัมพันธ์ของฉันกับพระคริสต์

สรุป

เราได้เห็นแล้วว่าเป็นสิทธิพิเศษของเราซึ่งซื้อมาด้วยโลหิตเพื่อจะมีเสรีภาพโดยสมบูรณ์จากอำนาจควบคุมของบาป แต่มากกว่านั้น เป็นพระบัญชาของพระเจ้าว่าเรามีชัยชนะ

บางทีคุณไม่เคยตระหนักความจริงนี้มาก่อน พระเจ้าทรงช่วยคุณให้รอดและคุณกำลังดำเนินอยู่ในสิ่งใหม่ของชีวิตอยู่ แต่คุณพบว่าบาปยังคงปรากฏในชีวิตของคุณ คุณไม่ยอมให้บาปมาปรากฏอีกแล้ว! แต่มีบางอย่างภายในที่อยากทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยวิธีของตัวเอง ถ้าหากเป็นแบบนั้นแล้ว ให้คุณปฏิบัติตามคำสั่งของ

“เมื่อเราศึกษาพระธรรมโรม 6-8 เราจะค้นพบว่าเงื่อนไขของการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ปกติประกอบด้วยสี่ส่วน นั่นคือ

(1) การรู้ (2) การคิดคำนวณ

(3) การถวายเป็นตัวเราต่อพระเจ้า (4) ดำเนินในพระวิญญาณ และทั้งสี่ส่วนก็เริ่มต้นตามลำดับนั้น

- ร็อบทแมน นี

The Normal Christian Life

³⁹ ดับลิว ที เพอร์ไคเซอร์, *Exploring Christian Holiness, Vol. 1*, (แคนซัสซิตี, บีคอนฮิลล์เพรส), 138

เปาโลที่ให้อธิบายว่าคุณตายต่อบาปแล้วจริง ๆ (โรม 6:11) และให้คุณยอมจำนนต่อพระเจ้า (โรม 6:13)

ให้พระองค์เป็นผู้ควบคุมโดยสมบูรณ์! พระองค์สัญญาว่าจะช่วยให้เราดำเนินชีวิตอย่างเป็นอิสระจากอำนาจควบคุมของบาปได้ เชื่อในสิ่งที่พระเจ้าตรัสและกล่าวอ้างสิทธิที่ตัวเราจะเป็นอิสระจากบาปโดยความเชื่อ

► การเข้าร่วมเป็นหนึ่งในหนึ่งเดียวกันกับพระคริสต์หมายความว่าอะไร? คุณควรคาดหวังอะไรจากชีวิตของคุณ เพราะคุณถูกรวมเข้าเป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์แล้ว?

วิธีดำเนินชีวิตแห่งชัยชนะ

คุณเคยนึกสงสัยว่าเป็นไปได้จริง ๆ หรือที่จะดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือบาป? พระเจ้าสัญญาถึงพระคุณที่ให้ความสามารถมากกว่าการขัดเคืองความอ่อนแอของเราในการทดลองเสียอีก

ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับเราทั้งหลาย นอกเหนือการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ พระเจ้าทรงเชื้อสัจย์ พระองค์จะไม่ทรงให้พวกเขาต้องถูกทดลองเกินกว่าที่จะทนได้ และเมื่อถูกทดลอง พระองค์จะทรงให้มีทางออกด้วย เพื่อพวกเขาจะมีกำลังทนได้ (1 โครินธ์ 10:13)

พระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราถึงหลายสิ่งที่สำคัญ

1. **การทดลองทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับมนุษย์** การทดลองเข้ามาก็เพราะลักษณะตามธรรมชาติของมนุษย์ของเราและเล็งเป้าหมายไปที่ความอ่อนแอตามลักษณะธรรมชาติบางอย่างของมนุษย์ นั่นหมายความว่า การต่อสู้ดิ้นรนของคุณไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณคนเดียวเท่านั้น
2. **พระเจ้ารู้ขีดจำกัดของเรา** พระองค์เข้าใจว่าเราสามารถอดทนได้มากแค่ไหน เราไม่รู้จริง ๆ ว่าเราอดทนได้มากแค่ไหน แต่พระองค์รู้
3. **พระเจ้าจำกัดการทดลองที่เข้ามายังเราเพราะพระองค์ต้องการให้เราดำเนินชีวิตในชัยชนะ** บางคนก็ทักว่าการทดลองมักจะเกินความสามารถของเราเพราะว่าเราเป็นมนุษย์ พวกเขาทักว่าการชัยชนะอย่างต่อเนื่องเป็นไปได้ แต่ตามพระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้น

4. พระเจ้าจัดเตรียมสิ่งที่เราจำเป็นเพื่อดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ พระองค์จัดเตรียมหนทางที่จะหนีพ้นได้

ดังนั้นบทสรุปที่เราได้จากพระคัมภีร์ข้อนี้คือพระเจ้ามุ่งหมายให้เราดำเนินชีวิตในชัยชนะ พระเจ้าตอบสนองต่อความเชื่อโดยให้พระองค์เพื่อการดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ

เพราะทุกคนที่เกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยเหนือโลก

และความเชื่อของเราเป็นชัยชนะที่มีชัยเหนือโลก (1 ยอห์น 5:4)

คนที่สู้ทนต่อการทดลองใจก็เป็นสุข เพราะเมื่อเขาผ่านการทดสอบแล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ (ยากอบ 1:12)

ถ้าหากเราเข้าใจว่าผู้เชื่อพ่ายแพ้ต่อการทดลองได้อย่างไร บางทีเราก็อาจเข้าใจได้ว่าจะป้องกันได้อย่างไร คนที่พ่ายแพ้ต่อการทดลองมักยอมให้ตัวเองผ่านขั้นตอนบางอย่าง

ยากอบ 1:14-15 อธิบายถึงขั้นตอนนั้น “แต่ทุกคนถูกล่อลวงด้วยตัณหาของตัวเอง คือถูกตัณหานั้นล่อลวง และชักนำ เมื่อตัณหาพัวพันแล้วก็ก่อให้เกิดบาป...”

จอห์น เวสเลย์ สังเกตว่าขั้นตอนสู่บาปโดยเจตนาเป็นดังนี้

1. การทดลองเกิดขึ้น (จากโลก จากเนื้อหนัง หรือจากมาร)
2. พระวิญญาณเตือนผู้เชื่อให้เฝ้ามองอย่างระมัดระวัง
3. คนให้ความสนใจต่อการทดลองและแรงดึงดูดของการทดลองก็ทวีขึ้น (นี่คือจุดที่คนผิดพลาดครั้งแรกในขั้นตอนนี้)
4. พระวิญญาณเสียพระทัย ความเชื่อของคนอ่อนแอลง และความรักของเขาต่อพระเจาก็เยือกเย็นลง
5. พระวิญญาณกล่าวว่าเขาอย่างรุนแรง

6. คนหันจากพระสุรเสียงอันเจ็บปวดของพระวิญญาณและฟังเสียงอันดึงดูดใจของผู้ทดลอง
7. ความปรารถนาอันชั่วร้ายเริ่มต้นและเต็มจิตใจของเขา ความเชื่อและความรักเหือดหายไป เขาพร้อมที่จะทำบาปภายนอก

เราไม่ควรสันนิษฐานว่า ประสบการณ์ของทุกคนจะตามรูปแบบนี้ บางครั้งคนก็ยอมต่อการทดลองทันทีโดยไม่ผ่านขั้นตอนใด

เนื่องจากการทดลองที่วิธอำนาจของมันขณะที่มันกำลังจับความสนใจของเรา ผู้เชื่อที่จริงจึงเกี่ยวกับการรักษาชัยชนะเหนือบาปจึงต้องมีจิตใจที่ตั้งมั่นเพื่อจะปฏิเสธการทดลองได้ทันที คนที่จำแนกการทดลองต่อบาปได้แต่สิ่งที่จะต่อต้าน ก็พาตัวเองเข้าไปสู่อันตรายใหญ่หลวง การลังเลแสดงให้เห็นว่าจิตใจของเขาไม่ได้มุ่งมั่นอย่างสมบูรณ์ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย

การทดลองเป็นสิ่งท้าทายความเชื่อของเรา เพราะการทดลองให้โอกาสเราสงสัยว่าการเชื่อฟังพระเจ้าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในช่วงเวลานั้นหรือเปล่า

► ถ้าหากดูเหมือนว่าผู้เชื่อไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือบาป เหตุผลที่เป็นเช่นนั้นคืออะไร?

อาจเป็นเพราะปัญหาหนึ่งปัญหาหรือมากกว่าดังต่อไปนี้

1. เขาไม่เห็นพระเจ้าเรียกร้องการเชื่อฟัง
2. เขาไม่เห็นหรือไม่เชื่อในพระสัญญาถึงพระคุณที่ให้ความสามารถ
3. เขาไม่ฟังพาพระคุณที่ให้ความสามารถของพระเจ้าและฟังพากำลังส่วนตัวแทน
4. เขารับใช้พระเจ้าโดยเลือกที่จะเชื่อฟังเพียงบางเรื่องแทนที่จะเชื่อฟังโดยสมบูรณ์ และไม่มีเงื่อนไข
5. เขาไม่ได้มุ่งมั่นที่จะมีแรงจูงใจเด็ดเดี่ยวเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยพระคุณ (ฟิลิปปี 3:13-15)

6. เขาไม่ได้รักษาวินัยฝ่ายวิญญาณโดยการรักษาความสัมพันธ์กับพระเจ้าซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่สร้างความเชื่อ
7. เขาไม่ยอมรับการตรวจสอบฝ่ายวิญญาณอย่างต่อเนื่องในคริสตจักรท้องถิ่น
8. เขาไม่ได้ไคร่ครวญพระวาระของพระเจ้าอยู่เป็นประจำ
9. เขาไม่ได้พัฒนาความไวต่อพระสุรเสียงของพระวิญญาณในชีวิตของเขา

ชายสามคนสมัครเป็นคนขับรถ ชายคนแรกอยากสร้างความประทับใจให้กับว่าที่นายจ้าง เขาพูดว่า “ผมเป็นคนขับที่ชำนาญครับ ถ้าหากผมขับรถอยู่ห่างจากหน้าผาไม่กี่ฟุตด้วยความเร็วสูง เจ้านายก็ไม่ต้องเป็นกังวลเลยครับ” ชายคนที่สองไม่ยักน้อยหน้า ดังนั้นเขาจึงพูดว่า “ผมขับรถเลียบขอบหน้าผาออกมาไม่กี่นิ้วด้วยความเร็วสูงได้โดยไม่พลัดตกลงไปเลยครับ” คนสมัครที่สามลังเลแล้วก็พูดกับนายจ้างว่า “ผมจะไม่เสี่ยงชีวิตของเจ้านายเข้าใกล้หน้าผาครับ” เขาคิดว่าชายคนไหนจะเป็นคนที่ถูกจ้าง?

เราไม่ควรพยายามทดลองดูว่าเราจะเข้าใกล้การทดลองได้แค่ไหน พระเจ้าต้องการให้เรื่อนำทางส่วนบุคคลแก่เราเพื่อจะคุ้มกันเราจากด้านต่าง ๆ ที่เราอ่อนแอ เราควรเรียนรู้ว่าสิ่งไหนอันตราย เช่น ความบันเทิงบางอย่างและออกห่างจากสิ่งเหล่านั้น

ถ้าหากผู้เชื่อไม่รักษาความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า เขาก็ควรสำนึกผิดทันทีและได้รับการฟื้นฟูผ่านพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นผู้แก้ต่าง (1 ยอห์น 2:1-2) เขาไม่ควรรอให้ถึงเวลาที่รู้สึกว่าจะสะดุดมากกว่า ถ้าหากเขาอยากได้รับการฟื้นฟู พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กำลังให้ความปรารถนานั้นและกำลังดึงเขากลับมาสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้า ถ้าหากเขาสำนึกผิดจริง เขาก็สามารถได้รับการฟื้นฟูทันที

พระเจ้าลงทุนสูงยิ่งในการเป็นเครื่องบูชาของพระเยซูเพื่อความรอดของเรา พระองค์จะไม่ปล่อยให้การลงทุนนั้นสูญไปโดยไม่ให้พระคุณที่เราต้องการเพื่อจะเดินต่อไปได้

ความจริงหาประการที่จำเป็นต้องรู้และกล่าวอ้างสิทธิ

ชัยชนะเหนือการกระทำบาปเป็นประสบการณ์ปกติของคริสเตียน เพราะเขาได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากการเป็นทาสบาปโดยการสิ้นพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์⁴⁰ บาปต่อเนื่องเป็นผลลัพธ์จากการละเลยต่อพระคุณพระเจ้า การล้มเหลวที่จะคงอยู่ในการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ การล้มเหลวที่จะถือว่าตนเองตายต่อบาปแล้วและมีชีวิตต่อพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ และการล้มเหลวในการถวายเป็นถวายของตนแด่พระเจ้าเพื่อเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมอย่างแน่วแน่และเต็มที่

ผู้เชื่อแท้ทุกคนปรารถนาจะมีประสบการณ์ถึงชัยชนะเหนือบาป นี่เป็นเพราะราคาอันโหดร้ายที่พระเยซูต้องจ่ายไปเพื่อช่วยเราให้รอดจากบาป นี่เพราะธรรมชาติที่ทำลายล้างของบาป เปาโลจึงตอบอย่างแข็งกร้าวต่อคนที่จะได้เถียงว่า “เนื่องจากพระคุณมีมากเหนือบาป เพราะอะไรถึงไม่ทำบาปต่อไปล่ะ?” “ไม่แน่นอน!” เขาประกาศ (โรม 6:1-2) เพราะคนที่มีท่าทีประมาทต่อโรคแห่งบาปเพียงเพราะว่าพระเจ้าจัดเตรียมการรักษาไว้ให้ก็เหมือนกับการประมาทต่อ HIV/AIDS หรือมะเร็งเพียงเพราะว่าเพิ่งมีการค้นพบวิธีการรักษา การรักษาไม่ได้ละเว้นใครจากช่วงเวลาแห่งความเจ็บไข้ปวดร้าว การรักษาไม่ได้ละเว้นใครจากผลเป็น ไม่มีใครที่มีความคิดปกติจะพูดว่า “ให้เราป่วยกันเถอะ เพื่อเราจะได้รับการรักษา” ไม่มีใครถูกปลุกให้ตื่นจากความสยดสยองของบาป จากความน่ารังเกียจของบาปที่มีต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ และจากราคาอันโหดร้ายสำหรับการรักษาบาปจะพูดว่า “ให้เราทำบาปกันเถอะ พระคุณก็ปกปิดบาปเอง!”

ประสบการณ์ของคริสเตียนเกี่ยวเสีรภาพจากบาปขึ้นอยู่กับความรู้ (โรม 6:3, 6, 9) และใช้ความจริงเหล่านี้

(1) ในฐานะคนบาป ผมตายแล้ว

มนุษย์เก่า คนเก่าที่เต็มไปด้วยบาปอย่างที่เราเคยเป็นนั้น ได้ตายฝ่ายวิญญาณไปพร้อมกับพระเยซูบนไม้กางเขนแล้ว และถูกฝังกับพระองค์ในอุโมงค์แล้ว เนื่องจากคนตายไม่อาจรับใช้ในฐานะทาสอีกต่อไป

⁴⁰ ส่วนย่อหน้านี้เขียนโดยทิม คิป

ความเป็นเจ้านายของบาปเหนือเราจึงถูกทำลาย ความตายนี้เกิดขึ้นแล้ว ความตายของชีวิตเก่าที่เต็มไปด้วยบาป เกิดขึ้นในชั่วขณะที่เราเชื่อว่าพระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา กลับใจใหม่จากความบาปของเรา และรับเอาของประทานคือชีวิตนิรันดร์จากพระองค์

สังเกตคำกล่าวเหล่านี้จากพระธรรมโรม 6

- **เราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร?** (โรม 6:2)
- “...เราผู้ที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็**ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในการตายของพระองค์**?” (โรม 6:3)
- “เพราะฉะนั้น เราจึง**ถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว** โดยการรับบัพติศมาเข้าในการตายนั้น...” (โรม 6:4)
- “เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้ว**ในการตายอย่างพระองค์...**” (โรม 6:5)
- “เรารู้แล้วว่า คนเก่าของเรานั้น**ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว** เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป และเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป” (โรม 6:6)
- เพราะเราผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป (โรม 6:7)

ปัญหาของผู้เชื่อจำนวนมากเกินไปในปัจจุบัน คือพวกเขาดำเนินชีวิตต่ำกว่าศักยภาพของตนเอง ผู้เชื่อจำนวนมากถูกปรับสภาพให้ยอมรับความล้มเหลวว่าเป็นเรื่องปกติ พวกเขาคิดว่าชีวิตคริสเตียนที่มีชัยชนะเป็นไปได้และควรคาดหวังถึงบาปที่ต่อเนื่อง ผู้เชื่อคนอื่น ๆ คิดว่าไม่มีความอดทนต่อความล้มเหลวของมนุษย์ คำสอนนี้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อความเชื่อและทำให้คนจำนวนมากสิ้นหวังหรือกลายเป็นคนหน้าซื่อใจคด เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าชัยชนะเป็นของเราผ่านการร่วมในชัยชนะของพระคริสต์บนไม้กางเขน

(2) พระเจ้าทำให้ฉันฟื้นคืนชีวิตพร้อมกับพระเยซูเพื่อเป็นคนใหม่

พระเยซูลบล้างบาปทั้งสิ้นโดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เรามีส่วนร่วมในชีวิตที่ฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ทางความเชื่อ โดยความเชื่อ บาปไม่มีอำนาจที่จะถ่วงเรา ดูหมิ่นเรา ทำให้เราบาดเจ็บ หรือฆ่าเราได้ เราถูกชุบฝ่ายวิญญาณให้เป็นขึ้นมาพร้อมกับพระคริสต์เพื่อจะมีชีวิตที่มีชัยชนะ

- “... เพื่อว่าเมื่อพระบิดาทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายโดยพระสิริของพระองค์แล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน” (โรม 6:4)
- “...เราก็จะเข้าสนิทกับพระองค์ในการเป็นขึ้นจากตายอย่างพระองค์” (โรม 6:5)
- “เรารู้อยู่ว่า พระเจ้าทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตาย แล้วพระองค์จะไม่ตายอีก ความตายจะไม่มีอำนาจเหนือพระองค์ต่อไป” (โรม 6:9)
- “ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้นพระองค์ได้ทรงตายต่อบาปครั้งเดียวเป็นพอ แต่ซึ่งพระองค์ทรงชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงชีวิตสนิทกับพระเจ้า” (โรม 6:10)
- “ในทำนองเดียวกัน พวกท่านจงถือว่าท่านได้ตายต่อบาป และมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์” (โรม 6:11)
- “แต่จงถวายเป็นถวายแด่พระเจ้า เหมือนคนที่เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว” (โรม 6:13)

(3) ฉันเข้าร่วมเป็นหนึ่งในฝ่ายวิญญาณกับพระเยซู

ไม่เพียงแต่มนุษย์เก่าของฉันถูกตรึงกับพระองค์ ไม่เพียงแต่ฉันได้รับชีวิตใหม่เหมือนกับชีวิตของพระองค์ ฉันยังกำลังดำรงอยู่ในพระองค์ และพระองค์ดำรงอยู่ในฉันอีกด้วย! (เช่นเดียวกันกับใน กาลาเทีย 2:20 และ ยอห์น 14-16) พระเยซูสัญญาสิ่งนี้กับสาวกทุกคนว่า พระเจ้าเลือกที่จะประทับอยู่ในผู้เชื่อโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การร่วมเป็นหนึ่งเดียวและประทับอยู่ภายในทำให้ผู้เชื่อมีชัยชนะเหนือบาปและดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ได้ สิ่งนี้ทำให้เป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะรับและดำเนินชีวิตของพระเยซูซึ่งสะอาดหมดจด มีความรัก เมตตา ปรานี ยกโทษ และบริสุทธิ์

- “เพราะว่าถ้าเรา**เข้าสนิทกับพระองค์**แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะ**เข้าสนิทกับพระองค์**ในการเป็นขึ้นจากตายอย่างพระองค์” (โรม 6:5)
- “...คนเก่าของเรานั้นถูกตรึงไว้กับ**พระองค์**แล้ว...” (โรม 6:6)
- “แต่ถ้าเรา**ตายแล้วกับพระคริสต์** เราเชื่อว่าเราจะ**มีชีวิตอยู่กับพระองค์**ด้วย” (โรม 6:8)

พระเยซูทรงสั่งสอนสาวกของพระองค์ถึงการร่วมเป็นหนึ่งในพระธรรมยอห์น 15 การร่วมเป็นหนึ่งในเดียวฝ่ายวิญญาณจำเป็นต่อความสำเร็จของเราในชีวิตคริสเตียน!

(4) **ฉันต้องครอบครองชัยชนะที่พระเจ้าประทานให้โดยความเชื่อ**

ทำนองเดียวกัน พวกเขา**ถือว่า**เขาได้ตายต่อบาป และมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์ (โรม 6:11)

การ**ถือว่า**คือการนับว่าสิ่งนี้เป็นจริง ดังนั้นเราจึงมีประสบการณ์ถึงสิ่งนี้ในชีวิตของเราได้

นี่เป็นตัวอย่างประกอบจากพันธสัญญาเดิมที่จะเป็นประโยชน์ เราจำได้ว่าพระเจ้าสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินแห่งพันธสัญญาแก่คนอิสราเอล แต่ได้ประทานให้แก่พวกเขานานแล้วก่อนที่จะพวกเขาจะครอบครองจริง ๆ พวกเขาร่อนเร่อยู่ในถิ่นทุรกันดารอยู่นาน 40 ปี ใช้ชีวิตต่ำกว่าศักยภาพของตัวเอง เพราะว่าพวกเขายอมจำนนให้กับความหวาดกลัวและไม่เชื่อพระเจ้า แต่พระเจ้ารักพวกเขาและนำพวกเขาเข้าสู่มรดก

พระธรรมโยชูวา 1:3 “ทุก ๆ แห่งที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบลง เรา**ได้ยกให้**พวกเจ้าดังที่เราได้สัญญาไว้กับโมเสส” พระเจ้าทรงบัญชาต่อมาว่า “จงไปในค่ายสั่งประชาชนว่า ‘จงเตรียมเสบียงอาหารไว้ เพราะว่าภายในสามวันพวกเขาจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ **เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดิน**ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา**ประทานให้พวกเขายึดครอง**” (โยชูวา 1:11)

ประชากรของพระเจ้าต้องครอบครองแผ่นดินที่พระเจ้าประทานให้โดยความเชื่อ ในขณะที่พระเจ้าประทานชัยชนะเหนือผู้อยู่อาศัยในแผ่นดินคานาอันแล้ว และได้สำเร็จแล้วในความเป็นจริง แต่คนอิสราเอลจะมี

ประสบการณ์ถึงชัยชนะนี้ผ่านความเชื่อที่เชื่อฟังเท่านั้น ผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่ก็มีชัยชนะในลักษณะเดียวกัน นั่นคือมีชัยชนะโดยมองชัยชนะที่พระเยซูคริสต์ได้สร้างขึ้นเพื่อเราโดยความเชื่อและครอบครองพระสัญญาเหล่านั้น

(5) ฉันต้องถวายตัวแด่พระเจ้า

เพราะฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น
อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า
เหมือนคนที่เปื้อนขึ้นมาจากตายแล้ว และจงให้อวัยวะเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า
(โรม 6:12-13)

บททวน

► นักศึกษาหลาย ๆ คน ควรอธิบายถึงความสำคัญของความจริงห้าประการในบทความก่อนหน้านี้

พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้น
พระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ (โรม 8:32)

แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถปกป้องพวกท่านไม่ให้สะดุดล้ม

และทรงตั้งพวกท่านอยู่เบื้องหน้าพระสิริของพระองค์ โดยปราศจากตำหนิและมีความร่าเริงยินดี
25ขอพระเกียรติ ความยิ่งใหญ่ อานุภาพ และสิริอำนาจ จงมีแด่พระเจ้าองค์เดียว

ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งในอดีตกาล

ปัจจุบันกาล และในกาลต่อไป เป็นนิรันดร์ อาเมน (ยูดา 24-25)

คำถามทบทวนบทที่ 6

- (1) การเข้าใจว่าบาปคืออะไรมีความสำคัญเพราะอะไร?
- (2) ความหมายของบาปโดยเจตนาคืออะไร?
- (3) ความคิดผิด ๆ ที่เปาโลตอบสนองในพระธรรมโรม 6 คืออะไร?
- (4) การตายต่อบาปหมายความว่าอะไร?
- (5) การอยู่ใต้พระคุณหมายความว่าอะไร?
- (6) การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติหมายความว่าอะไร?
- (7) การรับใช้ทั้งพระเจ้าและบาปเป็นไปได้หรือไม่เพราะอะไร?
- (8) คำว่า *มนุษย์เก่า* หมายความว่าอะไร?

งานมอบหมายบทที่ 6

- (1) จงเขียนอธิบายหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับชัยชนะเหนือบาปอะไรบ้างที่เป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อ รวมความหมายของบาปโดยเจตนา และอธิบายว่าเพราะอะไรความหมายของบาปจึงสำคัญ จงตอบสนองต่อข้อคัดค้านต่าง ๆ ที่คนยกมาเพื่อยืนยันว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะมีชัยชนะเหนือบาป
- (2) คุณจำเป็นต้องทำการนำเสนอบทเทศนาสามบทหรือบทเรียนสามบทให้เสร็จ

บทที่ 7

คนที่ถูกตัดสินว่าบาป

เรากำลังพูดถึงธรรมเนียมปฏิบัติอะไร?

ดูเหมือนว่าคำบัญชาหลายข้อในพันธสัญญาเดิมนำมาใช้ไม่ได้กับคนในสมัยปัจจุบัน เช่น

- อย่าให้แม่มีชีวิตอยู่เลย (อพยพ 22:18)
- ยกหน้ทั้งหมดในปีที่เจ็ด (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:1-2)
- หลงพิธีปลุกาเจ็ดวันที่กรุงเยรูซาเล็ม (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:1-6)

นักวิชาการบางคนแบ่งธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมออกเป็นสามหมวด ได้แก่ ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธี ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมือง และธรรมเนียมปฏิบัติทางศีลธรรม

ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีเกี่ยวข้องกับเครื่องบูชา การออกแบบสำหรับสถานนมัสการ และพิธีปฏิบัติในการนมัสการ คริสเตียนวันนี้ไม่ได้ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีเนื่องจากเลิกใช้แล้วโดยพระราชกิจแห่งพระเยซูคริสต์ (โคโลสี 2:17, ฮีบรู 10:1)

ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมืองมีไว้สำหรับอิสราเอลในฐานะชนชาติ ธรรมเนียมปฏิบัตินี้ให้ข้อบังคับสำหรับธุรกิจ ปกป้องสิทธิมนุษยย์ มอบนโยบายต่าง ๆ สำหรับการบังคับใช้กฎหมาย และปกป้องเอกลักษณ์ทางศาสนาของอิสราเอล เป็นไปไม่ได้ที่คริสเตียนในปัจจุบันจะปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติแห่งพลเมืองเพราะธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นไม่ใช่กฎหมายของชนชาติของตน ตัวอย่าง เช่น ในสมัยพันธสัญญาเดิม เวลาที่คนต้องถูกประหารเนื่องจากการนมัสการรูปเคารพ นั้นไม่ได้กระทำโดยการตัดสินใจของคน ๆ เดียว ผู้วินิจฉัยจะฟังความ จากนั้นการพิพากษาก็ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน (เฉลยธรรมบัญญัติ 17:6-12)

► เพราะอะไรจึงเป็นไปได้ที่คริสเตียนจะรักษารวมบัญญัติเกี่ยวกับพลเมืองของอิสราเอลโบราณด้วยวิธีดั้งเดิม?

รวมบัญญัติทางศีลธรรมระบุว่ากระทำการกระทำต่าง ๆ บางอย่างถูกต้องหรือผิดตลอดกาล ตัวอย่าง เช่น รวมบัญญัติสิบประการห้ามการนับถือรูปเคารพ การดูหมิ่นพระเจ้า การล่วงประเวณี และการขโมย (อพยพ 20:5, 7, 14, 15)

คริสเตียนไม่ได้กระทำบางอย่างที่ดั้งเดิมซึ่งเจาะจงตามที่สั่งไว้โดยรวมบัญญัติเกี่ยวกับพิธีและรวมบัญญัติเกี่ยวกับพลเมือง อย่างไรก็ตาม รวมบัญญัติเหล่านั้นก็ยังคงมีความสำคัญ เนื่องจากเปิดเผยธรรมชาติของพระเจ้าซึ่งไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่าเราไม่ได้ประหารคนที่บูชารูปเคารพหรือประหารคนที่ล่วงประเวณี รวมบัญญัติเหล่านั้นก็แสดงให้เห็นว่าบาปเหล่านั้นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพระเจ้า ถึงแม้ว่าเราไม่ได้ทิ้งเมล็ดข้าวไว้ในทุ่งนาสำหรับคนยากจน เราก็รู้ว่าเราควรห้วยคนยากจนในวิธีต่าง ๆ ที่ทำได้จริง ถึงแม้ว่าเราไม่ได้นำสัตว์ไปยังสถานนมัสการก่อนจะฆ่าสัตว์ เราก็รู้ว่าทุกอย่างเป็นของพระเจ้า และเราควรมอบถวายจากสิ่งที่มี ดังนั้นถึงแม้ว่าเราไม่ได้ทำการกระทำต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งดั้งเดิม เราก็ควรหาการกระทำใหม่ ๆ ที่ทำให้หลักการต่าง ๆ สำเร็จ

อีกเหตุผลที่รวมบัญญัติเกี่ยวกับพลเมืองและรวมบัญญัติเกี่ยวกับพิธีมีความสำคัญก็คือ รวมบัญญัติเหล่านี้ให้หลักการทางศีลธรรมที่นำไปใช้อย่างเจาะจง การปฏิเสธถึงหลักการเหล่านั้นก็เหมือนกับการปฏิเสธรวมบัญญัติทางศีลธรรม ตัวอย่าง เช่น เราไม่จำเป็นต้องมีราวลูกกรงรอบ ๆ หลังคาของเราถ้าหากบ้านของเราไม่ได้ถูกออกแบบมาให้มีคนอยู่บนหลังคา (เฉลยรวมบัญญัติ 22:8) แต่รวมบัญญัติโบราณนี้บอกเราว่า เราควรทำบ้านและพื้นที่ของเราให้ปลอดภัยสำหรับผู้คน

► ตัวอย่างวิธีปฏิบัติสมัยใหม่ที่เราควรทำเพื่อให้หลักการในเฉลยรวมบัญญัติ 22:8 สำเร็จคืออะไร?

ดังนั้น อะไรคือธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าที่เปาโลพูดถึงในพระธรรมโรม? เปาโลพูดถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ซึ่งแสดงออกในธรรมเนียมบัญญัติของพระองค์ (พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่) ถึงแม้ว่าธรรมเนียมบัญญัติบางอย่างไม่สำเร็จในวิธีดั้งเดิม แต่น้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ก็ยังคงเหมือนเดิม การละเมิดธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าเป็นบาป (1 ยอห์น 3:4)

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 2

ในบทเรียนนี้เรายังคงพูดถึงส่วนที่ 4 ของพระธรรมโรม ในบทเรียนที่แล้วเราศึกษาพระธรรมโรม 6 เกี่ยวกับชัยชนะเหนือบาป

ในบทเรียนนี้เราจะศึกษาพระธรรมโรม 7 เกี่ยวกับคนบาปที่ถูกตัดสินโทษ พระธรรมโรม 6 และ 8 อธิบายถึงชีวิตที่มีชัยชนะของผู้เชื่อ พระธรรมโรม 7 แตกต่างอย่างสิ้นเชิง พระธรรมนี้แสดงให้เห็นชีวิตของคนบาปที่รู้ว่าตนเองมีความผิดแต่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงตัวเองได้

ประเด็นหลักของบทที่ 7

คนที่รู้ธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าแต่ไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ ก็ไม่อาจหนีพ้นจากอำนาจบาปและการลงโทษแห่งธรรมเนียมบัญญัติ

บทสรุปของบทที่ 7

บทนี้อธิบายถึงสภาวะของคนที่อยู่ใต้ธรรมเนียมบัญญัติ การอยู่ใต้ธรรมเนียมบัญญัติหมายถึงการยืนต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า รอคอยที่จะได้รับการพิพากษาบนพื้นฐานแห่งการเชื่อฟังต่อธรรมเนียมบัญญัติ เนื่องจากทุกคนทำบาป การอยู่ใต้ธรรมเนียมบัญญัติหมายถึงการอยู่ใต้การลงโทษ คนที่อยู่ใต้ธรรมเนียมบัญญัติยังไม่ได้รับการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม

พระธรรมโรม 7:1-6 อธิบายว่าผู้เชื่อตายต่อธรรมเนียมบัญญัติอย่างไร บทที่เหลือค่อย ๆ แสดงให้เห็นว่าเพราะอะไรสิ่งนี้จึงจำเป็น (ดูที่ “เมื่อ” ในโรม 7:5 และ “แต่เดี๋ยวนี้” ในโรม 7:6) พระธรรมโรม 7:7-13 แสดงให้เห็น

ว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นประเสริฐแต่ทำให้บาปเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมได้อย่างไร พระธรรมโรม 7:14-25 แสดงให้เห็นถึงการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของคนที่ถูกตัดสินว่าบาปและไม่กลับใจใหม่

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 7 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 7:1-3) พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้เป็นตัวอย่างประกอบ

สำหรับประเด็นในพระคัมภีร์อีกสามข้อถัดไป การสมรส

แสดงตัวอย่างของข้อผูกมัดดั้งเดิมต่อธรรมเนียมปฏิบัติ ผู้หญิง

ไม่ได้รับอนุญาตให้ละทิ้งสามีและแต่งงานคนอื่น แต่ถ้าหาก

สามีสิ้นชีวิต นางก็เป็นไทจากสิทธิอำนาจของสามี ข้อผูกมัด

ต่อธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ใช้กับคนยิวซึ่งอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของ

โมเสสเท่านั้น แต่ใช้กับทุกคน เพราะว่าเราทุกคนจะได้รับการ

พิพากษาตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าถ้าหากเราไม่ได้รับ

ความรอดโดยพระคุณ⁴¹

ประเด็นหลักที่เปาโลใช้การสมรสเป็นตัวอย่างประกอบก็คือ

ความตายเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ เราตายต่อมนุษยแก่

ของเราเมื่อเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ถูก

ทำให้เป็นโมฆะหรือลบล้างไป อย่างไรก็ตาม การกล่าวอ้าง

ตามธรรมเนียมปฏิบัติที่ว่าเราเป็นผู้ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัตินั้น

โคลอสเซียม

การก่อสร้างโคลอสเซียมเริ่มต้นในปีที่ 72 ก่อนคริสตกาล ไม่กี่ปีหลังจากการยึดเยรมเยน

ของเปาโลที่กรุงโรม โคลอสเซียมอาจจุผู้ชม

ได้มากกว่าห้าหมื่นคน การแสดงต่าง ๆ

รวมถึงการต่อสู้ระหว่างนักสู้อาชีพ การต่อสู้

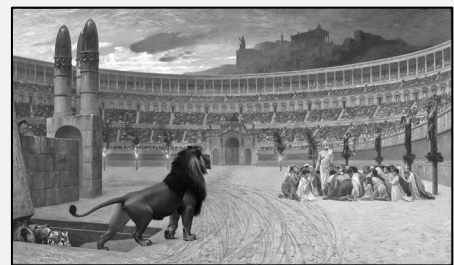
ระหว่างคนกับสัตว์ (รวมถึงสิงโต เสือ ช้าง หมู

และอื่น ๆ อีกมาก) และการประหารคนโดย

นักสู้หรือสัตว์ บางครั้งคนหลายร้อยคน

สิ้นชีวิตที่นั่นภายในวันเดียว คริสเตียนจำนวน

มากถูกส่งตัวมาให้ตายที่โคลอสเซียม

⁴¹ ภาพ: “โคลอสเซียม - โรม - อิตาลี” ถ่ายภาพโดยแซม วาลาดี, อัปโหลดเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2015, จาก

<https://www.flickr.com/photos/132084522@N05/16800139540/>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดจากภาพต้นฉบับ ภาพ: “คำ

อธิษฐานสุดท้ายของมรณสักขีคริสเตียน” โดยฌ็อง-เลอ็อง เกอโรม, จากพิพิธภัณฑ์ศิลปะวอลเตอร์ส, ดึงออกมาจาก

<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=18824108>, โดเมนสาธารณะ

ตอนนี้ก็ได้รับการจ่ายราคาเต็มจำนวนโดยการเป็นเครื่องบูชาลบบาปของพระเยซูแทนเราแล้ว ตอนนี้เรา “สมรส” กับพระคริสต์ การสมรสนี้ไม่ได้ทำให้เราไร้กรรมบัญญัติ เราไม่มีสิทธิที่จะเป็นผู้ละเมิด ธรรมเนียมปฏิบัติเพราะตอนนี้เราเป็นคริสเตียนแล้ว เราได้รับฤทธิ์เดชผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะดำเนินชีวิตอยู่ในจิตวิญญาณของธรรมเนียมปฏิบัติ⁴²

(โรม 7:4) การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติมีโทษถึงตาย พระคริสต์สิ้นพระชนม์แทนเรา เราถือว่าเราตายพร้อมกับพระองค์ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า เราได้ตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติทางพระกายพระคริสต์ เนื่องจากข้อเรียกร้องของธรรมเนียมปฏิบัติได้บรรลุแล้ว เราจึงเป็นไทต่อพันธนาการนี้ เราไม่ต้องทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จด้วยความหวาดกลัวต่อโทษทัณฑ์ การตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติหมายความว่าเราไม่จำเป็นต้องทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จ **ในฐานะเครื่องมือแห่งการนับว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะว่าเราได้ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณแล้ว**

(โรม 7:5) ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นสาเหตุให้เกิดบาปขึ้น ในลักษณะที่ว่าธรรมเนียมปฏิบัติเขียนบนบันทึกบาป และในลักษณะที่ครั้งหนึ่งคนรู้ธรรมเนียมปฏิบัติและเป็นกบฏต่อธรรมเนียมปฏิบัติ เขาจึงกลายเป็นคนบาปที่เลวร้ายยิ่งกว่าเดิม

คำนิยามของเนื้อหนัง

► ค้นหาการอ้างอิงหลาย ๆ แห่งในส่วนย่อยนี้ เพื่อเขาจะเข้าใจถึงแนวคิดต่าง ๆ

พระคัมภีร์อ้างอิงถึงหลายคนว่าเป็นคนที่ “อยู่ในเนื้อหนัง” การอยู่ในเนื้อหนังมีได้สองความหมายขึ้นอยู่กับบริบท

ความหมายเบื้องต้นอย่างหนึ่งที่หนึ่ง คืออยู่ในรูปแบบมนุษย์ที่รู้ตาย พระเยซูอยู่ในร่างกายมนุษย์ในลักษณะนี้ (1 ทิโมธี 3:16, 1 เปโตร 3:18) แม้คนที่ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ก็อาจถูกกล่าวถึงว่าอยู่ในเนื้อหนังในลักษณะนี้

⁴² ย่อหน้านี้เขียนโดยดร. อัลแลน บราวน์

ได้ (2 โครินธ์ 10:3; กาลาเทีย 2:20; ฟิลิปปี 1:22, 24) เนื้อหยังยังถูกมองว่าเป็นกลางทางศีลธรรม เมื่อคำนี้ถูกใช้ในลักษณะนี้ เช่น เวลาที่เปาโลบอกชาวกาลาเทียว่า พวกเขาไม่อาจทำสิ่งที่เริ่มต้นโดยพระคุณให้สมบูรณ์แบบได้โดยเนื้อหนัง (ความพยายามของมนุษย์) ได้

ความหมายอย่างที่สอง คือคนที่ถูกควบคุมโดยลักษณะธรรมชาติที่ลึ้มในบาป สถานะนี้เป็นรูปแบบของคนที่ไม่กลับใจใหม่ (เอเฟซัส 2:3) กาลาเทีย 5:19-21 ระบุถึงรายชื่อการงานต่าง ๆ ตามธรรมชาติที่ลึ้มในบาป ในโรม 8:1-13 การอยู่ในเนื้อหนังแตกต่างจากการได้รับความรอด การอยู่ในเนื้อหนังคือความตาย (โรม 8:6) และเป็นศัตรูกับพระเจ้า (8:7) คนที่อยู่ในเนื้อหนัง จะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้ายกไม่ได้ (โรม 8:8) และจะต้องตาย (โรม 8:13) คำอธิบายของฝ่ายเนื้อหนังที่นี้คือสถานะเดียวกันที่ถูกอธิบายในพระธรรมโรม 7 (ดูที่ โรม 7:5, 14, 18, 25) คนที่อยู่ในฝ่ายเนื้อหนังในลักษณะนี้กำลังทำการงานแห่งบาปซึ่งเขาจะได้รับโทษทัณฑ์แห่งความตายฝ่ายวิญญาณและความตายนิรันดร์ (โรม 7:5) เขายังไม่ได้รับความรอด

คนอาจยังได้รับอิทธิพลจากธรรมชาติที่ลึ้มลงบาปแม้หลังจากกลับใจมาเชื่อแล้ว ถึงแม้ว่าจะไม่ถูกธรรมชาติที่ลึ้มในบาปควบคุมก็ตาม ชาวโครินธ์ถูกเรียกว่าเป็นคนฝ่ายเนื้อหนังหลังจากที่พวกเขาไม่กลับใจใหม่ (1 โครินธ์ 3:1) เปาโลบอกเป็นนัย ใน 1 โครินธ์ 3:1 ว่าทารกในพระคริสต์มักมีความเป็นเนื้อหนัง แต่นั่นไม่ใช่สถานะที่ผู้เชื่อควรคงอยู่ เขาว่ากล่าวชาวโครินธ์ที่ยังคงเป็นทารกอยู่

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 7:6) เนื่องจากเราได้ตายต่อธรรมบัญญัติในพระคริสต์แล้ว ธรรมบัญญัติจึงตายต่อเรา เสรีภาพไม่ได้หมายความว่าเราไม่ได้รับใช้อีกต่อไปแล้ว แต่หมายความว่าตอนนี้เรารับใช้ด้วยจิตวิญญาณของเรา มากกว่าจะพยายามทำให้ข้อกำหนดต่าง ๆ สำเร็จ โดยไม่บรรลุความมุ่งหมายของข้อกำหนดเหล่านั้น

(โรม 7:7) เปาโลกล่าวก่อนหน้านี้ว่า ธรรมบัญญัติทวิคูณบาป (โรม 5:20) ในตอนนี้เขาได้กล่าวว่า บาปทำงานโดยพระธรรมบัญญัติเพื่อ นำความตายมาให้ (โรม 7:5) ดังนั้นคำถามที่มักจะเกิดขึ้นจึงเป็น “ธรรมบัญญัติเป็นบาปหรือเปล่า?” เปาโลแสดงให้เห็นว่า ธรรมบัญญัติไม่บาป โดยแสดงให้เห็นว่าธรรมบัญญัติเป็นสิ่งที่ลงโทษบาป

(โรม 7:8) ธรรมบัญญัติของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่า การกระทำต่าง ๆ ของเขาถูกลงโทษ ในลักษณะหนึ่ง ธรรมบัญญัติทำให้บาปเลวร้ายยิ่งขึ้น เมื่อคนบาปรู้ว่าตนมีความผิด บาปที่ต่อเนื่องของเขา (การไม่เชื่อฟังต่อธรรมบัญญัติของพระเจ้า) ก็กลายเป็นการเป็นกบฏโดยที่รู้ตัว

(โรม 7:9) ก่อนที่เขาเห็นว่าธรรมบัญญัติเรียกร้องอะไร เขาก็ไม่รู้ว่าตัวเขาถูกลงโทษถึงตาย แต่บาปนำไปสู่ความตาย กระทั่งคนที่ทำบาปโดยไม่รู้รายละเอียดถึงธรรมบัญญัติของพระเจ้า (ดูใน โรม 2:12 และ โรม 5:14)

ในโรม 7:7-25 เปาโลเล่าถึงประสบการณ์ของเขาเมื่อเป็นฟาริสีที่ยังไม่ได้รับความรอด และอธิบายว่าในที่สุดเขามาเห็นความจำเป็นที่ต้องมีพระคริสต์ได้อย่างไร ในโรมบทที่ 7 เขาบอกเราว่า ก่อนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เปิดตาของเขาให้เห็นถึงความโลกที่มีอยู่ในจิตใจนั้น เขาคิดว่าเขารักษาธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว ดูคำพยานชีวิตของเขาได้ในฟีลิปปี 3:6 เมื่อเขากล่าวว่า “ในด้านความชอบธรรมตามธรรมบัญญัติก็ไม่มีที่ติ” เหมือนกับที่เขากล่าวในฟีลิปปี 3:9 ว่า ในฐานะฟาริสี เขาคิดว่าเขามีความชอบธรรมที่ได้รับจากธรรมบัญญัติ หลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปิดตาของเขาให้เห็นความโลกในจิตใจของเขา เขากล่าวว่า เขารู้สึกว่าตัวเองตายฝ่ายวิญญาณ (โรม 7:9) นี่เป็นคำกล่าวเปรียบเทียบที่เห็นได้ชัดว่า เขาเคยคิดว่าเขามีชีวิตฝ่ายวิญญาณโดยรักษาธรรมบัญญัติ เมื่อเขาเห็นว่า เขามีความผิดเนื่องจากความโลกและไม่รักษาธรรมบัญญัติ เขาก็ตระหนักได้ว่าเขาตายแล้วจริง ๆ เปาโลกล่าวถึงประวัติของเขาต่อไปในโรม

7:14-25 เขาพยายามจะหยุดความโลภแต่ไม่อาจหยุดได้ คำพยานชีวิตทั้งหมดเป็นการกล่าวถึงการพ่ายแพ้และการเป็นทาสบาป เขาบอกเราในโรม 7:25 ว่าการช่วยกู้มาจากพระเยซูคริสต์เท่านั้น⁴³

(โรม 7:10) ธรรมชาติมุ่งหมายจะแสดงให้เห็นหนทางแห่งชีวิต ธรรมชาติไม่ใช่เครื่องมือสำหรับความรอด แต่เป็นคำชี้แนะสำหรับการดำเนินชีวิตสำหรับคนที่รู้จักพระเจ้า แต่เนื่องจากคนตามธรรมชาติที่ล้มในบาปไม่อาจปฏิบัติตามได้ ธรรมชาติจึงกลายเป็นเครื่องมือแห่งความตายแทนที่จะเป็นคำชี้แนะเพื่อชีวิต

(โรม 7:11) บาปหลอกลวงโดยปรากฏให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์ให้ความเพลิดเพลิน และไม่มีอันตราย เวลาที่คนอ่อนข้อให้กับการทดลองต่อบาป เขาถูกลงโทษแม้ว่าเขาจะจำกัดผลลัพธ์แห่งบาปของเขาได้ก็ตาม เพราะว่าการพิพากษาของพระเจ้าเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ใช่เป็นไปตามผลลัพธ์แห่งบาป

44

(โรม 7:12) ธรรมชาติเปิดเผยธรรมชาติของพระเจ้า - ธรรมชาติบริสุทธิ์ ชอบธรรม และประเสริฐ เช่นเดียวกับพระเจ้า

(โรม 7:13) ธรรมชาติไม่ได้ชั่วร้าย แต่ผลลัพธ์อันชั่วร้ายเกิดขึ้นเมื่อบาปต่อต้านธรรมชาติ บาปใช้ธรรมชาตินำแต่ละคนให้มาอยู่ใต้โทษทัณฑ์แห่งความตาย ธรรมชาติแสดงให้เห็นว่าบาปชั่วร้ายอย่างแท้จริง

ไม่ใช่ภาพของผู้เชื่อ

หลายคนคิดว่าโรม 7:14-25 อธิบายถึงผู้เชื่อปกติ แต่ให้เราพิจารณาคำอธิบาย

⁴³ ย่อหน้านี้เขียนโดยดร.อัลแลน บราวน์

⁴⁴ ดูที่หมายเหตุเกี่ยวกับพระธรรมโรม 3:5-7.

เขาถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป ซึ่งหมายความว่าเขายังไม่ได้รับการไถ่ (โรม 7:14) เขารู้ว่าสิ่งที่ถูกต้องแต่
ไม่อาจทำได้ (โรม 7:18) เขาเป็นนักโทษซึ่งยังไม่ได้รับการปล่อยตัว (โรม 7:23) เขาเป็นคนที่น่าสมเพชและ
กำลังร้องเรียกหาการรอดพ้น (โรม 7:24)

ในโรม 7:5-24 เริ่มต้นด้วย “เมื่อเราดำเนินชีวิตในเนื้อหนัง” (โรม 7:5) แล้วจบลงด้วยคำถาม “ใครจะช่วยให้
พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้” (โรม 7:24) ไม่มีการอ้างอิงถึงพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคุณ
ชีวิต หรือชัยชนะ แต่มีการอ้างอิง 52 ครั้งต่อบุคคลที่หนึ่ง (ข้าพเจ้า ของข้าพเจ้า ตัวข้าพเจ้า) การอ้างอิง 16
ครั้งถึงธรรมเนียมปฏิบัติ และการอ้างอิง 15 ครั้งถึงบาป

นี่ไม่ใช่คนที่ได้รับการช่วยกู้ซึ่งโรมบทที่ 6 อธิบายถึง บทนั้นกล่าวซ้ำ ๆ ว่า ผู้เชื่อไม่ใช่ผู้รับใช้บาปอีกต่อไป
คนที่เปาโลอธิบายถึงในโรมบทที่ 7 อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ดังที่ได้เกริ่นนำในตอนต้นของบทนี้ (โรม 7:1, 5-6)
โรม 7:14 เป็นการเชื่อมโยงซึ่งแสดงให้เห็นว่าส่วนของบทกำลังอธิบายถึงสภาวะเดียวกันอย่าง
ที่อธิบายไว้ใน โรม 7:1, 5-6

โรม 8:1 กล่าวว่าคนที่ไม่ได้ถูกลงโทษเป็นคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ โรม 8:4-5 กล่าวว่าคน ๆ นี้ไม่ได้ทำตาม
เนื้อหนัง คนที่ทำตามเนื้อหนัง (อย่างใน โรม 7:25 และ 7:5) เป็นคนที่ถูกลงโทษ คนที่ถูกลงโทษไม่ใช่ผู้เชื่อ
ที่แท้จริง คนที่ถูกกล่าวถึงในโรมบทที่ 7 เป็นคนที่ไร้กำลังและถูกควบคุมโดยเนื้อหนัง

โรม 8:3 กล่าวว่าสภาวะแห่งความอ่อนแอได้ธรรมเนียมปฏิบัติได้จบสิ้นลงแล้ว ดังนั้นสภาวะช่วยเหลือตัวเอง
ไม่ได้ดังที่ได้อธิบายในโรมบทที่ 7 ต้องไม่ใช่สภาวะของผู้เชื่อ

โรม 8:6-7 กล่าวว่า การเอาใจใส่เนื้อหนังคือความตาย และการเอาใจใส่เนื้อหนังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า แต่
โรม 7:14 เริ่มต้นอธิบายถึงคนฝ่ายเนื้อหนัง คนฝ่ายเนื้อหนังที่กล่าวถึงในบริบทนี้ไม่ใช่ผู้ติดตามพระเยซู
อย่างแท้จริง⁴⁵

⁴⁵ การใช้คำว่าเนื้อหนังในลักษณะอื่น, ดูที่ส่วนย่อยข้างบน “กำหนดความหมายเนื้อหนัง (มังสา)/ฝ่ายเนื้อหนัง”

แล้วเพราะอะไรเปาโลจึงใส่ตัวเขาเองเข้าไปในคำอธิบายนี้? จากพระธรรมโรม 7:7 เป็นต้นไป เขาอธิบายถึงคนบาปที่อยู่ใต้การตัดสินความผิดแห่งธรรมบัญญัติ ส่วนที่เหลือของบทอธิบายถึงประสบการณ์ในอดีตของเขา – การต่อสู้ดิ้นรนที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยโดยการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ การต่อสู้ดิ้นรนนี้ไม่ได้ให้ชีวิตนิรันดร์แก่เขา ไม่ได้ให้ความพึงพอใจใด ๆ แก่เขา ในพระธรรมโรม 8 เขาเริ่มต้นอธิบายถึงชีวิตแห่งชัยชนะ เป็นไปไม่ได้ที่คนที่โรม 8:1-4 อธิบายถึงจะยังคงอยู่ในสภาวะของโรมบทที่ 7

ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าพระธรรมโรม 7 อธิบายถึงคนที่ไม่สำนึกผิดซึ่งรู้ว่าตัวเขาเองนั้นถูกระบบบัญญัติของพระเจ้าลงโทษ แต่ไม่อาจดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อฟังธรรมบัญญัติ

► สรุปด้วยคำพูดของคุณเองว่า ส่วนย่อยนี้อธิบายถึงอะไร ไม่จำเป็นต้องอธิบายประเด็นทั้งหมดในเวลา นี้เพราะว่ายังมีหลักฐานเพิ่มเติมอีกในบทนี้

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 7:15) คนส่วนใหญ่นี้ก็อยากให้ตัวเองทำได้ดีกว่านี้ ความอยากนั้นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเป็นคริสเตียน ความอยากที่ปราศจากความเป็นจริงแสดงให้เห็นว่า พวกเขายังไม่ได้รับการช่วยกู้จากอำนาจบาป

(โรม 7:16) พวกเขาปรารถนาให้ตัวเองทำได้ดีกว่านี้แสดงให้เห็นว่า พวกเขารู้ว่าธรรมบัญญัติประเสริฐ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติก็ตาม

(โรม 7:17-23) พระคัมภีร์พูดถึงบาปในฐานะที่บาปเป็นสิ่งที่ควบคุมเจตน์จำนงของมนุษย์ มนุษย์ที่ลุ่มในบาปไม่ได้มีเสรีภาพในการเลือกตามธรรมชาติที่พระเจ้าสร้างให้แต่ดั้งเดิม เจตน์จำนงของมนุษย์อ่อนแอจนคนบาปไม่อาจเลือกพระเจ้าถ้าหาก พระเจ้าไม่ฟื้นฟูเจตน์จำนงของเขาโดยพระคุณ

พระคุณนำหน้าเป็นการกระทำของพระเจ้าที่เอื้อมือไปหาบรรดาคนที่ยังไม่ได้ตอบสนองต่อพระองค์ พระคุณแผ่ขยายไปถึงทุกคนรวมถึงการฟื้นฟูเสรีภาพในการเลือกและความปรารถนาต่อพระเจ้า ดังนั้นทุกคนจึงเลือกได้อย่างแท้จริงว่าจะรับความรอดหรือไม่

พระเจ้าเริ่มต้นพระราชกิจแห่งความรอดสำหรับทุกคน (ยอห์น 6:44; เอเฟซัส 2:4-5, 12-13, 17; ทิโมธี 2:11, ทิโมธี 3:3-5) แต่คนยังไม่ได้รับความรอดถ้าหากเขาไม่ตอบสนองต่อพระเจ้า

(โรม 7:24) นี่เป็นเสียงร้องแห่งความสิ้นหวังและความคับข้องใจหลังจากที่คนเห็นว่าไม่อาจช่วยตัวเองให้รอดได้โดยสิ้นเชิง นี่ไม่ใช่เสียงร้องของคนที่ได้รับ ความรอด

(โรม 7:25) คำกล่าวที่เป็นคำสรรเสริญถูกแทรกเข้าไว้ที่นี้ดังแสงสว่างในความมืดแห่งชีวิตของคนบาปที่สิ้นหวัง

จากนั้นมาถึงประโยคที่สรุปข้อความทั้งหมด คนที่ไม่กลับใจมาเชื่อเห็นด้วยว่าธรรมเนียมปฏิบัติถูกต้อง และแสดงให้เห็นว่าตัวเขาเป็นคนดีกว่าที่เป็นอยู่ แต่ความปรารถนาอันชั่วร้ายของเขาทำให้เขายังคงอยู่ในบาป คนถูกลงโทษเพราะรับใช้บาปด้วยความคิดและด้วยร่างกาย (โรม 7:5, 8:3)

ทำความเข้าใจคนในพระธรรมโรม 7:14-25

ในข้อความนี้เปาโลพูดถึงอำนาจแห่งความเสื่อมทรามที่ได้รับเป็นมรดก (กฎแห่งบาป) ในชีวิตของคนไม่เชื่อ เมื่อเปาโลเป็นคนบาปที่ได้รับการปลุกให้ตื่นขึ้นนั้น เขามีข้อขัดแย้งอยู่ภายในตัวเขา⁴⁶

กฎแห่งบาปในอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายเปาโลทำให้เกิดผลลัพธ์ดังต่อไปนี้

- เขาทำในสิ่งที่ตัวเขารังเกียจ (โรม 7:15)
- เขาทำในสิ่งที่ตัวเขาไม่อยากทำ (โรม 7:16)

⁴⁶ ส่วนย่อหน้านี้เขียนโดยดร. อัลแลน บราวน์

- มีความปรารถนาจะทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่ไม่มีฤทธิ์เดชที่จะทำได้ (โรม 7:18)
- กฎแห่งบาปกำลังต่อต้านธรรมเนียมปฏิบัติแห่งจิตใจของเขา (โรม 7:23)
- เขาเป็นเชลยของกฎแห่งบาป (โรม 7:23)
- เขาเป็นคนสองใจ จิตใจของเขารับใช้พระเจ้า แต่ร่างกายของเขารับใช้กฎแห่งบาป (โรม 7:25)

คนไม่อาจรับใช้นายสองคนได้ คนไม่อาจเป็นไทจากบาปและเป็นทาสต่อบาปได้ คนไม่อาจเป็นทาสของพระเจ้าและเป็นทาสของบาปได้ ภาษาของพระธรรมโรม 7:14-25 ตรงกันข้ามกับข้อความในพระธรรมโรม 6 ซึ่งกล่าวเกี่ยวกับการปลดปล่อยผู้เชื่อจากการเป็นทาสบาป ดังนั้นพระธรรมโรม 7:14-25 จึงเป็นการต่อเนืองของคำอธิบายถึงความเกี่ยวข้องของผู้ไม่เชื่อกับบาปและกับธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งเริ่มต้นในพระธรรมโรม 7:1-13

พระธรรมโรม 6 อธิบายถึงความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับบาป ซึ่งเป็นผลจากการร่วมถูกตรึงบนไม้กางเขน และร่วมเป็นขึ้นจากความตายกับพระคริสต์ พระธรรมโรม 7 ให้คำอธิบายเกี่ยวกับ

- ความสัมพันธ์ของคนบาปกับธรรมเนียมปฏิบัติ
- ปฏิสัมพันธ์ของธรรมชาติบาปกับธรรมเนียมปฏิบัติ
- การต่อสู้ดิ้นรนของคนบาปที่ได้รับการปลุกให้ตื่นขึ้นต่อคำสั่งในธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า แต่ไม่อาจทำสิ่งที่ธรรมเนียมปฏิบัติสั่งได้ด้วยตัวเอง เนื่องจากเป็นทาสของธรรมชาติบาป

การตีความที่แตกต่างกันสำหรับ โรม 7:14-25

มุมมองที่ 1: นักวิชาการบางคนเขียนว่า เปาโลกำลังอธิบายถึง**ชีวิตคริสเตียนปกติ** พวกเขาเชื่อว่ารูปกาลในข้อความนี้เป็นปัจจุบันกาล ไม่ใช่อดีตกาล และพวกเขายืนยันว่า ในมุมมองของเปาโล ชีวิตคริสเตียนยังมีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่ได้รับขจัดออกไปอยู่

มุมมองที่ 2: นักวิชาการอื่น ๆ จำนวนมากเชื่อว่า เปาโลกำลังอธิบายถึงสภาวะของมนุษย์ก่อนกลับใจใหม่ เนื่องจากวลีต่าง ๆ เช่น “ขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป” และ “ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนั้น?” ไม่

สอดคล้องกับคำอธิบายของผู้เชื่อในพระธรรมโรม 6 และพระธรรมโรม 8 ตามพระธรรมโรม 6 ผู้เชื่อตายต่อบาปแล้ว เป็นไทต่อบาปแล้ว และต้องกล่าวอ้างสิทธิโดยความเชื่อ โดยยอมจำนนโดยสิ้นเชิงต่อพระเจ้า และมีเสรีภาพซึ่งมีพร้อมอยู่ในพระคริสต์เพื่อจะมีชัยชนะเหนือบาป ตามพระธรรมโรม 8 คนที่ดำเนินอยู่ในเนื้อหนังไม่อาจทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้และเขาไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์อยู่ในเขา

ผู้เขียนหลักสุตรนี้มีความเห็นว่ามุมมองที่สองเข้ากับการให้เหตุผลของเปาโลในพระธรรมโรมและสอดคล้องที่สุดกับคำสอนโดยรวมของเขา

คำถามที่มักถูกถามบ่อยเกี่ยวกับคนในพระธรรมโรม 7:14-25

ต่อไปนี้เป็นคำถามที่พบได้บ่อยจากคนที่คิดว่าเปาโลกำลังอธิบายถึงชีวิตคริสเตียนของเขาในพระธรรมโรม 7:14-25

คำถามที่ 1: คำกล่าวของเปาโลที่ว่าเขาชื่นชมธรรมชาติของพระเจ้าในส่วนลึกในใจนั้นเกี่ยวกับอะไร (โรม 7:22)? ฟาริสีที่ไม่เชื่อจะสามารถชื่นชมในธรรมชาติของพระเจ้าได้ไหม?

คำตอบ: ฟาริสีทุกคนจะตอบว่าเขาชื่นชมธรรมชาติของพระเจ้าในใจ พวกเขาอุทิศชีวิตให้กับการศึกษาธรรมชาติของพระเจ้า และใช้เวลาศึกษารวันละหลาย ๆ ชั่วโมง เปาโลได้อุทิศตัวให้กับธรรมชาติ และปรารถนาอย่างจริงใจที่จะเชื่อฟังธรรมชาติ แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์แสดงให้เปาโลเห็นถึงธรรมชาติอันโลกของจิตใจของเขา นั่นก็ปลุกเขาให้ตื่นขึ้นต่อสภาวะฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงของเขา เปาโลพบว่าเขายังคงทำผิด ถึงแม้ว่าเขาจะมีความปรารถนาในจิตใจที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง ธรรมชาติแสดงให้เปาโลเห็นว่าจะใช้ชีวิตอย่างไร แต่ธรรมชาติไม่ได้ให้ความสามารถที่จะทำเช่นนั้น

คำถามที่ 2: แล้วไวยากรณ์ที่เป็นปัจจุบันกาลที่พบในพระธรรมโรม 7:14-25 ละ? เปาโลเขียนว่า “เรารู้ว่าธรรมชาตินั้นเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นเนื้อหนังถูกขายเป็นทาสให้อยู่ได้บาป” (โรม 7:14)

คำตอบ: การผันคำกริยาจากอดีตกาลในพระธรรมโรม 7:7-13 เป็นปัจจุบันกาลในพระธรรมโรม 7:14-25 ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อบุคคลในอดีตชั่วประวัติแต่อย่างใด หรือปัจจุบันกาลในพระธรรมโรม 7:14-24 ก็ไม่จำเป็นต้องบ่งชี้ถึงประสบการณ์ในปัจจุบันของเปาโลในเวลาที่เขากำลังเขียนพระธรรมโรมในฐานะที่เป็นอัครทูตคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่และเป็นมิชชันนารี ปัจจุบันกาล “เชิงประวัติศาสตร์” หรือ “อันตื่นเต้นเร้าใจ” เป็นรูปแบบปัจจุบันกาลในภาษากรีก เมื่อผู้เขียนอยากทำให้เหตุการณ์ในอดีตหรือประสบการณ์ในอดีตเป็นที่ชัดเจนสำหรับผู้อ่าน ดังนั้นการใช้ปัจจุบันกาลเพื่อทำให้สิ่งที่จริงในอดีตของเปาโลก่อนที่จะกลับใจใหม่เป็นที่ชัดเจน ไม่ได้เรียกร้องให้ตีความว่า เปาโลยังคงต่อสู้ดิ้นรนกับพันธนาการแห่งบาปในปัจจุบัน เปาโลได้บ่งชี้อย่างชัดเจนในพระธรรมโรม 6 และพระธรรม 8 แล้วว่า คริสเตียนไม่ได้ถูกขายให้อยู่ใต้บาป (โรม 7:14)

คำถามที่ 3: แล้วความคล้ายกันระหว่างข้อความนี้กับการต่อสู้ดิ้นรนที่คริสเตียนจำนวนมากพบในชีวิตของตนล่ะ?

คำตอบ: การต่อสู้ดิ้นรนของผู้เชื่อค่อนข้างแตกต่างจากการต่อสู้ดิ้นรนของคนน่าสมเพช คนน่าสมเพชในพระธรรมโรม 7:14-25 ไม่อาจหยุดทำบาปได้ เขาเป็นทาสแห่งบาป นี่ไม่ใช่กรณีของผู้เชื่อแท้ คริสเตียนอาจมีการต่อสู้ดิ้นรนและล้มเหลวเป็นระยะ ๆ แต่ชีวิตของเขาไม่ใช่ชีวิตแห่งการเป็นทาสของกฎแห่งบาปและความตาย คริสเตียนเข้าสนิทกับพระคริสต์และได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากอำนาจของธรรมชาติบาป (โรม 6:1-10)

สรุป: คนน่าสมเพชใน โรม 7:14-25 คือฟาริสีที่จริงใจซึ่งกำลังต่อสู้ดิ้นรนเพื่อจะทำให้พระเจ้าพอพระทัย คนไม่อาจเป็นไทจากบาปในขณะที่ยังเป็นทาสบาปอยู่ คนไม่อาจเป็นทาสของพระเจ้าและเป็นทาสของบาป ดังที่พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้” (มัทธิว 6:24, ลูกา 16:13) โรม 7:14-25 เป็นคำอธิบายต่อเนื่องเกี่ยวกับคนที่ไม่กลับใจใหม่จากบาปและธรรมชาติของโมเสสที่ได้เริ่มต้นในโรม 7:7-13

- ▶ จงอภิปรายประเด็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของคนในพระธรรมโรม 7 ขอให้ใส่ใจพิจารณารายละเอียดและคำอธิบายต่าง ๆ ที่ให้ได้

การใช้ธรรมเนียมปฏิบัติในการประกาศข่าวประเสริฐ

อัครทูตเปาโลบอกกับเราในโรม 7:7 ว่าธรรมเนียมปฏิบัติเปิดเผยบาป ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นประโยชน์สำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ เพราะคนเห็นถึงความจำเป็นของความรอดเวลาที่ตระหนักได้ว่า ตัวเขานั้นถูกธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าลงโทษ ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร การประกาศข่าวประเสริฐที่มีประสิทธิภาพสูงสุดคือการใช้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้ากระตุ้นผู้ไม่เชื่อให้ปรารถนาความรอด

คำอ้างอิงต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นว่า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐได้กล่าวถึงการใช้ธรรมเนียมปฏิบัติว่าอะไรบ้าง

- ▶ สลับกันอ่านคำอ้างอิงและสลับกันอธิบายคำอ้างอิงโดยอาศัยความช่วยเหลือจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่ม

จากชาร์ลส์ สเปอร์เจียน⁴⁷

โดยการนำธรรมเนียมปฏิบัติออกไป เขาก็พ้นจากบาป เพราะบาปคือการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ ที่ใดไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติ ที่นั่นก็ไม่มี การละเมิด เมื่อเขาพ้นจากบาป เขาก็อาจพ้นจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและความรอดด้วยเช่นกัน เพราะไม่จำเป็นแล้ว เมื่อเขาลดความบาปลงให้เล็กน้อยที่สุด แล้วจะมีความจำเป็นอะไรอีกสำหรับความรอดอันรุ่งเรืองยิ่งใหญ่ว่าพระเจ้าเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อนำมาสู่โลกนี้?

พวกเขาจะไม่ยอมรับพระคุณจนกว่าพวกเขาจะตัวสั่นต่อหน้าธรรมเนียมปฏิบัติอันบริสุทธิ์ยุติธรรม ดังนั้นธรรมเนียมปฏิบัติจึงรับใช้วัตถุประสงค์อันจำเป็นและเป็นพรมากที่สุด⁴⁸

⁴⁷ สเปอร์เจียนเป็นนักเทศนาประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1801-1809

⁴⁸ ชาร์ลส์ สเปอร์เจียน, "The Perpetuity of the Law of God"

จากชาร์ลส์ ฟินนีย์⁴⁹

คนไม่อาจขอหรือยอมรับการยกโทษด้วยความเฉลียวฉลาดและจริงใจได้จนกว่าจะได้เห็นถึงหรือรู้สึกถึงข้อเท็จจริงและความยุติธรรมของการที่ตัวเขาต้องรับโทษ

ความเป็นฝ่ายวิญญูณของธรรมเนียมปฏิบัติควรนำมาใช้กับจิตสำนึกอย่างไม่จำกัดจนกว่าการสำคัญว่าตนชอบธรรมของคนบาปถูกทำลายล้างไป แล้วเขาจะนั่งเงียบและกล่าวโทษตนเองอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์

ธรรมเนียมปฏิบัติต้องเตรียมหนทางสำหรับชาวประเสริฐตลอดไป การมองข้ามสิ่งนี้ในการสั่งสอนจิตวิญญูณทั้งหลายก็ส่งผลให้เกิดความหวังจอมปลอม เป็นการแนะนำมาตรฐานจอมปลอมแห่งประสบการณ์คริสเตียน และทำให้คริสตจักรให้เต็มไปด้วยผู้กลับใจมาเชื่อจอมปลอม⁵⁰

จากมาร์ติน ลูเธอร์⁵¹

แต่ซาตาน...ได้ตั้งนิกายที่สอนว่า ควรนำธรรมเนียมปฏิบัติสืบประการออกไปจากคริสตจักร และสอนว่ามนุษย์ไม่ควรหวาดกลัวต่อธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ควรได้รับการเตือนสติอย่างสุภาพโดยการเทศนาถึงพระคุณของพระคริสต์⁵²

จากจอห์น บันยัน⁵³

ตราบเท่าที่คนไม่รู้ถึงธรรมชาติของธรรมเนียมปฏิบัติและไม่รู้ว่าตนอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ - นั่นคือ อยู่ใต้คำแข่งสาปและอำนาจลงโทษของธรรมเนียมปฏิบัติ โดยให้เหตุผลแก่บาปของตนซึ่งต่อต้านธรรมเนียมปฏิบัติ - ตราบนั้นพวกเขาก็จะประมาทและละเลยต่อความปรารถนาต่อความรู้ที่แท้จริงแห่งชาวประเสริฐ

⁴⁹ ฟินนีย์เป็นผู้อุปถัมภ์ชาวประเสริฐในประเทศอเมริกาในปี ค.ศ. 1801-1809 ในบรรดานักเทศนาในศตวรรษนั้น เขารับผิดชอบต่อการกลับใจใหม่มากที่สุด

⁵⁰ ชาร์ลส์ ฟินนีย์, "How to Win Souls"

⁵¹ มาร์ติน ลูเธอร์เป็นนักปฏิวัติในประเทศเยอรมนีผู้ค้นพบใหม่ถึงชาวประเสริฐจากพระคัมภีร์, ส่งผลให้เกิดการกลับใจใหม่นับพันนับหมื่น

⁵² มาร์ติน ลูเธอร์, ในคำนำของบทเขียน *Commentary on Galatians* ของเขา

⁵³ บันยันเป็นผู้เขียน *Pilgrim's Progress*, หนังสือที่ได้รับการตีพิมพ์มากที่สุดเกี่ยวกับการเดินทางของคริสเตียนสู่สวรรค์

คนที่ไม่รู้ธรรมชาติก็ไม่ได้รู้ความจริงและกระทำโดยไม่รู้ว่าเป็นคนบาป ไม่รู้จักทางรอด ไม่รู้ว่า
พระเจ้าช่วยให้ออก⁵⁴

จากโจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์⁵⁵

ทางเดียวที่เราจะรู้ว่าเรากำลังทำบาปอยู่หรือไม่ก็โดยรู้ถึงกฎศีลธรรม⁵⁶

จากจอห์น เวสเลย์⁵⁷

เพื่อจะประหารคนบาป ก็ให้ใช้ธรรมชาติเป็นลำดับแรก นั่นคือ เพื่อทำลายชีวิตและกำลังซึ่งตัว
เขาไว้วางใจ แล้วจึงใจเขาว่า ตัวเขานั้นไม่ได้อยู่ใต้คำตัดสินประหารชีวิตเท่านั้น แต่ได้ตายต่อพระเจ้าแล้ว ไม่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ ตายไปในการละเมิดและบาปต่าง ๆ (เอเฟซัส 2:1) ต่อมาการใช้
ธรรมชาติลำดับที่สองก็เพื่อนำเขาสู่ชีวิต สู่พระคริสต์ เพื่อเขาจะมีชีวิตได้

อย่าคิดหรือพูดถึงเครื่องมือแห่งพระคุณของพระเจ้า (ธรรมชาติ) โดยให้ดูเล็กน้อยโดยเด็ดขาด แต่รัก
และให้คุณค่าแก่ธรรมชาติเพื่อเห็นแก่พระองค์ผู้เป็นที่มาแห่งธรรมชาติและเป็นผู้ที่ธรรมชาติ
นำไปถึง⁵⁸

► ถ้าหากนักเทศนาพูดเกี่ยวกับความรักและการยกโทษของพระเจ้าแก่คนที่ไม่ได้พิจารณาว่าบาปของตน
เป็นสิ่งร้ายแรงจะส่งผลให้เกิดปัญหาอะไรบ้าง?

⁵⁴ จอห์น บันยัน, *The Doctrine of the Law and Grace Unfolded*

⁵⁵ เอ็ดเวิร์ดส์เป็นนักศาสนศาสตร์และนักเทศนาแห่งการฟื้นฟูครั้งใหญ่หลวงครั้งที่หนึ่งในประเทศอเมริกา, รับผิดชอบต่อการกลับใจใหม่ของคนนับพันนับหมื่น

⁵⁶ โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์, “Christian Cautions: The Necessity of Self-Examination”

⁵⁷ เวสเลย์ประกาศข่าวประเสริฐและรวบรวมผู้กลับใจใหม่ของเขาและตลอดจนบรรดาผู้กลับใจใหม่ของนักเทศนาต่าง ๆ ที่ช่วยเหลือเขา ก่อนเขาเสียชีวิตมี
จำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 79,000 คนในประเทศอังกฤษ และ 40,000 คนในประเทศอเมริกา

⁵⁸ ถอดความจากจอห์น เวสเลย์, “The Origin, Properties, and Use of God's Law”

คำถามทบทวนบทที่ 7

- (1) จงระบุสองเหตุผลที่ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีและธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมืองในพันธสัญญาเดิมยังคงมีความสำคัญอยู่
- (2) การตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติมีความหมายว่าอะไร?
- (3) การใช้คำว่า *ในเนื้อหนัง* สองแบบมีอะไรบ้าง?
- (4) ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้บาปร้ายแรงกว่าเดิมได้อย่างไร?
- (5) ธรรมเนียมปฏิบัติมีประโยชน์ต่อการประกาศข่าวประเสริฐเพราะอะไร?

งานมอบหมายบทที่ 7

จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับตัวอย่างของธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมที่นอกเหนือไปจากตัวอย่างที่ถูกกล่าวถึงในบทเรียนนี้ อธิบายว่าธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นเป็นธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธี ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมือง หรือธรรมเนียมปฏิบัติทางศีลธรรม จงอธิบายว่าคริสเตียนควรประยุกต์ใช้ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้อย่างไรวันนี้

บทที่ 8

ชีวิตในพระวิญญาณ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 3

ในบทเรียนนี้เราดำเนินส่วนที่ 4 ของพระธรรมโรมต่อ เราได้ศึกษาพระธรรมโรม 6 (เกี่ยวกับชัยชนะเหนือบาป) และพระธรรมโรม 7 (เกี่ยวกับคนที่ถูกตัดสินว่าบาป) ในบทเรียนนี้เราจะศึกษาถึงพระธรรมโรม 8 ซึ่งอธิบายถึงชีวิตของคริสเตียนในสถานการณ์แวดล้อมอันยากลำบากของโลก

ประเด็นหลักของบทที่ 8

ถึงแม้ว่าผู้เชื่ออาศัยอยู่ในโลกที่ลึ้มในบาป ทนทุกข์ทรมานกับสภาวะต่าง ๆ ของโลกและจากความอ่อนแอของตนเอง แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ประทานชัยชนะเหนือบาปและเหนือสถานการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ให้แก่เขา

บทสรุปของบทที่ 8

บทนี้อ้างอิงถึงแต่ละพระภาคของตรีเอกานุภาพอยู่หลายครั้ง พระภาคทั้งสามมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดในความรอดปัจจุบันและความรอดสุดท้ายของเรา เราอาจดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือเนื้อหนัง มีความสุขกับความมั่นใจในความรอดส่วนบุคคล ทนทานต่อสถานการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ในการทรงสร้างที่ลึ้มในบาป อธิษฐานโดยมีความช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณซึ่งเหนือการรับรู้ของเรา และบากบั่นในความสัมพันธ์ที่ช่วยให้รอดของเรากับพระเจ้า

พระธรรม 8:1-13 อาจเป็นข้อความที่ใช้ชื่อว่า “ไม่อยู่ในเนื้อหนังอีกต่อไป”

บทนำสู่พระธรรมโรม 8:1-13

บรรดาผู้ที่ไม่ถูกลงโทษคือผู้ที่ไม่ทำตามเนื้อหนังอีกต่อไป การอยู่ในเนื้อหนังไม่ได้หมายถึงการเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นการอยู่ใต้การควบคุมของธรรมชาติที่ลึ้มในบาป⁵⁹

การอยู่ในเนื้อหนังแตกต่างจากการได้รับความรอด เนื้อหนังคือความตาย (โรม 8:6) และเป็นศัตรูของพระเจ้า (โรม 8:7) คนที่อยู่ในเนื้อหนังไม่อาจทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ (โรม 8:8) และจะตาย (โรม 8:13) การอยู่ในเนื้อหนังเป็นสถานะเดียวกันที่พระธรรมโรม 7:7-25 ได้อธิบายไว้ (ดู โรม 7:14, 18, 25)

พระธรรมโรม 8:12-13 เป็นการสรุป เราต้องไม่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง เนื่องจากคนที่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังจะตาย ซึ่งหมายความว่ารับการพิพากษาของพระเจ้า (ดูที่โรม 1:17) เราต้องประหารการกระทำชั่วร้ายต่าง ๆ ของร่างกาย เนื่องจากคนที่ถูกควบคุมโดยเนื้อหนังไม่ใช่ผู้ติดตามพระเยซู บาปจึงต้องจบสิ้นลงโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านโรม 8:1-13 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 8:1) คนที่ทำตามพระวิญญาณจะไม่ถูกลงโทษ คนที่ทำตามเนื้อหนังจะถูกลงโทษและไม่อยู่ในพระคริสต์

(โรม 8:2) กฎพระวิญญาณแห่งชีวิตคือ การที่คนซึ่งได้รับการยกโทษ ถูกยอมรับโดยพระคุณและมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ กฎแห่งบาปและความตายคือ การที่คนซึ่งจะได้รับการพิพากษาโดยธรรมบัญญัติ จะถูกลงโทษถึงตาย

⁵⁹ ส่วนย่อยในบทเรียนที่ 7, “กำหนดความหมายเนื้อหนัง (มังสา)/ฝ่ายเนื้อหนัง” มีความสำคัญมากในการเข้าใจข้อความนี้

(โรม 8:3) ธรรมชาติบัญญัติจัดเตรียมข้อกำหนดต่าง ๆ ธรรมชาติไม่ได้ให้ฤทธิ์เดช ผู้ไม่เชื่อไม่สามารถรักษาธรรมชาติได้ ดังนั้นจึงเป็นไม่ได้ที่ธรรมชาติจะเป็นเครื่องมือสำหรับความรอด พระเจ้าส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นผู้ช่วยกู้

(โรม 8:4) เราไม่ลืมนิยามบัญญัติของพระเจ้าแต่เชื่อฟัง
ธรรมชาติของพระเจ้าโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ

(โรม 8:5) แต่ละคนทำตามธรรมชาติของตนเอง ถ้าหากเขา
ไม่ได้รับชีวิตฝ่ายวิญญาณ เขาก็ถูกควบคุมโดยเนื้อหนัง

(โรม 8:6) การถูกควบคุมโดยธรรมชาติที่เต็มไปด้วยบาป
คือการตกอยู่ใต้การลงโทษ ทางเลือกคือการดำเนินอยู่ใน

พระวิญญาณ เชื่อฟังพระเจ้า ไม่มีทางเลือกสำหรับการรับการยกโทษขณะที่ยังคงทำตามบาปอยู่

(โรม 8:7-8) คนที่มีธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังก็เป็นศัตรูของพระเจ้าตามธรรมชาติ เพราะตราบใดที่เขายังถูก
ควบคุมโดยธรรมชาติที่เต็มไปด้วยบาปอยู่ เขาก็ไม่อาจยอมจำนนต่อพระเจ้าได้ เขาไม่เป็นที่ยอมรับของ
พระเจ้าในสภาวะนั้น

► เขียนรายละเอียดของคำอธิบายเกี่ยวกับบุคคลที่อยู่ในเนื้อหนัง

(โรม 8:9) การ *อยู่ในเนื้อหนัง* หมายถึงการตกอยู่ใต้การควบคุมของธรรมชาติที่ลึกลงในบาป ผู้เชื่อไม่ได้อยู่ในเนื้อหนังอีกต่อไป เขาจะยังคงมีการทดลองต่าง ๆ จากเนื้อหนัง แต่เขาไม่ได้ตกอยู่ใต้การควบคุมของมันแล้ว และมีฤทธิ์เดชที่จะต้านทานการทดลองได้ พระคัมภีร์ข้อนี้บอกกับเราว่า ฤทธิ์เดชนี้มีอยู่เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ที่นั่น คนไม่ควรอ้างว่าได้รับการนำและการเจิมโดยพระวิญญาณถ้าหากเขาไม่ได้มีชัยชนะเหนือบาป

“มนุษย์สุขสบายกับสิ่งที่อยู่ภายนอก มองเห็น
เป็นวัตถุ และผิวเผิน สิ่งที่สำคัญต่อพระเจ้าคือ
พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ในจิตใจ
ของเรา ซึ่งพระราชกิจนั้นลึกลับ ลึกซึ้ง อยู่ในใจ
ของเรา”

- อาร์ ดับลิว สโตตต์,

The Message of Romans:

God's Good News for the World

(โรม 8:10-11) มนุษย์ยังคงได้รับผลกระทบจากบาปของอาดัมและจากบาปของเราในอดีต ดังนั้น ความปรารถนาของร่างกายอาจมุ่งไปผิดทิศทางได้ เราไม่อาจไว้วางใจความปรารถนาต่าง ๆ ของร่างกายให้ชี้ทางเราไป แต่ฤทธิ์อำนาจเดียวกันที่ชุบพระเยซูกลับสู่ชีวิตทำงานอยู่ในเรา และให้ชีวิตแก่เรา เพื่อให้ร่างกายของเราถูกนำเข้าสู่การเชื่อฟังพระเจ้า ความอ่อนแอของร่างกายไม่อาจเป็นข้ออ้างสำหรับทำบาป เพราะฤทธิ์อำนาจของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า

“ความอยากที่ดีซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมก็สนับสนุนสุขภาพและเป็นประโยชน์ ความอยากเดียวกันซึ่งทำให้คนตกเป็นทาสและควบคุมชีวิตก็นำพันธการและบาปมา”

- วิลเบอร์ เดย์ตัน

(โรม 8:12-13) การทำตามเนื้อหนังนำไปสู่ความตายฝ่ายวิญญาณ โดยพระวิญญาณ เราประหารการกระทำชั่วร้ายต่าง ๆ ของร่างกาย หยุดการกระทำเหล่านั้น มีเพียงคนที่ทำแบบนั้นที่เป็นคนที่มีชีวิตอยู่ คือคนที่หนีพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้า นี่ไม่มีแนวคิดที่ว่า คนได้รับการยกโทษและเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าในขณะที่เลือกที่จะทำบาปทำต่อไป

ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าสำหรับคริสเตียน

บางคนกล่าวว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าไม่สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน พวกเขากล่าวว่า “พระเจ้าไม่ห่วงใยเกี่ยวกับการงานของคุณ” และ “เวลาที่คุณไปสวรรค์ การงานต่าง ๆ ของคุณก็ไม่ควรค่าอะไรเลย” ในความคิดของพวกเขา พระคุณแทนที่การเชื่อฟัง แต่เปาโลกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างธรรมเนียมปฏิบัติด้วยความเชื่อหรือ? เปล่าเลย เรายังชูธรรมเนียมปฏิบัติขึ้นอีก” (โรม 3:31) ถ้าเราสอนเรื่องข่าวประเสริฐที่ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติไร้ประโยชน์ นั่นไม่ใช่ข่าวประเสริฐที่เปาโล

ธรรมเนียมปฏิบัติที่เปาโลพูดถึงไม่ได้เป็นเพียงแต่ชุดของธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าประทานให้แก่คนอิสราเอลผ่านโมเสส ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเป็นการนำน้ำพระทัยของพระเจ้าไปใช้ในเวลาที่เจาะจง รายละเอียดหลายอย่างของธรรมเนียมปฏิบัติใช้ไม่ได้กับทุกสถานที่และทุกเวลาในลักษณะเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพิธีต่าง ๆ

และธรรมเนียมปฏิบัติที่ประทานให้แก่คนอิสราเอลในฐานะชนชาติ แต่หลักการหรือความจริงอันเป็นนิรันดร์แห่งธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสยังคงใช้ได้ เพราะว่าพระลักษณะของพระเจ้านั้นไม่เปลี่ยนแปลง

โดยทั่วไปแล้ว ธรรมเนียมปฏิบัติของเราคือสิ่งที่พระองค์เรียกร้องจากมนุษย์ ธรรมเนียมปฏิบัติบริสุทธิ์ ยุติธรรม และดีงาม (โรม 7:12) เพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติมาจากธรรมชาติของพระเจ้า ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นฝ่ายวิญญาณ (โรม 7:14)

คนที่ดำเนินตามพระวิญญาณแทนเนื้อหนังก็ทำให้ความชอบธรรมของธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จ (โรม 8:4) เพราะว่าเขาดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า

พระคัมภีร์ให้ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า

1. การเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติควรเป็นการแสดงให้เห็นถึงความรักโดยสมบูรณ์ในจิตใจ (มัทธิว 22:37-40)
2. วัตถุประสงค์ของธรรมเนียมปฏิบัติอันเจาะจงของพระเจ้า คือแสดงให้เราเห็นถึงความจำเป็นของความรักที่ออกมาจากจิตใจที่สะอาด จิตสำนึกที่ดี และความเชื่อที่จริงใจ (1 ทิโมธี 1:5) คนจะบรรลुข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของพระเจ้าให้สำเร็จได้ด้วยแรงจูงใจแห่งความรักเท่านั้น ดังนั้นการไม่เชื่อฟังจึงแสดงให้เห็นถึงการขาดความรัก
3. คนที่มีความรักเช่นนี้จะกระทำธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นให้สำเร็จ นั่นคือ เขาจะตอบสนองสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องจากมนุษย์โดยสมบูรณ์ (โรม 13:8-10) ดังนั้นการมีความรักที่สมบูรณ์คือการเชื่อฟังโดยสมบูรณ์
4. ความรักแสดงออกเป็นการเชื่อฟัง (1 ยอห์น 5:2-3) ความรักไม่ใช่เพียงความรู้สึกหรือความซื่อสัตย์ที่ปฏิญาณต่อพระเจ้าเท่านั้น ความรักไม่แทนที่การเชื่อฟังแต่กระตุ้นการเชื่อฟัง
5. พระเยซูไม่ได้เสด็จมาเพื่อลบล้างธรรมเนียมปฏิบัติ พระองค์ตรัสว่าถ้าหากคนสอนคนอื่นละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ เขาจะเป็นคนเล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ (มัทธิว 5:17-20)

ความเข้าใจที่เหมาะสมเกี่ยวกับธรรมบัญญัติเป็นสิ่งจำเป็นต่อชาวประเสริฐ เพราะคนถูกลงโทษชั่วนิรันดร์เนื่องจากละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า คนไม่อาจกลับใจใหม่ถ้าหากเขาไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับบาปและธรรมบัญญัติกับพระเจ้า บางคนตระหนักว่าคนบาปสมควรไปนรกเพราะละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า กระนั้นพวกเขาก็มีความคิดแปลก ๆ ว่าพระเจ้าไม่สนพระทัยธรรมบัญญัติหลังจากที่คนเป็นผู้เชื่อแล้ว ธรรมบัญญัติไม่ใช่พื้นฐานแห่งการเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ธรรมบัญญัติชี้แนะชีวิตของคริสเตียนโดยให้เห็นว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราใช้ชีวิตอย่างไร

► สำหรับผู้เชื่อ ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าผู้รักเรากับธรรมบัญญัติของพระเจ้าคืออะไร?

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 3

บทนำสู่พระธรรมโรม 8:14-27

พระธรรมโรม 8:14 เชื่อมโยงกับพระคัมภีร์ข้อก่อนหน้ากับสาระสำคัญของการรับรองถึงความรอดในพระคัมภีร์ข้อถัดไป อุตลักษณ์ของบุตรของพระเจ้าคือพวกเขาทำตามพระวิญญาณและดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ แทนที่จะทำตามเนื้อหนังและดำเนินชีวิตในบาป

พระธรรม 8:14-27 เป็นข้อความที่อาจใช้ชื่อว่า “ความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในโลกที่ลุ่มลงในบาป”

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 8:14-27 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 8:14) ลักษณะของบุตรของพระเจ้าคือเขาทำตามพระวิญญาณและดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะแทนที่จะทำตามเนื้อหนังและดำเนินชีวิตในบาป

โรม 8:14-17 อธิบายถึงความมั่นใจในความรอดส่วนบุคคลซึ่งประทานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

(โรม 8:15) ในฐานะผู้เชื่อ เราไม่ควรกลับไปอยู่ใต้ความกลัวต่อธรรมเนียมปฏิบัติอีก เราดำเนินชีวิตด้วยความมั่นใจในความรอดโดยพระคุณแล้ว เราถูกรับไว้เป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว การเชื่อฟังของคริสเตียนไม่ได้เป็นการกลับมาอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติในฐานะเครื่องมือสำหรับความรอด แต่อยู่ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า

มีเพียงคริสเตียนจำนวนเล็กน้อยในปัจจุบันที่ยอมรับพระราชกิจในการนับว่าเป็นคนชอบธรรมของพระคริสต์ในชีวิตของตน คนจำนวนมากเข้าใจเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และเข้าใจเล็กน้อยเกี่ยวกับขนาดและความผิดของบาปของตน พวกเขาจึงเห็นความจำเป็นของการนับเป็นคนชอบธรรมแต่เพียงเล็กน้อย ถึงแม้ว่าลึกลงไปแล้ว ชีวิตของพวกเขาไม่นั่นคงและขับเคลื่อนด้วยความผิดก็ตาม คนอื่น ๆ มีพันธสัญญาตามทฤษฎีกับหลักคำสอนนี้ แต่ดำรงอยู่ไปแบบวันต่อวัน พวกเขาพึ่งพาการชำระให้บริสุทธิ์แทนการนับเป็นคนชอบธรรมตามแบบอวกัสติน ซึ่งเอาความมั่นใจในการเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าเชื่อมโยงกับความจริงใจ ประสบการณ์กลับใจมาเชื่อในอดีต การทำศาสนกิจเมื่อเร็ว ๆ นี้หรือความถี่ที่เกี่ยวข้องกับจิตสำนึกของพวกเขา หรือการไม่เชื่อฟังอย่างตั้งใจของพวกเขาที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก มีเพียงไม่กี่คนที่รู้มากพอจะเริ่มต้นแต่ละวันด้วยการยืนหยัดโดยสมบูรณ์บนพื้นฐานของลูเธอร์ นั่นคือ เขาถูกยอมรับแล้ว เมื่อมองไปที่ความเชื่อและกล่าวอ้างสิทธิถึงความชอบธรรมของพระคริสต์ว่าเป็นพื้นฐานเดียวสำหรับการเป็นที่ยอมรับแล้วพักอยู่ในการไว้วางใจซึ่งจะเพิ่มพูนการชำระให้บริสุทธิ์เมื่อความเชื่อตื่นตัวในความรักและความขอบคุณ⁶⁰

(โรม 8:16) พระคัมภีร์ข้อนี้อธิบายถึงสิ่งที่ผู้เชื่อกลุ่มอิวานเจลิสติกเรียกว่า “พยานแห่งพระวิญญาณ” พระวิญญาณของพระเจ้ายืนยันแก่เราว่า เราอยู่ในความสัมพันธ์อันรักใคร่เชื่อฟังกับพระเจ้า และเป็นพยานแก่เราว่าเราได้รับความรอด วิญญาณของเราสำนึกถึงความเป็นจริงนั้น การเห็นพ้องกันระหว่างพระวิญญาณของพระเจ้ายับกับวิญญาณของเรา เป็นพื้นฐานของความมั่นใจ เพื่อเราจะไม่ดำเนินชีวิตด้วยความไม่แน่ใจหรือสงสัยว่าเราเป็นผู้เชื่อแท้หรือเปล่า

⁶⁰ ริชาร์ด เลิฟเลซ, *The Dynamics of Spiritual Life*, (ดาวเนอร์สโกรฟ, อิลลินอยส์: อินเตอร์วารีซิตีเพรส 1979) 101

ศาสนาและลัทธิต่าง ๆ ที่ไม่ได้สอนถึงความมั่นใจในความรอดก็เก็บกับคนในศาสนาหรือลัทธิให้อยู่ในความกลัว ผู้คนกลัวว่าพวกเขาไม่ได้ทำดีมากพอที่จะรอดได้ ชาวประเสริฐนำการปลดปล่อยจากความกลัว เพราะเรารู้ว่าเราได้รับการยกโทษแล้ว การเชื่อฟังของเราตั้งอยู่บนพื้นฐานของการทำตามพระวิญญาณ เพื่อให้พระเจ้าผู้ยอมรับเราแล้วพอพระทัย มากกว่าจะรักษาข้อกำหนดต่าง ๆ ในฐานะที่เป็นวิธีการ เพื่อให้ได้รับการยอมรับ

เรารู้ว่าเราได้รับความรอดเพราะเรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในความสัมพันธ์ที่เป็นการเชื่อฟังพระเจ้าและมีพระวิญญาณเป็นพยานที่แท้จริง (ดูที่ 1 ยอห์น 2:3, 29; 1 ยอห์น 3:14, 18-21, 24 เป็นพระคัมภีร์พื้นฐานสำหรับความมั่นใจในความรอด)⁶¹

► เขาจะให้คำแนะนำแก่คนที่ไม่แน่ใจว่าจะได้รับความรอดอย่างไร?

(โรม 8:17-18) เราจะได้รับพระสิริและแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดกร่วมกับพระคริสต์ พระสิริของพระองค์จะปรากฏในตัวเราโดยสิ่งยิ่งใหญ่ต่าง ๆ ที่พระองค์กระทำภายในเรา เพื่อเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของเราให้เป็นไปตามแผนการของพระองค์ เราจะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก ซึ่งหมายถึงชีวิตของพระเจ้า เราจะปกครองร่วมกับพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม เรายัง

ไม่ได้รับมรดกทุกอย่างของเราในตอนี้ พระสิริที่กล่าวไว้ในที่นี้เป็นเรื่องของอนาคต การทนทุกข์เป็นเรื่อง

ถนนโรมัน

คนโรมันสร้างถนนหลายสายให้เป็นเส้นทางหลักไปยังประเทศต่าง ๆ ที่ตนปกครอง แบบก่อสร้างทำให้ถนนเรียบและคงอยู่ยาวนาน ถนนเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายซึ่งมีกรุงโรมเป็นศูนย์กลาง ทำให้เกิดคำกล่าวที่ว่า “ถนนทุกสายมุ่งสู่กรุงโรม”

⁶¹ ภาพ: “ถนนโรมันสู่ประตูโค้ง” ถ่ายภาพโดยสตีเวน แคมรอนเมื่อวันที่ 5 มกราคม 2010 จาก

<https://www.flickr.com/photos/97719890@N00/4249691365>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดจากภาพต้นฉบับ

ปัจจุบัน ส่วนการปกครองจะเกิดขึ้นภายหลัง แต่สง่าราศีที่จะได้รับในอนาคตก็ยิ่งใหญ่มาก จนความทุกข์ลำบากในปัจจุบันไม่อาจเทียบได้เลย

โรม 8:19-25 อธิบายถึงการอดทนโดยความเชื่อขณะที่รอคอยให้พระเจ้าฟื้นฟูการทรงสร้างของพระองค์โดยสมบูรณ์

(โรม 8:19) ทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นกำลังรอคอยเวลาที่พระเจ้าจะประทานพระสิริให้แก่บุตรของพระองค์โดยสมบูรณ์ อัครทูตยอห์น

กล่าวว่า เรายังไม่เห็นรูปลักษณะของเราในสวรรค์ (1 ยอห์น 3:2)

(โรม 8:20-21) ทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นกำลังทนทุกข์จากผลลัพท์แห่งบาป พระเจ้าอนุญาตให้คำแช่งสาปยังคงอยู่โดยหวังว่า คนบาปจะกลับใจใหม่เมื่อเห็นผลลัพท์แห่งบาป สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นต่าง ๆ จะถูกฟื้นฟูในที่สุด และทำให้แผนการสุดท้ายของพระเจ้าสำเร็จ นี่ไม่ได้รวมถึงคนที่สุดท้ายแล้วจะปฏิเสธน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่

(โรม 8:22) คำแช่งสาปของบาปส่งผลกระทบต่อการทรงสร้างทั้งหมด (ปฐมกาล 3:17-19) การงานทำได้ยากขึ้น แผ่นดินไม่ตอบสนองต่อมนุษย์อย่างที่เคยตอบสนองก่อนล้มลงในบาป ความเจ็บป่วย การชราภาพ และความตายมาสู่สิ่งมีชีวิตทั้งหมด

(โรม 8:23) แม้ว่าผู้เชื่อยังคงทนทุกข์ฝ่ายกายจากผลลัพท์แห่งบาป เพราะว่าร่างกายของพวกเขายังไม่ได้รับการฟื้นฟูสู่สภาวะก่อนล้มลงในบาป แต่เราก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะที่เป็นส่วนแรก เป็นตัวอย่าง และเป็นหลักฐานถึงการฟื้นฟูสุดท้ายของพระเจ้า การฟื้นฟูอันสมบูรณ์สุดท้ายของพระเจ้าคือความรอดสุดท้าย เราอาจกล่าวได้ว่า เราได้รับความรอดแล้วและยังคงรอคอยความรอดสุดท้ายอยู่

► บางสิ่งที่เรามองว่าเป็นเครื่องหมายว่าการทรงสร้างตกอยู่ใต้คำแช่งสาปของบาปคืออะไรบ้าง?

แผนการของซาตานที่มีต่อคนบาปคือให้สิ่งที่ดีที่สุดที่มันให้ได้ก่อน จากนั้น ก็ให้สิ่งเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยล่อพวกเขาด้วยคำสัญญาที่มันทำไม่ได้แล้วจบลงที่นรก พระเจ้าประทานตัวอย่างของสวรรค์ให้แก่เราตอนนี้ และสงวนสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเราไว้ภายหลัง

(โรม 8:24-25) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้ประเด็นว่า เรากำลังรอคอยสำหรับสิ่งต่าง ๆ ที่เรายังไม่ได้เห็นหรือยังไม่ได้รับมาก่อน

การเป็นขึ้นจากความตายในฝ่ายร่างกายเป็นหลักคำสอนที่สำคัญมากของคริสเตียน และการปฏิเสธถึงเรื่องนี้นำไปสู่การดำเนินชีวิตที่เต็มไปด้วยบาป บางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินทร์ปฏิเสธการเป็นขึ้นจากความตาย สิ่งนี้ส่งผลลัพธ์ที่ผิดในสองลักษณะ

1. การหยุดยั้งความปรารถนาทางกายอย่างสุดโต่งราวกับว่าสิ่งเหล่านั้นชั่วร้าย
2. การปล่อยตัวไปกับความปรารถนาทางกายด้วยความประมาทราวกับว่าสิ่งเหล่านั้นไม่เป็นอันตราย

บางคนคิดว่า ถ้าหากร่างกายจะถูกละทิ้งราวกับเป็นสิ่งไร้ค่าและชั่วร้ายแล้ว ดังนั้น ความปรารถนาทางกายต่าง ๆ จึงเป็นบาป จากการให้เหตุผลเช่นนี้ พวกเขาแนะนำการถือพรหมจรรย์ ในขณะที่บางคนตัดสินใจว่า เนื่องจากร่างกายจะถูกละทิ้ง พวกเขาจึงปล่อยตัวให้กับความปรารถนาอันชั่วร้ายต่าง ๆ ตอนนี้ได้ ความสุดโต่งทั้งสองนั้นไม่ได้เป็นของคริสเตียน การนอกรีตเหล่านี้และอื่น ๆ เกิดขึ้นเมื่อคนปฏิเสธการที่ร่างกายจะเป็นขึ้นจากความตาย

โรม 8:26-27 อธิบายถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคำอธิษฐานของผู้เชื่อ

(โรม 8:26-27) สภาพวะลุ่มลงในบาปของเราส่งผลกระทบต่อการรับรู้ฝ่ายจิตใจและฝ่ายวิญญาณของเรา เราจึงไม่อาจเข้าใจได้โดยสมบูรณ์ถึงความเป็นจริงต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ ไม่อาจเข้าใจได้โดยสมบูรณ์ถึงสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ให้เราทำในโลกนี้ เวลาที่เราอธิษฐาน พระวิญญาณบริสุทธิ์ขัดเขยความอ่อนแอของเรา

โดยอธิษฐานกับเราด้วยคำพูดต่าง ๆ ที่เราไม่อาจกล่าวได้ พระองค์รู้ว่าต้องอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไร

พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้ไม่ได้กล่าวเป็นนัยถึงการอธิษฐานด้วยภาษาที่ไม่เป็นที่รู้จัก คำกล่าวนี้คือการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กล่าวคำอธิษฐานแทนเราเพราะว่าเราไม่สามารถกล่าวคำอธิษฐานนั้น พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าเราอธิษฐานด้วยลักษณะที่ไม่อาจเข้าใจได้

บทนำสู่ โรม 8:28-39

พระคัมภีร์ตอนนี้อธิบายว่า ผู้เชื่ออยู่ในแผนการของพระเจ้า และพระองค์มุ่งหมายจะประทานพระคุณแก่พวกเขา เพื่อให้สำเร็จในการเดินทางชีวิตคริสเตียนและได้รับการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่พระฉายาของพระคริสต์ ไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ในโลกที่แยกเราออกจากพระเจ้าได้ ก็เพราะพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ยิ่งใหญ่กว่า

พระคัมภีร์ตอนนี้อาจใช้ชื่อว่า “ความมั่นคงฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ”

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านโรม 8:28-39 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 8:28) วลี “เหตุการณ์ทุกอย่าง” รวมถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เราทนทุกข์ นี้ไม่ได้หมายความว่า พระเจ้าบัญชาทุกสิ่งให้เกิดขึ้นรวมถึงความบาป แต่หมายความว่า พระเจ้านำผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่ดีออกมาจากทุกสิ่งเพื่อเห็นแก่ผู้เชื่อ ในโรม 8:37 หลังจากที่จะบรรยายชื่อการทนทุกข์ประเภทต่าง ๆ เปาโลกล่าวว่า ในบรรดาสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทั้งหมด เราเป็นยิ่งกว่าผู้มีชัย พระเจ้าใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อวัตถุประสงค์ของพระองค์ และพัฒนาเราผ่านสิ่งเหล่านี้

พระเจ้าไม่ได้บัญชาทุกสิ่งที่เกิดขึ้น พระองค์อนุญาตให้เสรีภาพในการเลือกทำงาน อนุญาตให้ความเสี่ยงต่าง ๆ เกิดขึ้น แต่ขึ้นอยู่กับโอกาส พระองค์ยินยอมแม้กระทั่งบาป กระนั้นเพื่อผู้เชื่อ พระเจ้านำผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่ดีออกมาจากเหตุการณ์ทั้งหมด - แม้กระทั่งจากบาปของคนอื่นที่กระทำโดยเจตนาอันชั่วร้าย

(โรม 8:29) เราารู้ว่า ไม่ใช่ทุกคนในโลกนี้จะได้รับความรอด ดังนั้น คนที่พระองค์รู้จักล่วงหน้า คือคนที่พระองค์รู้ถึงบางสิ่งที่เจาะจง เราได้จากบริบทของพระธรรมโรมว่า พระเจ้าเลือกสรรผู้ที่เชื่อ พระองค์รู้ว่าใครจะตอบสนองต่อข้อเสนอของพระองค์อันเกี่ยวกับแห่งความรอดด้วยความเชื่อ (ดูเพิ่มเติมที่ โรม 11:2 และข้อคิดเห็น) เป็นสิ่งสำคัญที่การรู้ล่วงหน้าของพระองค์มาก่อนการกำหนดล่วงหน้าในลำดับนี้ พระเจ้าวางแผนที่จะช่วยผู้เชื่อให้รอด (ดูที่ สดุดี 1:6, 1 โครินธ์ 8:3, กาลาเทีย 4:9, และ 2 ทิโมธี 2:19 สำหรับตัวอย่างถึง “การรู้” ของพระเจ้า)

พระองค์วางแผนให้พวกเขาเป็นเหมือนกับพระคริสต์ การเป็นเหมือนกับพระองค์หมายความว่าเราจะถูกสร้างให้มีอุปนิสัยเหมือนกับพระคริสต์

(โรม 8:30) พระราชกิจของพระเจ้านำเราไปตลอดทางจนพบกับรอดชั่วนิรันดร์ สิ่งที่เป็นจากเรามีเพียงความเต็มใจเท่านั้น

(โรม 8:31-32) ไม่มีสถานการณ์แวดล้อมใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเจ้า พระองค์ได้ให้เครื่องบูชาสูงสุดแล้ว ดังนั้น พระองค์จึงจะให้ทุกสิ่งที่จำเป็นแก่เราเพื่อชัยชนะของเรา

(โรม 8:33) ไม่มีใครอาจนับเราว่ามีความผิดเนื่องจากบาปต่าง ๆ ได้ เพราะว่าการนับว่าเป็นคนชอบธรรมที่พระเจ้าจัดเตรียมได้ลบล้างบาปเหล่านั้นไปหมดแล้ว

(โรม 8:35-39) นี่เป็นข้อความที่ให้ความหวังอันยิ่งใหญ่และปลอบประโลมคนที่ติดตามพระเยซู ไม่มีสิ่งใดอาจแยกเราออกจากพระเจ้าได้ เปาโลกำลังกล่าวว่า เราได้รับการปกป้องฝ่ายวิญญาณจากทุกสิ่งที่เรา

ประสบในโลกนี้ **ความมั่นคงของผู้เชื่อคือพระสัญญาที่ว่า พระเจ้าไม่เคยล้มเหลวในการจัดเตรียมกำลังให้แกเขาเพื่อจะบากบั่นในความเชื่อได้ และไม่มีอำนาจอื่นใดนำเขาไปจากพระองค์ได้**

► คุณจะอธิบายวิธีที่พระเจ้าช่วยให้ผู้เชื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์แวดล้อมทั้งหมดด้วยความเชื่อได้อย่างไร?

คำถามทบทวนบทที่ 8

- (1) เป็นไปไม่ได้ที่ธรรมชาติจะเป็นเครื่องมือสำหรับความรอดเพราะอะไร?
- (2) ผู้เชื่อไม่ได้อยู่ในเนื้อหนังอีกต่อไปแล้วมีความหมายว่าอะไร?
- (3) ธรรมชาติที่พระเจ้าเนรมิตคริสเตียนอย่างไร?
- (4) พยานแห่งพระวิญญาณคืออะไร?
- (5) ความรอดสุดท้ายคืออะไร?
- (6) จะเกิดปัญหาอะไรขึ้นหากเราปฏิเสธเรื่องการที่ร่างกายจะเป็นขึ้นมาจากความตาย?
- (7) ความมั่นคงของผู้เชื่อคืออะไร?

งานมอบหมายบทที่ 8

จงเขียนอธิบายหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับความยากลำบากต่าง ๆ ของการดำเนินชีวิตในฐานะคริสเตียนในโลกที่ล้มลงในบาป และอธิบายถึงสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กระทำเพื่อคริสเตียน

บทที่ 9

การเลือกสรรของพระเจ้า

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 5

จดหมายถึงชาวโรมันอธิบายว่า คนมาสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าเพื่อรับความรอดและพระพรได้อย่างไร ความสัมพันธ์กับพระเจ้าตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระคุณซึ่งรับโดยความเชื่อ ข่าวสารนี้ก่อให้เกิดหลายคำถามเกี่ยวกับคนอิสราเอล เกิดอะไรขึ้นกับความสัมพันธ์พิเศษระหว่างพระเจ้ากับคนอิสราเอล? คนยิวรับความรอดได้หรือไม่? พระเจ้ายังมีแผนการสำหรับคนอิสราเอลไหม? บทเหล่านี้ตอบคำถามคำถามเหล่านั้นดังที่เปาโลอธิบายเนื้อหาแห่งข่าวประเสริฐนี้

ความยุติธรรมของพระเจ้าเกี่ยวกับความยากลำบาก

“มนุษย์เอ๋ย เขาเป็นใครที่จะโต้ตอบกับพระเจ้า?” (โรม 9:20) บางคนใช้พระคัมภีร์ข้อนี้เพื่อบ่งชี้คนที่พยายามทดสอบความยุติธรรมของพระเจ้า พวกเขากล่าวว่า ความยุติธรรมของพระเจ้าสูงส่งกว่าความยุติธรรมของเรามากจนเราไม่เข้าใจ

มีความยุติธรรมระดับสูงบางอย่างที่ทำให้ดำกลายเป็นขาว และชั่วร้ายกลายเป็นดีหรือไม่? ถ้าผู้พิพากษาที่เป็นมนุษย์ตัดสินลงโทษทารก ตัดสินความผิดพลาดเหมือนกับตัดสินลงโทษอาชญากรที่จงใจ และลงโทษผู้คนที่ทำในสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถป้องกันได้ เราจะไม่เรียกว่าเขากำลังตัดสิน

“ในการเป็นพระเจ้าแห่งนิรันดร์กาลนั้น พระองค์ต้องประทับอยู่เหนือการกล่าวหาต่อหน้าผู้มารทั้งปวง ทูตสวรรค์ทั้งปวง และมนุษย์ทั้งปวงได้ ต้องไม่มีใครอาจกล่าวหาพระองค์ได้ [อย่างถูกต้อง] ถึงความไม่เป็นธรรม”

อาร์ จี เฟลทซ์, *Rudiments of Romans*

ตามระดับความยุติธรรมที่สูงกว่า แต่เรียกว่าเขาว่าไม่ยุติธรรม

ความยุติธรรมของพระเจ้าสูงส่งกว่าแต่ไม่ตรงกันข้ามกับเรา สำนึกเกี่ยวกับความยุติธรรมของเรามาจากพระองค์และตั้งอยู่บนพื้นฐานของมาตรฐานของพระองค์ พระองค์บัญชาเราให้เป็นผู้บริสุทธิ์ในลักษณะเดียวกับที่พระองค์บริสุทธิ์ ถ้าหากบางครั้งดูเหมือนว่าการกระทำของพระองค์ไม่เที่ยงธรรมต่อเรา นั่นก็เพราะว่าเราไม่เห็นข้อเท็จจริงต่าง ๆ ทั้งหมด เพราะว่าคุณค่าของเราชั่วคราวเกินไป ทั้งการรับรู้ของเราบิดเบือนไปโดยความปรารถนาต่าง ๆ ของเรา

พระเจ้าไม่เพียงแต่อ้างพระองค์ว่าเที่ยงธรรม แล้วก็ปฏิเสธที่จะอธิบายถึงวิธีของพระองค์ต่อสิ่งมีชีวิตของพระองค์ พระธรรมโรมเน้นว่าความยุติธรรมของพระเจ้ามองเห็นได้ คนที่ปฏิเสธพระเจ้าไม่มีข้ออ้าง (โรม 1:20) เนื่องจากสิ่งที่เขาารู้เกี่ยวกับพระเจ้า คนบาปรู้ว่าตนเองสมควรได้รับการพิพากษา (โรม 1:32) พระธรรมโรม 2 กล่าวถึงการไม่ลำเอียงและความสม่ำเสมอคงเส้นคงวาของการพิพากษาของพระเจ้า พระราชกิจแห่งการลงโทษก็เพื่อว่าพระเจ้าจะสามารถเที่ยงธรรมได้ แม้ว่าพระองค์จะทำให้คนบาปเป็นคนชอบธรรมก็ตาม (โรม 3:26)

ที่ชัดเจนว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราเห็นว่าพระองค์เที่ยงธรรม ด้วยเหตุผลนี้ พระเจ้าจึงอธิบายถึงแผนการต่าง ๆ แห่งความรอด โดยอธิบายว่าเพราะอะไรแผนการเหล่านั้นจึงเที่ยงธรรม เราไม่อาจอนุมัตการพระเจ้าได้อย่างแท้จริงได้เลย ถ้าหากเรามองว่าพระองค์ไม่เที่ยงธรรม ถ้าหากเราไม่เชื่อว่าพระองค์เที่ยงธรรม ความเชื่อฟังของเราก็จะมีต่อพระองค์ก็จะเป็นเหมือนกับการเชื่อฟังต่อทราชาห์หรือการเชื่อฟังต่อขโมย

ดังนั้น พระเจ้าอนุญาตพระองค์เองให้ถูกทดลอง แม้กระทั่งพาพระองค์เองไปถึงที่นั่น (โรม 3:4) พระองค์มั่นใจว่า การกระทำต่าง ๆ ของพระองค์สอดคล้องกับความยุติธรรมที่แท้จริง การทดลองการกระทำต่าง ๆ ของพระเจ้าอย่างชัดเจน จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ชอบธรรมและคนบาปมีความผิด

► เพราะอะไรจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจถึงความยุติธรรมแห่งการกระทำของพระเจ้า? เรารู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราเข้าใจถึงความยุติธรรมของพระองค์?

มุมมองจากพระคัมภีร์ต่ออำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

- พระเจ้าเลือกที่จะอนุญาตให้คนตัดสินใจเลือกโดยมีผลลัพธ์ที่ตามมา
- พระเจ้าตอบสนองต่อการตัดสินใจต่าง ๆ ที่คนเลือก (โรม 1:24, 26, 28)
- พระเจ้ามีฤทธิ์เดชและสติปัญญามากพอจะบรรลุแผนการสุดท้ายของพระองค์ได้ ไม่ว่าทุกคนจะทำได้ก็ตาม

ป้อมปราการโรมัน

ป้อมนี้ตั้งอยู่ที่กรุงโรมมาตั้งแต่สมัยโบราณ

ทุกคนตัดสินใจที่จะยอมรับหรือไม่ยอมรับข่าวประเสริฐ และตัดสินใจที่จะรับความรอดหรือปฏิเสธความรอดบนพื้นฐานนั้น พระเจ้าเสนอความรอดให้ พระองค์กระทำให้คนตระหนักได้ถึงความคิดของตนเอง ประทานความปรารถนาพระคุณให้แก่พวกเขา และประทานความสามารถที่จะเชื่อให้แก่พวกเขา พระองค์ส่งผู้ส่งสารมาโน้มน้าวชักชวนให้ผู้ไม่เชื่อสำนึกผิด แต่ทุกคนต้องตัดสินใจเกี่ยวกับความรอดด้วยตัวเอง⁶²

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 1

ประเด็นหลักของบทที่ 9

พระเจ้าเลือกวิธีแห่งความรอด และไม่มีใครได้รับความรอดด้วยวิธีอื่นได้

⁶² ภาพ: “ด้านหน้าปอร์ต้า ซาน เปาโล”, โดยจอร์สเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2005, จาก https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Porta_San_Paolo_front.JPG, โดเมนสาธารณะ

บทสรุปของบทที่ 9

บทนี้มักถูกแปลความหมายว่า พระเจ้าเลือกผู้ที่จะได้รับความรอดและผู้ที่จะลงโทษบนพื้นฐานที่เราไม่อาจรู้ได้ อันที่จริงแล้ว ประเด็นคือพระเจ้าเลือกวิธีแห่งความรอด และไม่มีใครอาจได้โดยวิธีอื่น อำนาจอธิปไตยของพระองค์ไม่ได้ถูกแสดงให้เห็นจากการเลือกบางคนและปฏิเสธบางคนด้วยไม่มีเกณฑ์กำหนดใด ๆ อำนาจอธิปไตยของพระองค์ถูกแสดงให้เห็นโดยการกำหนดเกณฑ์กำหนดของพระองค์ - แบบของวิธีแห่งความรอด

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านโรม 9:1-5 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 9:1-3) เปาโลแสดงออกถึงความเศร้าโศกอันเจ็บปวดรวดร้าวต่อคนอิสราเอลเพราะว่าพวกเขาหลงหายฝ่ายวิญญาณ เขากล่าวถึงว่าเขาเป็นพี่น้องของพวกเขา เปาโลเป็นเลิศด้านศาสนาของคนยิว เขาเคารพนักวิชาการของพวกเขา เขารู้สึกเศร้าโศกที่ตระหนักว่าครูและผู้นำส่วนใหญ่กับคนที่เขารับใช้ส่วนใหญ่ปฏิเสธพระเยซู

(โรม 9:4-5) คนอิสราเอลเป็นชนชาติที่มีสิทธิพิเศษฝ่ายวิญญาณอันใหญ่หลวง

- พวกเขาเป็นพวกแรกที่มีพระเจ้าในฐานะพระบิดา
- พวกเขาเป็นพวกแรกที่เห็นพระสิริของพระเจ้าซึ่งได้รับการเปิดเผย
- พวกเขามี
 - พันธสัญญาในฐานะเงื่อนไขแห่งพระพรของพระองค์
 - ธรรมเนียมปฏิบัติ
 - รูปแบบการนมัสการ
 - พระสัญญาแห่งความรอดสุดท้าย
- บรรดาปิตาจารย์เป็นคนยิว

- พระเยซูบังเกิดเป็นคนยิว

ก่อนหน้านี้เปาโลกล่าวใน โรม 3:1-2 ว่าคนยิวมีข้อได้เปรียบอันใหญ่หลวงต่าง ๆ

ลัทธิยูดา ต้นกำเนิดของศาสนาคริสต์

อาจกล่าวได้ว่าลัทธิยูดาเป็นต้นกำเนิดของศาสนาคริสต์ แม้กระทั่งปัจจุบัน ลัทธิยูดามีความคล้ายคลึงกับศาสนาคริสต์มากกว่าศาสนาอื่น ๆ ลัทธิยูดาไม่ได้กลายเป็นศาสนาเทียมเท็จจนกระทั่งปฏิเสศพระคริสต์ ความเชื่อมโยงบางอย่างระหว่างศาสนาคริสต์กับลัทธิยูดามีดังต่อไปนี้

1. คริสเตียนกับผู้ติดตามลัทธิยูดานมัสการพระเจ้าองค์เดียวกันและได้รับการเปิดเผยอันชัดเจนจากพระเจ้า
2. ลัทธิยูดาให้พื้นฐานทางศาสนาศาสตร์และปรัชญาแก่ศาสนาคริสต์ คนอิสราเอลเป็นคนที่นับถือพระเจ้าองค์เดียวและเชื่อในพระเจ้าผู้เป็นนิรันดร์ ดำรงอยู่ด้วยพระองค์เอง และบริสุทธิ์ พระเจ้าสร้างทุกสิ่งที่ดี แต่ความชั่วร้ายและการทนทุกข์เข้ามาเนื่องจากบาป มนุษย์เป็นการทรงสร้างพิเศษตามพระฉายาของพระเจ้า มีจุดหมายปลายทางอันรุ่งโรจน์หลังจากที่ได้รับการไถ่ เรายอมรับความจริงเหล่านี้ แต่ความจริงเหล่านี้แตกต่างจากศาสนาต่าง ๆ ซึ่งอยู่รอบ ๆ คนอิสราเอลโบราณ ความจริงเหล่านี้เปิดเผยครั้งแรกต่ออิสราเอล
3. คริสเตียนกับผู้ติดตามลัทธิยูดายอมรับพันธสัญญาเดิมว่าเป็นพระคัมภีร์ แต่ผู้ติดตามลัทธิยูดาไม่ยอมรับพันธสัญญาใหม่
4. พระเยซูผู้ก่อตั้งศาสนาคริสต์เป็นคนยิวและรับรองศาสนาของประชากรของพระองค์ พระองค์แสดงถึงสิ่งสำคัญอันดับแรกต่าง ๆ ที่แท้จริงของศาสนานี้ และประณามความบิดเบือนต่าง ๆ ของพวกฟาริสี พระองค์ไม่ได้กล่าวอ้างสิทธิว่าจะเริ่มต้นศาสนาใหม่ แต่จะทำศาสนาเดิมให้สำเร็จ
5. หัวใจของลัทธิยูดาคือความหวังในพระเมสสิยาห์ คริสเตียนพวกแรกเป็นคนยิวที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของคนยิว

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 1

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 9:6-16 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 9:6-9) บางคนในพวกเขาได้รับความรอดแล้ว พระวาทะของพระเจ้ามีอิทธิพล ประชากรของพระเจ้า ไม่ได้เป็นเพียงทายาททางสายโลหิตของอับราฮัม พวกเขาเป็นคนที่ได้รับความรอดโดยเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า

จากเวลาที่พระเจ้าเลือกอับราฮัม ความรอดก็ถูกวางแผนเอาไว้แบบนี้แล้ว แผนการความรอดของพระเจ้า ซึ่งต้องดำเนินต่อเนื่องผ่านทางอิสอัคนั้น เป็นพระราชกิจของพระเจ้าเพื่อตอบสนองต่อความเชื่อ แบบแผนของพระเจ้าสำหรับความรอดคือพระสัญญา จากนั้นเป็นความเชื่อ จากนั้นเป็นการอัครธรรม การเกิดของอิสอัคเป็นการอัครธรรม

อิสมาเอลเกิดด้วยวิธีการตามธรรมชาติ และพระเจ้าไม่ใช่เขาสำหรับแผนการแห่งความรอด โดยหลักการเดียวกัน พระเจ้าไม่ยอมรับการงานต่าง ๆ เพื่อความรอด พระเจ้าปฏิเสธคนยิวที่อยากได้รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ เช่นเดียวกับที่ปฏิเสธอิสมาเอลว่าไม่ได้เป็นบุตรตามพระสัญญา

► แล้วกรณีของยาโคบกับเอซาวล่ะ? บางคนคิดว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวก่อนที่พวกเขาเกิดมา พระเจ้าเลือกคนที่พระองค์จะช่วยให้รอด จริง ๆ แล้วข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดถึงอะไร?

(โรม 9:10-13) เมื่อพระเจ้าเลือกยาโคบแทนเอซาว พระองค์ไม่ได้กำลังเลือกว่าจะช่วยคนไหนให้รอด พระองค์เลือกคนที่พระองค์จะใช้เพื่อทำให้แผนการแห่งความรอดสำเร็จ นี่เป็นสาระสำคัญของบท คือสิทธิของพระเจ้าในการกำหนดเครื่องมือสำหรับความรอด บันทึกรชีวิตของเอซาวในพันธสัญญาเดิมแสดงให้เห็นว่าจิตใจของเขาเปลี่ยนไปและอาจได้รับความรอด เขาไม่ได้ถูกปฏิเสธจากความรอด แต่ถูกปฏิเสธที่จะได้เป็นบิดาแห่งชนชาติที่ถูกเลือกและพระเมสสิยาห์ คำว่า *ถูกปฏิเสธ* หมายความว่า “ถูกปฏิเสธเนื่องจากเห็นแก่

คนอื่น” เหมือนกับครั้งที่พระเยซูตรัสว่า เราต้องซังบิดามารดาเมื่อเทียบกับความเชื่อสัตย์ที่มีต่อพระองค์ (ลูกา 14:26)

พระเจ้าไม่ได้เลือกยาโคบเนื่องจากคุณสมบัติต่าง ๆ ของเขา หรือไม่ได้ปฏิเสธเอซาวเนื่องจากข้อตำหนิต่าง ๆ ของเขา แน่แน่นอนว่าพระเจ้ารู้ถึงอนาคตของพวกเขา ประเด็นคือพระเจ้าเลือกตามแผนการของพระองค์

► บางคนกล่าวว่า โรม 9:14-16 พิสูจน์ว่าพระเจ้าเลือกคนที่พระองค์จะช่วยให้รอดด้วยเหตุผลต่าง ๆ ที่เราไม่รู้ พวกเขากล่าวว่า การกระทำและการเลือกต่าง ๆ ของเราไม่ได้กำหนดว่าเราจะได้รับความรอดหรือไม่ ได้รับความรอด จริง ๆ แล้วข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กำลังพูดถึงอะไร?

(โรม 9:14-16) พระเจ้าเลือกผู้ที่พระองค์จะแสดงความเมตตา นั้นไม่ได้หมายความว่าพระองค์กระทำโดยไม่ตั้งอยู่บนพื้นฐานใด ๆ หรือกระทำโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานที่เราไม่อาจรู้ได้ พระเจ้าได้แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานของความเมตตาของพระองค์ ให้คนอธรรมละทิ้งทางของเขา และคนชั่วละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับมายังพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงเมตตาเขา และมายังพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ทรงมีการอภัยอย่างเหลือล้น“(อิสยาห์ 55:7)

พระองค์บอกแก่เราอย่างชัดเจนว่า เราถูกเลือกให้ได้รับความรอดถ้าหากเราเชื่อ และถูกปฏิเสธถ้าหากเราไม่เชื่อ ดังนั้น จึงไม่ได้เป็นไปตามเจตน์จำนงของคนที่จะตัดสินใจว่า ตัวเขาจะได้รับความรอดอย่างไร ความรอดต้องเป็นไปตามความเมตตาของพระเจ้า ต้องได้รับตามวิธีที่พระเจ้าบัญชา

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 9:17-23 ให้กลุ่มฟัง พระเจ้าสร้างฟาโรห์ให้เป็นคนชั่วร้ายและควบคุมพระองค์เพื่อให้กระทำการชั่วร้ายหรือเปล่า?

(โรม 9:17-18) ฟาโรห์ไม่ได้บังเกิดมาเพื่อจะถูกลงโทษ แต่พระเจ้าวางพระองค์ให้อยู่ในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจ เพราะว่าพระเจ้ารู้ว่าพระองค์จะทำอะไร คำว่า *ตั้งขึ้น* ไม่ได้อ้างถึงการทรงสร้างของพระเจ้า แต่หมายถึงการที่พระเจ้าวางฟาโรห์ให้เป็นผู้ปกครอง พระเจ้าเมตตาต่อบรรดาผู้ที่เชื่อและทำให้ผู้ที่จะไม่เชื่อ

ใจแข็ง ทำให้ใจแข็งไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าเปลี่ยนคนดีให้กลายเป็นคนไม่ดี พระเจ้าประทานความ
แน่วแน่ให้แก่ฟาโรห์กระทำการที่อยากกระทำ

คนที่ใจแข็งถูกมองว่ามีความผิดเนื่องจากสภาวะของพวกเขา ดังนั้น ตามความยุติธรรมแล้ว การเลือกของ
พวกเขาเป็นจริง ก่อนหน้านั้นในโรม 2:4-5 คนต่างชาติถูกลงโทษเนื่องจากจิตใจที่แข็งกระด้าง ซึ่งเชื่อมโยง
กับการตั้งใจปฏิเสธความจริงของพวกเขา (ดูเพิ่มเติมที่ เยเรมีย์ 19:15, เนหะมีย์ 9:25-29, มาระโก 16:14,
และ ฮีบรู 3:7-13 ฟาโรห์จะไม่มีใจแข็งกระด้างหากเขาไม่ได้ปฏิเสธพระเจ้าก่อน

(โรม 9:19) มีบางคนยกข้อคัดค้านที่นี้ “ถ้าหากพระเจ้าควบคุมคนได้อย่างที่ทรงควบคุมฟาโรห์แล้ว ทุกคน
ถูกพิพากษาได้อย่างไรกัน? ไม่มีใครต้านทานพระประสงค์ของพระองค์ได้สำเร็จ” ผู้คัดค้านพูดราวกับว่า
คนควรมีข้ออ้างที่จะต่อต้านพระเจ้า ถ้าหากตัวเขาถูกบังคับให้ทำสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ แต่พระเจ้าแยกแยะ
คนที่ตอบสนองพระองค์ด้วยความเต็มใจกับคนที่ไม่เต็มใจได้”⁶³

(โรม 9:20-23) พระเจ้าเลือกสรรคนที่ต้องถูกพิพากษาและเลือกคนที่รับพระเมตตาได้ ถึงแม้ว่าสุดท้ายแล้ว
พระองค์จะได้รับพระสิริจากคนทั้งปวงก็ตาม (เพราะพระองค์ได้รับพระสิริเนื่องจากการพิพากษาและจาก
พระเมตตาของพระองค์) พระองค์มีพื้นฐานสำหรับการเลือกสรรและมีสิทธิที่จะเลือก พระเจ้าตั้งเกณฑ์
กำหนดสำหรับการเป็นที่ยอมรับและนั่นเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้

ช่างปั้นหม้อตัดสินใจได้ว่าจะทำอะไรกับดินเหนียว เขาเปลี่ยนดินเหนียวบางส่วนให้เป็นแจกันใส่ดอกไม้
และเปลี่ยนบางส่วนให้เป็นถังขยะได้ ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าก็ตัดสินใจพระทัยว่า บางคนเหมาะที่จะรับ
การพิพากษาเท่านั้น และบางคนเหมาะที่จะรับความเมตตา คำกริยากรีกไม่ได้เจาะจงใครเป็นคนกระทำ
คำนี้หมายความว่าคนเตรียมตัวรับการพิพากษา นั่นจะสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า พระเจ้าอดทนต่อการ
เป็นกบฏของพวกเขาจนเมื่อเวลาแห่งการพิพากษามาถึง พระเจ้าไม่ได้สร้างพวกเขาขึ้นเพื่อรับการ

⁶³ ดูที่หมายเหตุเกี่ยวกับข้อความคล้ายคลึงกันในพระธรรมโรม 3:5-8

พิพากษา หรือกระทำให้พวกเขาเป็นคนบาป การพิพากษาของพวกเขาจะเป็นไปตามการเลือกของพวกเขา ข้อเท็จจริงที่พระเจ้ามีอำนาจอธิปไตยในการเลือกไม่ได้หมายความว่า พระองค์เลือกอย่างขาดการคัดสรร แต่พระองค์เลือกตามมาตรฐานของพระองค์ พระองค์เลือกคนชั่วร้ายให้รับการพิพากษาและเลือกผู้เชื่อให้ได้รับความรอด

คำถาม “เพราะอะไรพระองค์ถึงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นอย่างนี้?” ไม่ได้หมายความว่า “เพราะอะไรพระองค์จึงสร้างข้าพระองค์มาให้ถูกลงโทษ?” แต่หมายความว่า “เพราะอะไรพระองค์จึงตัดสินพระทัยว่า ข้าพระองค์เหมาะสมที่จะได้รับการพิพากษา?” แต่พระเจ้ามีสิทธิที่จะกำหนดและเปิดเผยความยุติธรรมของพระองค์

ตัวอย่างเกี่ยวกับช่างปั้นหม้อมาจากพระธรรมเยเรมีย์ 18:1-18 ข้อพระคัมภีร์หลักคือเยเรมีย์ 18:7-10 พระธรรมเยเรมีย์ 18:8 กล่าวว่า “แต่ถ้าประชาชาตินั้น ซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้ หันเสียจากความชั่วของตน เราก็จะกลับใจจากโทษ ซึ่งเราได้ตั้งใจจะทำแก่ชาตินั้นเสีย”

► เขาจะอธิบายตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับช่างปั้นหม้อกับดินเหนียวว่าอย่างไร? พระเจ้าสร้างบางคนสำหรับพระประสงค์ที่จะแสดงถึงพระพิโรธของพระองค์หรือเปล่า? ช่างปั้นหม้อสร้างสิ่งแตกต่างกันจากดินเหนียวมีความหมายว่าอะไร?

การสรุปของเปาโลเอง

บางคนสรุปบทนี้ว่า พระเจ้าสร้างบางคนเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการพิพากษา และสร้างบางคนเพื่อวัตถุประสงค์แห่งความเมตตา อย่างไรก็ตาม เปาโลกล่าวถึงประเด็นหลักของเขาเองในการสรุปบทนี้ (9:30-33) เป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องให้ผู้เขียนแสดงประเด็นจากตัวอย่างประกอบของตัวเอง เราต้องไม่ถกเถียงถึงการใช้เรื่องราวของผู้เขียน ซึ่งขัดแย้งกับเรื่องราวที่ตัวเขาเองกล่าว ประเด็นหลักของเปาโลก็คือ พระเจ้าจะพิพากษาคคนบนพื้นฐานว่าเขาเชื่อหรือไม่เชื่อ ในฐานะช่างปั้นหม้อ พระองค์มีสิทธิที่จะกำหนดพื้นฐานของการเป็นที่ยอมรับ

เราชื่นชมยินดีในอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้ เพราะว่าพระองค์มีสติปัญญา ประเสริฐ รักใคร่ และเที่ยงธรรมในทุกสิ่งที่พระองค์กระทำเสมอ ถึงแม้ว่าพระองค์มีสิทธิอำนาจโดยสมบูรณ์ พระองค์ไม่ได้ทำอะไรที่ไม่เที่ยงธรรม การกระทำต่าง ๆ ของพระองค์สอดคล้องกับธรรมชาติของพระองค์เสมอ

ประเด็นของบทนี้ไม่ใช่พระเจ้าเลือกใครก็ตามที่พระองค์ประสงค์โดยไม่มีเกณฑ์กำหนด ประเด็นของพระธรรมโรม 9 คือ พระเจ้าตั้งเกณฑ์กำหนดว่าพระองค์จะเลือกใครให้ได้รับความรอด เกณฑ์กำหนดนั้นคือความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 1

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 9:24-33 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 9:24-26) คนต่างชาติจำนวนมากกลายเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ถูกเรียกว่าประชากรของพระเจ้าบนพื้นฐานด้านเชื้อชาติ สิ่งนี้เชื่อมโยงกับสาระสำคัญอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับงานเผยแผร์ นั่นคือ ข้าพเจ้าประเสริฐถูกมอบให้กับทุกคนในโลกนี้ได้

(โรม 9:27-29) คนยิวจำนวนมากจะถูกปฏิเสธและมีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ได้รับความรอด คนจะไม่ได้ได้รับความรอดโดยอัตโนมัติเพียงเพราะว่าพวกเขาเป็นคนยิว ถ้าหากพระเจ้ากระทำตามความยุติธรรมโดยไม่มีอคติ พวกเขา ก็คงจะถูกทำลายไปจนหมดสิ้นเหมือนกับเมืองโสโดม

(โรม 9:30-33) เป็นการสรุปของบท ผู้เขียนต้องได้รับอนุญาตให้เขียนการสรุปของเขาเอง สาระสำคัญของบทคือพระเจ้าเป็นผู้กำหนดเครื่องมือสำหรับความรอด คนที่พยายามสถาปนาความชอบธรรมของตนเองบนพื้นฐานของธรรมบัญญัติก็ล้มเหลว คนที่แสวงหาความชอบธรรมโดยความเชื่อก็สำเร็จ คนที่พยายามจะสถาปนาความชอบธรรมของตนก็สะดุดล้มโดยศิลาจากที่พระเจ้าได้วางไว้ แต่คนที่เชื่อจะไม่ละอาย

คำถามทบทวนบทที่ 9

- (1) เราารู้ว่าพระเจ้าประสงคิให้เราเข้าใจถึงความยุติธรรมของพระองค์ได้อย่างไร?
- (2) การเห็นว่าพระเจ้าเที่ยงธรรมเป็นเรื่องสำคัญเพราะอะไร?
- (3) มุมมองจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าคืออะไร?
- (4) ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 9 คืออะไร?
- (5) สิทธิพิเศษฝ่ายวิญญาณของคนอิสราเอลคืออะไร?
- (6) ความเชื่อโยงห้าประการระหว่างศาสนาคริสต์กับลัทธิยูดาห์คืออะไร?
- (7) พระธรรมโรม 9 กล่าวเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเลือกยาโคบว่าอะไร?
- (8) เราชื่นชมยินดีในอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้เพราะอะไร?

งานมอบหมายบทที่ 9

- (1) จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษอธิบายว่า พระเจ้ามีอำนาจอธิปไตย แต่พระองค์ก็ตอบสนองต่อการเลือกต่าง ๆ ของมนุษย์อย่างไรบ้าง ใช้พระธรรมโรม 9 แต่ใช้ข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ ด้วยเช่นกัน
- (2) คุณควรเตรียมบทสนทนาอย่างน้อยสองบทกับผู้เชื่อต่างคริสตจักร คุณควรขอให้พวกเขาอธิบายว่า พวกเขาคิดเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าอย่างไรบ้าง คุณควรอธิบายข้อความต่าง ๆ จากพระธรรมโรมที่สอดคล้องกับหัวข้อ คุณควรเขียนคำอธิบายของบทสนทนาและส่งให้กับหัวหน้าชั้นเรียน

บทที่ 10

ข่าวสารเร่งด่วน

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 2-3

โรมบทที่ 10 เป็นจุดสูงสุดของพระธรรมโรม เปาโลได้อธิบายแล้วว่า ความรอดนั้นรับได้โดยพระคุณทางความเชื่อและทุกคนในโลกต้องการความรอด เพราะว่าความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็น เนื้อหาแห่งข่าวประเสริฐจึงสำคัญ คนจำเป็นต้องได้ยินข่าวสารนี้เพื่อจะเชื่อได้ บทนี้สำคัญต่อวัตถุประสงค์ของพระธรรมเพราะพระธรรมทั้งเล่มให้พื้นฐานสำหรับการทำงานเป็นมิชชันนารี

พระธรรมโรม 11 ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างคนอิสราเอลกับคริสตจักร คนยิวส่วนใหญ่ปฏิเสธข่าวประเสริฐ เปาโลอธิบายว่าแผนการของพระเจ้าสำหรับทั้งโลก และอธิบายว่าคนยิวก็นับความรอดได้เช่นกัน คนอิสราเอลโดยรวมจะยอมรับพระคริสต์ในวันหนึ่ง

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 2

ประเด็นหลักของบทที่ 10

ความชอบธรรมพบได้โดยความเชื่อ และความจำเป็นของความเชื่อทำให้เนื้อหาของข่าวประเสริฐสำคัญอย่างเร่งด่วน

บทสรุปของบทที่ 10

การพยายามจะทำให้ตนเองถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความชอบธรรมส่วนบุคคลเป็นความผิดพลาด ความชอบธรรมที่พระเจ้ายอมรับจากมนุษย์นั้น เป็นสิ่งที่พระองค์ให้แก่มนุษย์ก่อน ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อความเชื่อ เนื้อหาข่าวประเสริฐจัดเตรียมโอกาสสำหรับความเชื่อ

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 10 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 10:1-5) คนยิวยังจำเป็นต้องได้รับความรอด เพราะพวกเขาไม่เข้าใจว่าความชอบธรรมแบบไหนที่พวกเขาต้องการ พวกเขาพยายามจะนับว่าตัวเองชอบธรรมโดยสร้างบันทึกที่สมบูรณ์แบบเกี่ยวกับความชอบธรรมส่วนบุคคลขึ้นมา โดยไม่ตระหนักว่านั่นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ความชอบธรรมที่พระเจ้ายอมรับคือความชอบธรรมที่เป็นการทำงานของพระองค์ในชีวิตของบุคคลเพื่อตอบสนองต่อความเชื่อของผู้เชื่อ

วัตถุประสงค์ของธรรมบัญญัติคือนำเราไปถึงพระคริสต์ โดยประณามบาปและแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เวลาที่คนมาถึงพระคริสต์ ธรรมบัญญัติก็ไม่ได้เป็นพื้นฐานของการเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าอีกต่อไป ดังนั้น พระคริสต์จึงเป็นจุดสิ้นสุดของการใช้ธรรมบัญญัติเช่นนั้น (โรม 10:4) นั่นไม่ได้หมายความว่า ธรรมบัญญัติไม่ได้แสดงให้เราเห็นว่าต้องเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไรอีกแล้ว แต่หมายความว่า การที่เราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้านั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรามีบันทึกการเชื่อฟัง ซึ่งบันทึกการเชื่อฟังอย่างตลอดชีวิตไว้โดยสมบูรณ์

ทฤษฎีที่ว่า คนที่มีชีวิตอยู่ก่อนพระคริสต์เสด็จมา-ได้รับความรอดโดยการทำงานต่าง ๆ ได้รับการพิสูจน์โดยข้อความนี้ว่าไม่จริงโดยสิ้นเชิง เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่า คนที่พยายามสถาปนาความชอบธรรมของ

ตนเองโดยการทำงานต่าง ๆ ก็ได้รับคำแนะนำผิด ๆ และหลงหาย พวกเขาควรเชื่อในความจริงของข่าวประเสริฐที่เปาโลอ้างจาก พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติในพระธรรมโรม 10:6-8 ⁶⁴

(โรม 10:6-11) นี่เป็นการยกข้อความจากพระธรรมเฉลยธรรม บัญญัติ 30:11-14 โมเสสบอกกับคนอิสราเอลว่า การรักษา ธรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับความพยายามอันกล้า แก่งหรือเหนือธรรมชาติ เช่น ขึ้นสวรรค์หรือข้ามทะเล แต่พวกเขาบรรลุการรักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้โดยพระเจ้าทาง ความเชื่อของพวกเขา ⁶⁵

เปาโลรับถ้อยคำของเขาเพื่ออ้างอิงถึงการกระทำแห่งการ เสด็จขึ้นสู่สวรรค์หรือเสด็จลงมายังโลกและแสดงให้เห็นว่าพระ คริสต์ทรงกระทำทุกอย่างที่จำเป็นให้สำเร็จแล้ว

ความรอดโดยพระคุณอยู่ใกล้มากเสียจนความรอดนั้นอยู่ในจิตใจและอยู่ในปากของเรา นั่นหมายความว่า เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ (ในจิตใจของเรา) และโดยการสารภาพ (ด้วยปากของเรา)

(โรม 10:12-13) เป็นการเน้นอีกครั้งว่า เครื่องมือสำหรับความรอดเดียวกันมีพร้อมอยู่สำหรับทุกคน พระ เยชูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือทุกคนและทุกคนทุกที่ในโลกร้องเรียกหาพระองค์ได้

สำนักวาติกัน

หลังจากการกดขี่ข่มขืนลงในปี ค.ศ. 313 กรุงโรมก็กลายเป็นนครหลวงสำหรับ พระศาสนจักรอย่างที่เป็นนครหลวง สำหรับจักรวรรดิ นครวาติกันยังคงเป็น นครหลวงสำหรับพระศาสนจักร โรมันคาทอลิก ภาพแสดงให้เห็นสำนัก วาติกัน สำนักงานใหญ่ของนิกายคาทอลิก

⁶⁴ ดูที่ส่วนย่อยต่อไป

⁶⁵ ภาพ: “วิหารเซนต์ปีเตอร์ส กรุงโรม” ถ่ายภาพโดยไบรอัน ดิลลอนเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2010, จาก

<https://www.flickr.com/photos/28805679@N03/6375448359/>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดและตัดภาพจากต้นฉบับ

(โรม 10:14-15, 17) นี่เป็นการทรงเรียกสำหรับการทำงานเป็นมิชชันนารี ข่าวสารเรื่องมิชชันนารีนั้นเร่งด่วน เนื่องจากคนได้รับความรอดโดยความเชื่อ พวกเขาจำเป็นต้องได้ยินข่าวสารเพื่อจะเชื่อได้ พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้เป็นศูนย์กลางของวัตถุประสงค์ของพระธรรมเล่มนี้

เปาโลแสดงออกถึงความกระตือรือร้นอันใหญ่หลวงต่อการทำงานเป็นมิชชันนารี และอธิบายถึงเรื่องเศร้าของผู้ที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาได้รับความรอดได้โดยการเชื่อ แต่พวกเขาจะเชื่อได้อย่างไรถ้าหากพวกเขาไม่ได้ยิน และพวกเขาจะได้ยินอย่างไรถ้าหากไม่มีมิชชันนารีไปบอก

ดังที่จดหมายของเขายกเป็นนัยนั้น การประกาศข่าวประเสริฐของเปาโลมีแรงจูงใจอันยิ่งใหญ่สองประการ นั่นคือ สำนึกแห่งการผูกมัดจากสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเขาและมอบหมายเขาให้ทำเพื่อคนอื่น ๆ กับความปรารถนาที่พระเจ้าจะทรงได้รับพระสิริโดยคนจำนวนมากเท่าที่จะเป็นไปได้ เราต้องเลียนแบบเปาโลโดยเสนอพระคุณของพระเจ้าในข่าวประเสริฐอย่างที่เขาทำ”

- Douglas J. Moo (ดักลาส เจ. มู.)

Romans

► เปาโลพูดถึงความจำเป็นที่ต้องส่งมิชชันนารีออกไป ซึ่งหมายถึงการฝึกอบรมและสนับสนุนพวกเขา เราต้องทำอะไรบ้างเพื่อช่วยให้ข่าวประเสริฐไปถึงคนที่อยู่ห่างไกลออกไป?

(โรม 10:16, 18-21) ฝากคำเตือนไว้ด้วยว่าไม่ใช่ทุกคนจะตอบสนองต่อการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารี ความรอดของผู้คนไม่ได้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาของข่าวประเสริฐเพียงอย่างเดียว คนต่างชาตินี้มีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับการสำแดงทั่วไป (อภิปรายใน โรม 1:18-20) แต่นั่นไม่ได้ช่วยพวกเขาให้รอด เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธการเปิดเผยนั้น (โรม 10:18 เป็นคำที่อ้างมาจากสดุดี 19:4) คนอิสราเอลมีการเปิดเผยอยู่มาก กระนั้น พวกเขาก็ไม่ได้รับความรอดเพียงเพราะว่ามีการเปิดเผย อิสยาห์พยากรณ์ว่า คนอิสราเอลจะปฏิเสธพระเมสสิยาห์ (อิสยาห์ 53:1, 3).

อัครทูตเปาโลตอบสนองต่อการคัดค้านต่าง ๆ ประการแรกเกี่ยวกับคนต่างชาติ บางคนอาจกล่าวว่า “พวกเขาไม่รู้จริง ๆ หรือ?” เปาโลตอบว่า “ใช่แล้ว ความรู้ของพระเจ้ามีอยู่ทุกหนทุกแห่ง” ดังที่เขาอธิบายในพระธรรมโรม 1:20 จากนั้น ผู้คัดค้านถามเกี่ยวกับคนยิว “คนอิสราเอลไม่รู้หรือ?” เขาตอบว่า พระเจ้ายื่นพระ

หัตถ์ของพระองค์ถึงคนอิสราเอลเสมอ แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง ผู้คัดค้านกำลังนึกสงสัยถึงความเป็นประสิทธิภาพของเนื้อหาข่าวประเสริฐ เพราะว่าคนจำนวนมากได้ยินถึงข่าวประเสริฐแต่ยังไม่ได้ได้รับความรอด

เปาโลอธิบายว่า คนอิสราเอลส่วนใหญ่ไม่ตอบสนองด้วยความเชื่อ⁶⁶ คนไม่ได้ได้รับความรอดโดยเนื้อหา ถ้าหากพวกเขาไม่ตอบสนอง

การเทศนาไม่ได้ช่วยคนที่ปฏิเสธให้ได้รับความรอด – พระคุณของพระเจ้าไม่ได้เป็นสิ่งที่ไม่อาจต้านทานได้ อย่างไรก็ตาม พระคุณของพระเจ้าเสนอโอกาสแห่งความรอดให้ ถึงแม้ว่าทุกคนรู้อางสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ข่าวประเสริฐก็มาถึงด้วยความสว่างอันยิ่งใหญ่กว่า และมาถึงด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำให้สำนึกผิด

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 3

ประเด็นหลักของบทที่ 11

ไม่มีใครได้รับความรอดได้โดยไม่ยอมรับความรอดตามเงื่อนไขของพระเจ้า

บทสรุปของบทที่ 11

คนอิสราเอลโดยทั่วไปไม่ได้ได้รับความรอด เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะได้รับความรอดโดยวิธีของพระเจ้า คนต่างชาติจำนวนมากกำลังได้รับความรอด แต่ทุกคนที่ล่องหนจากความเชื่อก็สูญเสียความรอด คนยิวได้รับความรอดได้ ถ้าหากพวกเขาเลื่อม และคนอิสราเอลทั้งหมดจะยอมรับข่าวประเสริฐในวันหนึ่ง พระเจ้าจะรักษาพระสัญญาต่าง ๆ ที่กระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 11:1-15 ให้กลุ่มฟัง

⁶⁶ ดูที่ส่วนย่อยในบทที่ 4 ซึ่งใช้ชื่อว่า “พระคุณในพันธสัญญาเดิม”

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 11:1) คำถามคือ “พระเจ้าปฏิบัติคนยิวหรือเปล่า?” เปาโลตอบว่า “ไม่ปฏิเสธ ข้าพเจ้าก็เป็นคนยิวเช่นกัน” คนยิวบางคนได้รับความรอด

(โรม 11:2-5) คนที่พระเจ้ารู้จักล่วงหน้าไม่ถูกปฏิเสธ แน่นอนว่าพระเจ้ารู้จักล่วงหน้าทุกคนเพราะพระองค์สรรพปัญญา แต่คนที่พระองค์รู้จักล่วงหน้าในข้อนี้ไม่อาจเป็นทุกคนได้เพราะข้อนี้กำลังพูดถึงเกี่ยวกับคนอิสราเอลที่เจาะจง พระคัมภีร์อ้างอิงถึงผู้ที่พระเจ้ารู้ว่าจะตอบสนองต่อพระคุณของพระองค์⁶⁷ เปาโลให้ตัวอย่างคนที่พระเจ้ารู้จักล่วงหน้าในลักษณะนี้และยอมรับพวกเขา - คนเจ็ดพันคนที่ไม่ก้มกราบพระบาอัล คนจำนวนน้อยที่เหลืออยู่ซึ่งถูกเลือกโดยพระเจ้า (โรม 11:5) ไม่ได้ถูกเลือกอย่างไม่มีกฎเกณฑ์หรือถูกสุ่มเลือก พวกเขาเป็นคนที่พระเจ้ารู้ว่าจะเชื่อในพระองค์

(โรม 11:6) การงานและพระคุณไปด้วยกันเสมอในชีวิตคริสเตียน แต่ทั้งคู่ยกเว้นกันและกันในฐานะมาตรฐานสำหรับความรอด ทั้งคู่ไม่อาจถูกเพิ่มเข้าด้วยกันในฐานะมาตรฐานที่ทำให้เราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าอย่างที่ศาสนาเทียมเท็จบางศาสนาสอน

(โรม 11:7-10) พระธรรมโรม 11:8 ซึ่งอ้างอิงถ้อยคำจากอิสยาห์ 29:10 แสดงให้เห็นว่า การไม่จริงใจของคนทำให้พวกเขาตาบอดฝ่ายวิญญาณ จิตใจของพวกเขาแข็งกระด้าง เพราะพวกเขายังคงปฏิเสธความจริง อิสยาห์ 6:9-10 กล่าวด้วยเช่นกันว่า คนตาบอดเวลาที่พวกเขาได้ยิน แต่ยังคงปฏิเสธข้อเสนอแห่งความเมตตา พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้ในพระธรรมโรมไม่ได้หมายความว่า พระเจ้าปฏิเสธที่จะเสนอความเมตตาแก่บางคน คำแช่งสาปของดาวิด (สดุดี 69:22, 23) ซึ่งเปาโลอ้างถึงใน โรม 11:9-10 นั้น ไม่ได้หมายความว่า คนที่กลับใจใหม่จะถูกปฏิเสธ แต่คนชั่วร้ายจะถูกลงโทษ

⁶⁷ ดูที่หมายเหตุเกี่ยวกับโรม 8:29

(โรม 11:11) พระเจ้าอนุญาตให้พวกเขาล้มจนหมดหวังหรือเปล่า? ไม่ใช่ การที่คนอิสราเอลปฏิเสธพระคริสต์ส่งผลต่อการถูกตรึงบนไม้กางเขนของพระองค์ ซึ่งเป็นเครื่องมือของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอด ในลักษณะนี้ การที่พวกเขาปฏิเสธส่งผลต่อการที่คนต่างชาติเป็นที่ยอมรับ เวลาที่คนยิวเห็นคนต่างชาติได้รับความรอด พวกเขาจะเข้าใจว่าพวกเขาก็สามารถรับความรอดแบบเดียวกันได้

(โรม 11:12-15) คนต่างชาติยิ่งจะได้รับประโยชน์มากขึ้น ถ้าหากคนอิสราเอลหันกลับมาหาพระเจ้า ไม่จำเป็นที่พระเจ้าจะต้องเลือกระหว่างคนยิวกับคนต่างชาติ พระองค์ประสงค์จะช่วยทุกคนให้รอด

► นักศาสนศาสตร์บางคนเชื่อว่า พระเจ้าเลือกจะไม่ช่วยบางคนให้รอด พระองค์จึงจะรับบางคนไม่ให้ความเมตตาของพระองค์ ทำให้พวกเขาถึงความรอดไม่ได้ เขาจะตอบกับความคิณนั้นจากพระธรรมโรม 11:12-15 ว่าอย่างไร?

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 11:16-24 ให้กลุ่มฟัง

(โรม 11:16-24) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใช้ตัวอย่างประกอบของการนำกิ่งไม้จากต้นไม้ต้นหนึ่งมาทาบกิ่งกับต้นไม้อีกต้นหนึ่ง คนอิสราเอลเป็นเหมือนกับกิ่งไม้ที่หักออกจากต้นไม้ของพระเจ้า และคนต่างชาติเป็นกิ่งไม้ที่ถูกนำเข้ามาทาบกิ่ง คนยิวถูกตัดออกเนื่องจากความไม่เชื่อ ทุกคนที่ถูกนำเข้ามาจะถูกหักออกไปถ้าหากไม่ดำเนินอยู่ในความเชื่อ กิ่งไม้ที่หักออกไปแล้วได้รับการฟื้นฟูได้

เปาโลไม่ได้กล่าวว่า พระเจ้ากำหนดว่าใครจะอยู่บนต้นไม้อะไร และไม่ได้กล่าวว่าการตัดสินใจของพระองค์เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เขากล่าวว่า พระเจ้าแยกเอาคนที่ไม่ใช่ผู้เชื่อออกไป แต่พวกเขาจะถูกนำกลับเข้ามาอีกครั้งถ้าหากพวกเขาเชื่อ คนต่างชาติที่เชื่อซึ่งถูกเพิ่มเข้ามา แต่พวกเขาจะถูกตัดออกไปถ้าหากพวกเขาไม่เชื่อ พระเจ้าตอบสนองต่อการเลือกของมนุษย์

► จากพระคัมภีร์ข้อเหล่านี้ คุณจะอธิบายตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับกิ่งไม้ที่นำเข้ามาหรือแยกออกไปว่าอย่างไร?

อันตรายของการละทิ้งความรอด

การเข้าใจว่าพระคัมภีร์สอนอะไรบ้างเกี่ยวกับความมั่นคงของผู้เชื่อเป็นสิ่งสำคัญ พระคัมภีร์มีคำเตือนร้ายแรงหลายอย่างสำหรับผู้เชื่อ

ในยอห์น 15:2-10 คือคำอุปมาที่คนรู้จักเกี่ยวกับเถาองุ่นและแขนง คำอุปมานี้ตอบคำถามสำคัญหลายอย่าง

เขาจะติดสนิทในพระคริสต์ได้อย่างไร? “ถ้าหากเขารักษาธรรมบัญญัติของเรา เขาจะติดสนิทอยู่ในความรักของเรา” (ยอห์น 15:10) การเลิกติดสนิทในพระคริสต์หมายความว่าคนเลิกเชื่อฟังพระองค์ เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น?

“ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทอยู่กับเรา คนนั้นก็จะต้องถูกตัดทิ้งเสียเหมือนแขนง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ” (ยอห์น 15:6) ถ้าหากคนเลิกเชื่อฟัง ดังนั้นจึงเลิกติดสนิทในพระคริสต์ เขาก็ถูกปฏิเสธ ตัวอย่างประกอบของแขนงถูกตัดทิ้งจากเถาองุ่นแล้วรวบรวมไปเผาไฟแสดงให้เห็นถึงการถูกปฏิเสธโดยสิ้นเชิงที่เราสามารถจินตนาการได้

“จงติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับพวกท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเถา พวกเขาก็เช่นเดียวกันจะเกิดผลไม่ได้นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเรา” (ยอห์น 15:4) “แขนงทุกแขนงในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น” (ยอห์น 15:2) การเกิดผลคือการมีชีวิตอยู่ในชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง ได้รับการอวยพร และได้รับการชี้นำโดยพระคุณของพระเจ้า ถ้าหากเราไม่ติดสนิทในพระคริสต์โดยการเชื่อฟังแล้ว เราก็ไม่อาจเกิดผลได้ คนที่ไม่เกิดผลจะถูกปฏิเสธ

ไม่มีตอนไหนในพระคัมภีร์ที่บอกเราว่า ไม่ว่าเราจะทำอะไรก็ตาม เราก็ยังครอบครองความรอดเอาไว้ได้ พระคุณต่อเนื่องสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนมาจากความสัมพันธ์กับพระเจ้าทางพระคริสต์ พระคริสต์

เป็นเหมือนกับเถาองุ่นซึ่งเราต้องดูแลรักษาชีวิตอย่างต่อเนื่อง คำอุปมาเกี่ยวกับเถาองุ่นแสดงให้เห็นว่า ของประทานแห่งความรอดถูกครอบครองโดยเครื่องมือแห่งความสัมพันธ์ การแยกออกจากพระองค์ก็คือแยกออกจากความรอด เรารักษาความสัมพันธ์ที่ช่วยให้รอดนี้ได้โดยการเชื่อฟังพระเจ้า

ตัวอย่างประกอบสมัยใหม่อาจเป็นหลอดไฟกับกระแสไฟฟ้า หลอดไฟมีแสงสว่างขณะที่พลังงานไฟฟ้าไหลเข้ามา หลอดไฟไม่อาจเก็บแสงสว่างเอาไว้ ถ้าหากแยกออกจากแหล่งพลังงาน เช่นเดียวกัน เรามีชีวิตนิรันดร์โดยความสัมพันธ์กับพระคริสต์ ชีวิตของพระองค์ไหลเข้าสู่เรา เราไม่อาจเก็บชีวิตนั้นเอาไว้ ถ้าหากเราแยกออกจากพระองค์

พระคัมภีร์เตือนเราว่า คนที่เคยได้รับความรอดอาจสูญเสียความรอดได้โดยการพ่ายแพ้ต่อบาปในตอนสุดท้าย “เช่นเดียวกัน คนที่ชนะก็จะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิต” (วิวรณ์ 3:5) คนเหล่านี้คือคนที่ถึงความรอด กระนั้นความรอดของพวกเขาอาจสูญหายไปถ้าหากพวกเขาพ่ายแพ้ต่อบาป

ครั้งหนึ่งเปาโลรู้สึกเป็นห่วงว่า ผู้กลับใจใหม่ของเขาในเมืองเธสะโลนิกาอาจล้มเลิกในความเชื่อของตน เขากล่าวว่า ถ้าหากเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น การตรากตรำเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขาก็จะสูญเปล่า (1 เธสะโลนิกา 3:5) นี่แสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะร่วงหล่นจากความเชื่อโดยสิ้นเชิงซึ่งทำให้การกลับใจมาเชื่อตั้งแต่แรกเปล่าประโยชน์

ใน 2 เปโตร 2:18-21 เราพบว่า มีผู้สอนเทียมเท็จที่หลอกลวงผู้เชื่อบางคน “หนีจากความเสื่อมทรามของโลกทางความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” อดีตผู้เชื่อเหล่านี้รู้จักทางแห่งความชอบธรรม แต่ได้ละทิ้งไป ข้อความนี้กล่าวว่า ถ้าหากพวกเขากลับไปสู่รูปแบบการดำเนินชีวิตอันชั่วร้าย ก็คงจะดีเสียกว่า ถ้าหากพวกเขาไม่เคยรู้ทางนั้นมาก่อน นี่แสดงให้เห็นว่า เป็นไปได้ที่คนจะสูญเสียความรอดโดยกลับไปสู่บาป ถ้าหากคนจะสูญเสียความรอดไม่ได้แล้ว เขาก็คงจะไม่เลวร้ายยิ่งกว่าก่อนที่ จะมาถึงความรอดอีกแล้ว

พระเจ้าประสงคิให้ผู้เชื่อรู้สึกมั่นคง แต่ไม่ใช่มั่นคงโดยการตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกต่าง ๆ ที่มีต่อความมั่นใจจอมปลอม ซึ่งทำให้พวกเขาพาตัวเองเข้าไปพบกับอันตรายฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง เราต้องไม่สัญญาบางสิ่งกับผู้เชื่อในสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้สัญญา พระองค์ไม่ได้สัญญาว่า ไม่ว่าเราจะทำอะไรก็ตาม เราก็ปลอดภัยไม่สูญเสียความรอด

พระเจ้าสัญญาว่าจะอยู่กับเรา ชี้นำเรา และประทานฤทธิ์เดชให้แก่เรา เพื่อดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือบาป พระองค์สัญญาว่า เราได้รับชีวิตฝ่ายวิญญาณจากความสัมพันธ์กับพระองค์ ผู้เชื่อสามารถดำเนินชีวิตโดยปราศจากความหวาดกลัวได้ในพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับพระคุณอย่างต่อเนื่องที่ผู้เชื่อได้รับในความสัมพันธ์กับพระเจ้า

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 3

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 11:25-29) คนอิสราเอลในฐานะชนชาติ (คนอิสราเอลทั้งปวง) จะได้รับความรอด นั้นไม่ได้หมายความว่าคนยิวทุกคนจะรับความรอด แต่ในอนาคตคนที่เหลืออยู่จะหันกลับมาหาพระเจ้า ความครบถ้วนของคนต่างชาติถูกกล่าวถึงในพระธรรมลูกา 21:24 (ข้อมูลอื่น ๆ เกี่ยวกับความรอดของคนอิสราเอลในฐานะชนชาติอยู่ใน อิสยาห์ 2:2-5, อิสยาห์ 60:1-22; เศคาริยาห์ 12:7-13:9)

(โรม 11:30-31) ดูหมายเหตุโรม 11:11

(โรม 11:32) พระเจ้าจัดหมวดหมู่พวกเขา (จัดกลุ่มพวกเขา) ทั้งหมดในฐานะผู้เชื่อที่อยู่ในสถานะเดียวกัน พระเจ้าลงโทษและประกาศคำตัดสินพวกเขา ดังนั้น ทุกคนจึงมีคุณสมบัติเท่าเทียมกันที่จะรับพระคุณ คำว่าทุกคนถูกใช้สองครั้งในพระคัมภีร์ข้อนี้ เช่นเดียวกับที่ทุกคนเป็นคนบาป พระเจ้าจึงประสงค์จะเมตตาทุกคน เช่นเดียวกับที่พระองค์ลงโทษทุกคน พระองค์จึงเสนอความเมตตาให้แก่ทุกคน

ทุกคนถูกจัดให้อยู่ในหมวดหมู่เดียวกัน ดังนั้น พวกเขาจึงได้รับความรอดเดียวกัน (ดูที่ โรม 3:19-23) ประเด็นคือพระองค์ให้ทุกคนอยู่ภายใต้การลงโทษ เพื่อพระองค์จะเสนอความเมตตาแบบเดียวกันแก่ทุกคนได้

(โรม 11:33-36) พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้เป็นการร้องสรรเสริญในพระปัญญาของพระเจ้า พระองค์ออกแบบแผนการความรอดอันยิ่งใหญ่ซึ่งอยู่เหนือจินตนาการของเราได้ เราต้องยอมรับแผนการนั้นตามแบบที่พระองค์ประสงค์จะประทาน เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ติดค้างสิ่งใดกับเรา (โรม 11:35) บางคนรู้สึกขุ่นเคืองเพราะแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าราวกับว่าแผนการนั้นเป็นหินสะดุด แต่แท้จริงแล้ว แผนการนั้นเป็นศิลารากฐานแห่งความเมตตา

ยุคนิยม (Dispensationalism) กับศาสนศาสตร์พันธสัญญา (Covenant Theology)

นักศาสนศาสตร์พยายามทำความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างคนอิสราเอลกับคริสตจักร

มีคำถามอยู่หลายเกิดขึ้น ได้แก่ คนในพันธสัญญาเดิมถึงความรอดด้วยวิธีต่างไปจากคนในพันธสัญญาใหม่หรือเปล่า? พระสัญญาของพระเจ้าต่อคนอิสราเอลใช้ได้กับคริสตจักรเช่นกันหรือเปล่า? คนอิสราเอลยังคงพิเศษในแผนการของพระเจ้าอยู่หรือเปล่า?

นักศาสนศาสตร์บางคนเรียกคำอธิบายหนึ่ง ที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างคนอิสราเอลกับคริสตจักรว่า “ยุคนิยม” แต่นักศาสนศาสตร์คนอื่น ๆ ไม่เห็นด้วยกับคำอธิบายแบบยุคนิยม และพัฒนาคำอธิบายที่บางครั้งเรียกว่า “ศาสนศาสตร์พันธสัญญา” ขึ้น

ยุคนิยม (Dispensationalism)

คำว่า *ยุคนิยม* มาจากแนวคิดที่ว่า ในประวัติศาสตร์มนุษย์มียุคต่าง ๆ ที่พระเจ้ารับมือกับมนุษย์แตกต่างกันออกไป โดยพระองค์ได้จัดเตรียมความรอดผ่านเครื่องมือที่แตกต่างกันออกไปสำหรับแต่ละยุค นักยุคนิยมเรียกยุคที่พระเจ้าใช้แผนการเจาะจงแห่งความรอดว่ายุค (Dispensation)

นักยุดนิยมบางคนแบ่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ออกเป็นยุคต่าง ๆ สองยุคที่ส่งผลกระทบต่อการแปลความหมายจากพระคัมภีร์มากที่สุดตั้งอยู่บนพื้นฐานความแตกต่างระหว่างคนอิสราเอลกับคริสตจักร นักศาสนศาสตร์เหล่านี้เชื่อว่าคนอิสราเอลในยุคพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดโดยทำตามธรรมเนียมปฏิบัติแห่งโมเสสและระบบเครื่องบูชา และผู้เชื่อในยุคพันธสัญญาใหม่ได้รับความรอดโดยพระคุณทางความเชื่อ คริสตจักรแตกต่างจากคนอิสราเอลโดยสิ้นเชิง และพระเจ้ารับมือกับพวกเขาแตกต่างออกไป

ถึงแม้ว่ามีความแปรผันอยู่มากในศาสนศาสตร์ยุดนิยม ศาสนศาสตร์แบบฉบับของยุดนิยมสอนว่าพระสัญญาของพระเจ้าทั้งหมดแก่คนอิสราเอลเกี่ยวกับแผ่นดินและอาณาจักรจะสำเร็จตามตัวอักษร

นักยุดนิยมคิดว่าแผนการทั้งคู่ไม่อาจดำเนินไปพร้อม ๆ กันในโลกนี้ ดังนั้น พวกเขาจึงเชื่อว่าคริสตจักรจะถูกนำออกไปจากโลกเป็นเวลาเจ็ดปี ระหว่างเวลานั้นคนอิสราเอลจะยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา หลังจากเจ็ดปีนั้นจะเป็นยุคพันปีที่พระเยซูจะปกครองกรุงเยรูซาเล็ม

นักยุดนิยมทำให้พันธสัญญาเดิมมีประโยชน์น้อยกว่าสำหรับคริสเตียน เพราะพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้ากล่าวถึงพันธสัญญาเดิมกับคนอิสราเอลภายใต้ยุคที่ต่างออกไป พวกเขาใช้เรื่องราวต่าง ๆ ของพันธสัญญาเดิมเพื่อแสดงตัวอย่างประกอบความจริงต่าง ๆ แต่พวกเขามักปฏิเสธหลักฐานด้านหลักคำสอนจากพันธสัญญาเดิม และพยายามทำตามพันธสัญญาใหม่เท่านั้น

หลายคนที่ไม่รู้จักคำว่า *ยุดนิยม* แต่ก็ได้รับอิทธิพลจากความคิดของแนวคิดนี้ คนมักปฏิเสธที่จะยอมรับสิทธิอำนาจแห่งพันธสัญญาเดิม ถึงแม้ว่าผู้เขียนพันธสัญญาใหม่มองว่าพันธสัญญาเดิมเป็นสิทธิอำนาจของพวกเขาก็ตาม

ศาสนศาสตร์พันธสัญญา (Covenant Theology)

ตามศาสนศาสตร์พันธสัญญาแล้ว ประชากรของพระเจ้าคือคนที่รักและรับใช้พระองค์ ไม่ว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในยุคทางประวัติศาสตร์ยุคไหนก็ตาม คนที่ได้รับความรอดไม่ว่าในยุคพันธสัญญาเดิมหรือในยุคพันธสัญญาใหม่คือคนที่ได้รับความรอดโดยการกลับใจใหม่และไว้วางใจพระเจ้า

คริสตจักรคือประชากรของพระเจ้า และรับพระสัญญาที่ให้แก่ประชากรของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงพระสัญญาต่าง ๆ ที่กระทำต่อคนอิสราเอลในพันธสัญญาเดิม ชนชาติอิสราเอลไม่มีความสำคัญพิเศษในตอนนี

เพราะว่ายิวแท้ ไม่ใช่คนเป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หน้ดแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น คนเป็นยิวแท้ คือคนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ดแท้นั้นเป็นเรื่องของจิตใจ ตามพระวิญญาณไม่ใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นไม่ได้รับการยกย่องจากมนุษย์ แต่ได้รับจากพระเจ้า (โรม 2:28-29)

ขอให้รู้เถิดว่าเหล่าชนแห่งความเชื่อเป็นบุตรของอับราฮัมอย่างนั้นและพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่าพระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ชนทุกชาติจะได้รับพรเพราะเจ้า เพราะฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ (กาลาเทีย 3:7-9)

เพื่อพรของอับราฮัมจะได้มาถึงบรรดาคนต่างชาติ ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ (กาลาเทีย 3:14)

จะไม่เป็นยิวหรือกรีก... และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว

ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นทายาทตามพระสัญญา (กาลาเทีย 3:28-29)

ตามศาสนาศาสตร์พันธสัญญาแล้ว พระสัญญาเหล่านี้จะสำเร็จสำหรับคริสตจักรแทนที่จะสำเร็จกับคนอิสราเอล

- บัลลังก์ของพระคริสต์ถูกสถาปนาขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม

- สันติภาพ
- คนอิสราเอลในฐานะผู้นำโลก
- คนอิสราเอลสั่งสอนชนชาติทั้งปวง
- การครอบครองชั่ววันตรึงในแผ่นดินแห่งพระสัญญาและสัตว์ป่าก็เชื่อง

พระสัญญาทั้งปวงได้รับการแปลความหมายว่ามีความหมายฝ่ายวิญญาณมากกว่าความหมายตามตัวอักษร พระสัญญาเหล่านี้ต้องสำเร็จโดยผลประโยชน์ฝ่ายวิญญาณเพื่อให้สำเร็จในคริสตจักร

คนส่วนใหญ่ที่เชื่อศาสนศาสตร์พันธสัญญาไม่เชื่อในว่า พระคริสต์จะปกครองในโลกนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปี ตามตัวอักษร พวกเขาเชื่อพระคริสต์และธรรมิกชนปกครองฝ่ายวิญญาณแล้วในปัจจุบันทางอิทธิพลแห่งข่าวประเสริฐ พวกเขาเชื่อว่า พระสัญญาต่ออับราฮัมว่าทายาทของเขาจะครอบครองแผ่นดินคานาอันตลอดไปนั้น สำเร็จแล้วโดยผู้เชื่อปัจจุบันซึ่งครอบครองความเชื่อ

ตามศาสนศาสตร์พันธสัญญาแล้ว ชนชาติอิสราเอลไม่มีความสำคัญในตอนนี้อย่างไร เพราะพวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ คนยิวอาจเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้าโดยรับความรอดส่วนบุคคลเหมือนคนต่างชาติทุกคน

มุมมองทางเลือก

นักศาสนศาสตร์จำนวนมากวันนี้ได้พยายามหาความสมดุลทางพระคัมภีร์ระหว่างยุคเวลานิยามกับศาสนศาสตร์พันธสัญญา

ยุคนี้มีข้อปัญหาต่าง ๆ อัครทูตเปาโลบอกกับทิโมธีว่า พระคัมภีร์ (พันธสัญญาเดิมสอนถึงความรอด (2 ทิโมธี 3:15) พระเยซูตรัสว่า นิโคเดมัสควรรู้เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่แล้ว เพราะว่าเขาเป็นครูสอนพันธสัญญาเดิม (ยอห์น 3:10) พันธสัญญาใหม่กล่าวว่า ผู้เชื่อคือคนอิสราเอลแท้และเป็นบุตรแห่งอับราฮัม (โรม 2:28-29, กาลาเทีย 3:28-29) พันธสัญญาใหม่ยังกล่าวอีกว่า เครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมไม่ได้นำ

บาปออกไป (ฮีบรู 10:4) พระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าไม่ได้จัดเตรียมวิธีที่ต่างออกไปสำหรับ ความรอดในยุคประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน

ศาสนศาสตร์พันธสัญญามีข้อปัญหาต่าง ๆ การกล่าวว่าพระสัญญาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จฝ่าย วิญญาณแล้ว คือการตีความแบบใช้จินตนาการซึ่งไม่อาจทดสอบได้ การตีความหมายนี้สูญเสีย ความหมายดั้งเดิมด้วยเช่นกัน อับราฮัมหรือคนอื่นไม่น่าจะเข้าใจพระสัญญาต่าง ๆ ถึงแม้ว่าพวกเขาคิดว่า ตนเองเข้าใจพระสัญญาแล้วก็ตาม ตัวอย่าง เช่น พระเจ้าสัญญาอับราฮัมว่าบุตรทั้งหลายของเขาจะ ครอบครองแผ่นดินที่เจาจะบางแห่งตลอดไป นั่นหมายความว่าคนต่างชาติจะได้รับความรอดจริง ๆ หรือ เปล่า?

ศาสนศาสตร์พันธสัญญาปฏิเสธว่าคนอิสราเอลยังมีความสำคัญต่อแผนการของพระเจ้า แต่อัครทูตเปาโลกล่าวว่าคนอิสราเอลในฐานะชนชาติจะถึงความรอดในวันหนึ่ง (โรม 11:26)

มุมมองที่สมดุลเกี่ยวกับคนอิสราเอลกับคริสตจักรจะรวมถึงความเข้าใจเกี่ยวกับพระสัญญาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิม

1. **พระสัญญาแห่งความรอด** ความรอดได้รับโดยพระคุณและได้รับการสำนึกผิดและความเชื่อ โดยคนยิวและคนต่างชาติในทุกยุคประวัติศาสตร์ พื้นฐานของการที่พระเจ้ายอมรับเหมือนเดิม เสมอ (โรม 4:3, เอเฟซัส 2:8) ไม่มีความจำเป็นที่คนอิสราเอลกับคริสตจักรมีลำดับแยกจากกัน เพราะว่าแผนการแห่งความรอดเหมือนกันสำหรับทั้งคู่
2. **พระสัญญาแห่งความหวังของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์** พระสัญญาหลายอย่าง อธิบายถึงวิถีปกติของพระเจ้าในการดูแลประชากรของพระองค์ ซึ่งดูแลทุกคนที่อยู่ใน ความสัมพันธ์ที่เชื่อฟังกับพระองค์ ตัวอย่างในพระธรรมสดุดี 23 พระสัญญาเหล่านี้แสดงให้เห็น ถึงธรรมชาติของพระเจ้า ซึ่งได้รับการเปิดเผยในความสัมพันธ์ หลักการเหล่านี้มีการประยุกต์ใช้ใน ทุกที่และทุกเวลา ใช้ทั้งกับคนอิสราเอลและกับคริสตจักร

3. **พระสัญญาต่อคนอิสราเอลในฐานะชนชาติ** พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของคนยิว วันหนึ่งคนอิสราเอลในฐานะชนชาติจะหันกลับมาหาพระคริสต์ (โรม 11:26) พระสัญญาต่าง ๆ ที่พระเจ้ากระทำต่อคนอิสราเอลในฐานะชนชาติจะสำเร็จตามตัวอักษรต่อคนยิวที่เชื่อซึ่งเหลืออยู่จำนวนน้อย

► คำกล่าวอะไรบ้างในมุมมองทางเลือกเข้ากับยุคนิยม และคำกล่าวอะไรบ้างแตกต่างไปจากยุคนิยม? คำกล่าวอะไรบ้างที่เข้ากับศาสนศาสตร์พันธสัญญาและคำกล่าวอะไรบ้างที่แตกต่างจากศาสนศาสตร์พันธสัญญา?

คำถามทบทวนบทที่ 10

- (1) ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 10 คืออะไร?
- (2) คนยิวพยายามทำให้ตนเองเป็นคนชอบธรรมอย่างไร?
- (3) เรารู้ว่าคนที่ใช้ชีวิตก่อนพระเยซูเสด็จมาไม่ได้รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ ได้อย่างไร?
- (4) ความรอดอยู่ในจิตใจและอยู่ในปากของเรามีความหมายว่าอย่างไร?
- (5) ข่าวสารเกี่ยวกับมิชชันนารีมีความเร่งด่วนเพราะอะไร?
- (6) จงอธิบายถึงตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับกิ่งของต้นไม้ในพระธรรมโรม 11
- (7) จงระบุพระสัญญาสามประเภทในพันธสัญญาเดิม

งานมอบหมายบทที่ 10

- (1) จงเขียนอธิบายหนึ่งหน้ากระดาษว่า พันธสัญญาเดิมสำคัญต่อคริสเตียนวันนี้เพราะอะไร จงให้ตัวอย่างของพระคัมภีร์จากพันธสัญญาเดิมที่มีค่าเป็นพิเศษ
- (2) จดจำที่จะรายงานเกี่ยวกับบทสนทนากับสมาชิกจากคริสตจักรอื่นอย่างน้อยสองคน

บทที่ 11

พันธกิจกับความสัมพันธ์ต่าง ๆ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6

ส่วนที่ 6 ของพระธรรมโรม (12:1-15:7) ประกอบด้วยคำสั่งภาคปฏิบัติหลายคำสั่งสำหรับชีวิตในคริสตจักร พันธกิจ ความสัมพันธ์คริสเตียน และความสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจปกครอง

พระธรรมโรม 12:1-2 เกริ่นนำส่วนที่ 6 โดยบอกเราว่าเราต้องถวายตัวทั้งสิ้นเพื่อการรับใช้พระเจ้า บทเกริ่นนำนี้ต่อกำกล่าวของเปาโลในบทก่อนหน้านี้ นั่นคือ เราเป็นหนี้ทุกสิ่งต่อพระเจ้า (โรม 11:35) และทางของพระเจ้ามีปัญญาโดยสมบูรณ์ (โรม 11:33)

เปาโลใช้เครื่องบูชาที่มีชีวิตเป็นตัวอย่างประกอบ (โรม 12:1) เหมือนกับเครื่องบูชาที่ต้องถูกประหาร เราตายอย่างแท้จริง แต่แทนที่จะตาย เรากลับมีชีวิตเพื่อพระเจ้า นั่นหมายความว่าเราต้องรักษาการอุทิศตนเสมอ แต่ละวันเราต้องปฏิเสธสิ่งใด ๆ ที่หันเหเราให้ละทิ้งความซื่อสัตย์ ภักดี ตัวอย่างประกอบของเครื่องบูชาที่มีชีวิตเน้นถึงการมอบถวายทั้งสิ้นของเรา เราไม่สามารถสงวนชีวิตของเราบางส่วนไว้สำหรับตัวเอง โดยแยกออกจากน้ำพระทัยของพระเจ้า เราไม่สามารถปกป้องความปรารถนาหรือความทะเยอทะยานบางอย่างจากการเรียกร้องให้อุทิศตัวทั้งสิ้นต่อพระเจ้าได้

การมอบถวายตัวเองให้เป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์เป็นการนมัสการฝ่ายวิญญาณ แตกต่างจากศาสนาตามรูปแบบเท่านั้น⁶⁸

⁶⁸ ดูที่หมายเหตุเกี่ยวกับพระธรรมโรม 1:9

การรับใช้โดยอุทิศตัวอย่างสมบูรณ์ย่อมเป็นไปได้ถ้าหากไม่ได้รับการเปลี่ยนเป็นคนใหม่ดังที่ได้อธิบายในโรม 12:2 เราต้องได้รับการเปลี่ยนเป็นคนใหม่โดยเปลี่ยนความคิดของเราเสียใหม่ เราต้องไม่เหมือนกับโลกในด้านค่านิยม พฤติกรรม หรือความคิดเห็นต่าง ๆ คนที่พิจารณาคำถามทุกคำถามซึ่งมาจากมุมมองแห่งน้ำพระทัยอันสมบูรณ์ของพระเจ้าจะแตกต่างไปจากโลก เขาจะไม่ยินยอมต่อต้นหาวาคะต่าง ๆ เขาจะไม่อดทนต่อสิ่งเหล่านั้นโดยถือว่าเป็นสิ่งปกติ

จงสังเกตว่าร่างกายต้องบริสุทธิ์ บาปไม่ใช่สิ่งจำเป็นของร่างกายที่พระเจ้าไม่อาจชำระได้ ร่างกายไม่ได้ชั่วร้ายในตัวของมันเองและไม่ได้ทำบาปโดยปราศจากเจตน์จำนง แต่ร่างกายถูกใช้ทำบาปได้

ข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ จากพระธรรมโรม 12:1-15:7 อธิบายถึงวิธีดำเนินชีวิตที่อุทิศตนและได้รับการเปลี่ยนเป็นคนใหม่

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 12 ให้กลุ่มฟัง

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 1

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 12:3) พระคุณที่ประทานแก่เปาโลอ้างอิงถึงสิทธิอำนาจแห่งอัครทูตและของประทานแห่งการเปิดเผยของเขา

เราควรถ่อมใจเพราะว่าพระเจ้าประทานทุกสิ่งที่มีอยู่ คนที่มีของประทานฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ ควรถ่อมใจด้วยตระหนักว่า ของประทานต่าง ๆ มาจากพระเจ้าที่เราไม่ได้ทำกรงานต่าง ๆ เพื่อให้ได้รับ และตระหนักว่าของประทานต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อรับใช้คนอื่น ๆ

(โรม 12:4-5) ในฐานะสมาชิกแห่งพระกาย เราต้องการคนอื่น ๆ และถูกผูกมัดให้รับใช้คนอื่น ๆ ตัวอย่างเปรียบเทียบถึงร่างกายได้ถูกอธิบายในพระธรรม 1 โครินธ์ 12:12-26

(โรม 12:6-8) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ระบุชื่อหลาย ๆ พันธกิจ ผู้เชื่อแต่ละคนต้องติดตามพันธกิจที่ถูกเรียกเข้าสู่และได้รับของประทานสำหรับพันธกิจนั้น ถ้าหากคนไม่มีความถ่อมใจที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งพระคุณแล้ว เขาอาจใช้ความพยายามของเขาผิดวิธีได้ (บางที่อาจแสวงหาการเห็นชอบจากมนุษย์) และล้มเหลวต่อการทรงเรียกที่แท้จริงของเขา

บรรดาผู้ครอบครองของประทานต่าง ๆ ได้รับการเตือนให้ใช้ของประทานเหล่านั้นอย่างเหมาะสม ตัวอย่าง เช่น ผู้ให้ควร

เพียงแต่ให้ ไม่ใช่ด้วยวัตถุประสงค์จะยกย่องตนเอง ผู้บริหารของประทานต้องขยันขันแข็ง – ใส่ใจรายละเอียดและเป็นที่พึ่งพิงได้ตลอดเวลา คนที่ช่วยเหลือคนที่ขัดสนไม่ควรทำด้วยท่าทีโสโอหังหรือฝืนใจซึ่งดูหมิ่นผู้รับ⁶⁹

► คริสเตียนใช้ประทานต่าง ๆ ฝ่าฝืนวิญญาณต่างไปจากวิธีที่ผู้คนในโลกใช้ความสามารถต่าง ๆ ของตนอย่างไรบ้าง?

เงินโรมัน

เงินโรมันถูกใช้ทั่วทั้งจักรวรรดิแม้กระทั่งที่กรุงเยรูซาเล็ม เงินโรมันให้เสถียรภาพทางเศรษฐกิจและมาตรฐานค่าที่ช่วยให้การค้าเฟื่องฟู พระเยซูทรงให้ตัวอย่างประกอบโดยใช้เหรียญซึ่งมีภาพของจักรพรรดิอยู่ (ลูกกา 20:24)

⁶⁹ ภาพ: เหรียญสะสมโรมัน: 1 ซิลิคุสทองคำของจักรพรรดิวาเลนติเนียนที่หนึ่ง, จากโครงการยุคโบราณพกพาได้/ผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์อังกฤษ, <https://finds.org.uk/database/images/image/id/1023830/recordtype/artefacts>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดและตัดภาพจากต้นฉบับ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 12:9) ความรักควรแท้จริงและจริงใจ ปฏิเสธสิ่งชั่วร้ายและยึดสิ่งที่ดี การเพิ่มพูนความรักเชื่อมโยงกับการแยกแยะถึงสิ่งที่ดี ซึ่งการแยกแยะนั้นได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น (ฟิลิปปี 1:9-10)

(โรม 12:10) คริสตจักรเป็นครอบครัวของพระเจ้า มีพี่น้องจำนวนมาก เราควรเต็มใจยกเกียรติให้คนอื่น แทนที่จะให้ตนเอง

(โรม 12:11) อย่าเกียจคร้านในความรับผิดชอบ คริสเตียนควรเป็นต้นแบบของการทำงานดีในทางจริยธรรม เขาไม่ได้มีเวลาให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ถ้าหากเขากำลังมีชีวิตอยู่ด้วยวัตถุประสงค์ของพระเจ้า เขาควรทำงานเหมือนกับว่ากำลังทำเพื่อพระเจ้า (เอเฟซัส 6:6-7)

(โรม 12:12) ความชื่นชมยินดีของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์แวดล้อม เพราะว่าเรามีความหวังสำหรับนิรันดร์กาล การอดทนหมายถึงการอดกลั้นด้วยความเชื่อ คนควรมีท่าทีพึ่งพาพระเจ้าอยู่อย่างสม่ำเสมอ พร้อมจะอธิษฐานตลอดเวลา

(โรม 12:13) ช่วยเหลือผู้เชื่ออื่น ๆ ในด้านความจำเป็นทางวัตถุสิ่งของ การเป็นเจ้าบ้านหมายถึงการตอบสนองถึงความจำเป็นต่าง ๆ ด้านอาหารและที่พักแก่คนอื่น

(โรม 12:14) อย่าปฏิบัติต่อคนอย่างที่เขาสมควรได้รับ แต่ปฏิบัติเหมือนกับที่พระคริสต์ปฏิบัติต่อพวกเขา การให้สิ่งที่เขาคิดว่าพวกเขาสมควรได้รับก็เป็นการตัดสินพิพากษา ซึ่งเป็นบทบาทที่ถูกสงวนไว้สำหรับพระเจ้า

(โรม 12:15) พร้อมจะร่วมแบ่งปันในความเศร้าโศกและความชื่นชมยินดีของคนอื่น ๆ

(โรม 12:16) อย่าใส่ใจต่อสิ่งที่บ่งบอกฐานะ อย่าเห็นแก่คนที่ชนชั้นสูงกว่า จงให้ความนับถือแม้กระทั่งคนยากจน อย่ามองหาวิธีที่จะให้ตัวเขาอยู่เหนือคนอื่น ๆ

(โรม 12:17) การทำร้ายคนอื่นเพราะเขาได้ทำร้ายเขาเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเลย เราไม่ได้ถูกเรียกมาเพื่อลงโทษคนอื่น แต่ถูกเรียกมาเพื่อยกโทษ

จงแสดงออกถึงความซื่อตรง ถ้าหากเขาอยากเป็นเพื่อนนับถือ การที่มีเพียงเขาและพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าตัวเขาซื่อตรงก็ไม่เพียงพอ เขาต้องรักษาแผนการต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความซื่อตรงให้ทุกคนได้เห็น การรักษาชื่อเสียงที่ดีทำได้ง่ายกว่าการสร้างชื่อเสียงที่ดีขึ้นใหม่หลังจากที่ได้เสียหายไปแล้ว

(โรม 12:18) ตราบเท่าที่เขายังทำได้ จงดำเนินชีวิตด้วยสันติกับทุกคนเถิด สันติที่ดีที่สุดคือความสัมพันธ์อันปรองดอง บางครั้งสันติเรียกร้องการขอโทษ แม้กระทั่งการละเมิดโดยไม่ตั้งใจ บางครั้งสันติเรียกร้องการเผชิญหน้าผู้ทำผิดด้วยความปรานี เพื่อความซนเคื่องใจที่ขัดขวางความสัมพันธ์จะถูกขจัดออกไป ถ้าหากเขาปฏิเสธที่จะขอโทษหรือเผชิญหน้าในเวลาที่เหมาะสม เขาก็ไม่ได้กำลังทำสิ่งที่ทำได้เพื่อรักษาสันติ

(โรม 12:19) อย่าแก้แค้น แต่ปล่อยให้พระพิโรธของพระเจ้าจัดการ ถ้าหากคนอยากจะเป็นผู้ลงโทษ เขาก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทำงานของพระองค์ในการลงโทษได้อย่างถูกต้อง

(โรม 12:20) จงทำดีแก่คนอื่น ๆ มากกว่าที่จะพยายามสนองพวกเขาอย่างสาสม การสุ่มไฟไม่ได้หมายถึงการแก้แค้นได้อย่างแน่นอน เพราะนั่นจะขัดแย้งกับประเด็นหลักของพระคัมภีร์ข้อนี้ นี่อาจเป็นสัญลักษณ์ของการละลายท่าที่แข็งกระด้างของคน

(โรม 12:21) อย่าให้ความชั่วร้ายเปลี่ยนแปลงหรือเอาชนะฝ่ายวิญญาณเขาได้ อย่างไรก็ตาม อย่าต่อต้านความชั่วร้ายด้วยความชั่วร้ายแต่ด้วยความดี การเป็นคนขมขื่นหรือต่อต้านความชั่วร้ายอย่างผิด ๆ คือการพ่ายแพ้ฝ่ายวิญญาณ แม้ว่าเขาจะขมขื่นขี้แค้นก็ตาม

► จงคิดว่าคน ๆ หนึ่งจะทำตามคำสั่งเหล่านี้ได้ไม่ได้อย่างไรบ้าง ถ้าหากตัวเขาไม่ได้อุทิศตัวอย่างสมบูรณ์กับพระเจ้า ในชีวิตของคุณ มีสิ่งไหนบ้างที่ควรเปลี่ยนแปลงเนื่องจากคำสั่งเหล่านี้?

การตีความจดหมายของอัครทูต

จดหมายของเปาโลเขียนขึ้นเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์เฉพาะต่าง ๆ เช่น “โอกาสที่บางพฤติกรรมจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข หรือความผิดพลาดด้านหลักคำสอนที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง หรือความเข้าใจผิดที่จำเป็นต้องได้รับความกระจ่างเพิ่มเติม”⁷⁰ จดหมายไม่ได้อยู่ในรูปแบบศาสนศาสตร์ระบบ แต่เป็นศาสนศาสตร์ที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความจำเป็น ศาสนศาสตร์นี้เป็นภาคปฏิบัติมาตั้งแต่ต้น ไม่ได้ถูกพัฒนาขึ้นโดยแยกออกจากชีวิตจริง

จดหมายฝากต่าง ๆ ในพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เป็นการผลิตทางอักษรศาสตร์เพื่อสาธารณชนทั่วไป แต่มุ่งหมายถึงผู้รับหลาย ๆ คนให้นำไปประยุกต์ใช้ทันที เปาโลบอกแก่ชาวโคโลสีว่า พวกเขาควรแลกเปลี่ยนจดหมายที่แต่ละคริสตจักรได้รับจากเขากับชาวเลาดีเซีย (โคโลสี 4:16) คริสตจักรเริ่มแรกเริ่มต้นสะสมจดหมายฝากของเปาโลและเวียนจดหมายเหล่านั้นด้วยกัน ดังนั้น เราจึงรู้แน่ชัดว่าพวกเขามองจดหมายฝากว่าเป็นสิ่งที่นำไปประยุกต์ใช้ได้กับทุกคริสตจักรในทุกกาลเทศะ

ถึงแม้ว่ามีช่องว่างเวลาและวัฒนธรรมมีอยู่ระหว่างเรากับผู้รับดั้งเดิม แต่จดหมายฝากก็ถูกเขียนขึ้นแก่คริสเตียนในยุคพันธสัญญาใหม่ซึ่งประสบกับปัญหาต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกับเรา ดังนั้น คริสตจักรสมัยใหม่จึงนำจดหมายฝากของเปาโลไปใช้ได้ง่ายกว่าวรรณกรรมบางรูปแบบที่พบในพระคัมภีร์ จดหมายฝากเหล่านี้ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นอย่างเจาะจงถึงชนชาติยิว หรือไม่ได้กำลังพูดกับคนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม

⁷⁰ กอร์ดอน ฟิฟส์ดักลาส สตีวर्ट, *How to Read the Bible for All Its Worth*, (แกรนด์แรพพิดส์, มิชิแกน: ชอนเดอร์วาน, 1993) 48

สถานการณ์การดั้งเดิมในจดหมายจัดเตรียมจุดเริ่มต้นสำหรับการประยุกต์ใช้แบบสมัยใหม่แก่ผู้ตีความ หลักการตีความคือการที่เราเข้าใจงานเขียนได้ดีขึ้นถ้าหากเรารู้ว่าใครเป็นผู้เขียน ใครเป็นผู้รับ และเขียนขึ้น เพราะอะไร จดหมายฝากให้ผู้ตีความมีข้อได้เปรียบในการรู้ถึงตัวตนผู้เขียนและผู้รับ

พระธรรมโรมเป็นงานเขียนที่มีลักษณะทางการที่สุดของเปาโล เป็นไปตามโครงสร้างที่ได้รับการวางแผน เอาไว้ และเก็บอยู่ในรูปแบบของบทความทางศาสนศาสตร์ เปาโลไม่ได้กล่าวถึงความผิดพลาดต่าง ๆ ที่เจาะจงของคริสตจักรที่กรุงโรม เขาไม่ได้พูดถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เจาะจงอย่างที่เขาคำให้จดหมายถึง คริสตจักรต่าง ๆ ที่เขาก่อตั้งขึ้นและไปเยี่ยมเยียน

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 3

ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 13:1-7

ผู้เชื่อควรยอมจำนนต่อเจ้าบ้านผ่านเมืองเพราะว่าผู้มีอำนาจปกครองได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า

หมายเหตุถึงหัวหน้าชั้นเรียน: อาจจะมีการอภิปรายและการโต้แย้งอยู่มากเมื่อกลุ่มศึกษาเนื้อหาถัดไป คุณ ควรพยายามให้สมาชิกยินยอมให้เนื้อหาในบทเรียนแก้ไขความคิดของพวกเขาให้ถูกต้อง

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 13:1-7 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 13:1-2) พระเจ้าสถาปนาอำนาจการปกครอง นั่นไม่ได้หมายความว่าผู้มีอำนาจปกครองทุกคนชอบธรรม แต่หมายความว่าพระเจ้าประสงค์จะสถาปนาสิทธิอำนาจของมนุษย์ขึ้น การปฏิเสธจะอยู่ใต้สิทธิอำนาจของมนุษย์คือการเป็นกบฏต่อพระเจ้า เช่นเดียวกับที่เราไม่ได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริง ถ้าหากเราไม่รักพี่น้องที่มองเห็นได้ด้วยตา หรือเราไม่อาจอ้างว่าอยู่ใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ในขณะที่ปฏิเสธจะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของมนุษย์ที่เห็นได้ด้วยตา คริสเตียนไม่ควรปฏิบัติต่อเจ้าบ้านผ่านเมืองด้วยความไม่เคารพ

(โรม 13:3-4) วัตถุประสงค์หนึ่งของอำนาจปกครอง คือลงโทษคนที่ทำสิ่งชั่วร้าย เวลาที่ผู้มีอำนาจปกครองทำหน้าที่อย่างเหมาะสม คนที่ทำสิ่งชั่วร้ายก็หวาดกลัว คริสเตียนจะไม่ขัดแย้งกับอำนาจปกครองภายใต้สถานการณ์แวดล้อมปกติเพราะคุณสมบัติต่าง ๆ ของคริสเตียนทำให้คริสเตียนเป็นพลเมืองดี อย่างไรก็ตาม มีอยู่หลายครั้งในประวัติศาสตร์ที่ผู้มีอำนาจปกครองพยายามเรียกร้องความภักดีที่เป็นของพระเจ้าเท่านั้น จากนั้นพวกเขาก็กลายเป็นผู้ข่มเหงคริสเตียน

ผู้มีอำนาจปกครองที่ทำหน้าที่อย่างเหมาะสมก็สอดคล้องกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระคัมภีร์ข้อ 4 บอกกับเราว่า ผู้มีอำนาจปกครองมีสิทธิอำนาจจากพระเจ้าเพื่อบังคับใช้กฎหมายแม้กระทั่งประหารผู้ที่ทำสิ่งชั่วร้าย

คริสเตียนในบางชนชาติเชื่อว่า การรับใช้ในตำแหน่งทางการปกครองเป็นสิ่งที่ผิด โดยเฉพาะตำแหน่งที่อาจเรียกร้องให้พวกเขาต้องใช้ความรุนแรง คริสเตียนจำนวนมากซึ่งมีความเชื่อนั้น อาศัยอยู่ในประเทศที่ผู้มีอำนาจปกครองข่มเหงคริสเตียนและเลื่อมทรมานสุดขีด อย่างไรก็ตาม ถ้าหากผู้มีอำนาจปกครองทำหน้าที่อย่างเหมาะสม ก็ไม่เป็นสิ่งผิดสำหรับคริสเตียนที่จะรับใช้ในตำแหน่งทางการปกครอง เพราะว่าพระเจ้าแต่งตั้งอำนาจปกครอง

(โรม 13:5) คริสเตียนควรยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจ ไม่ใช่เพราะหวาดกลัวที่จะถูกผู้มีอำนาจปกครองลงโทษเท่านั้น แต่ด้วยจิตสำนึกที่กระจ่างชัด การเป็นกบฏต่ออำนาจปกครองหรือปฏิเสธที่จะเชื่อฟังกฎหมาย ก็คือการปฏิเสธบทบาทของผู้มีอำนาจปกครอง บัณฑิตบางคนอาจตัดสินใจได้ทุกอย่าง แต่ต้องมีอำนาจปกครอง เสรีภาพของปัจเจกบุคคลต้องอยู่ใต้สิทธิอำนาจที่ปกป้องสิทธิของปัจเจกบุคคล ถึงแม้ว่าเราไม่เห็นด้วยกับวิธีการปกป้องก็ตาม

(โรม 13:6-7) คริสเตียนควรจ่ายภาษีตามกฎหมาย ปฏิบัติตามวิธีแสดงความเคารพตามธรรมเนียม

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 4

ประเด็นหลักของ โรม 13:8-10

ความรักทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จเพราะความรักกระตุ้นผู้เชื่อให้ทำสิ่งที่ถูกต้องต่อคนอื่น

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พิสูจน์ว่าธรรมบัญญัติเกี่ยวเนื่องกับผู้เชื่อ ผู้เชื่อทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จ และมีความรักดังที่ถูกละเมิดที่ได้โดยพระคุณ พระคุณไม่ได้เพียงแค่ครอบคลุมการละเมิดธรรมบัญญัติ พระคุณประกอบด้วยพระราชกิจของพระเจ้าในเราเพื่อให้ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในเรา

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 13:8-10 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 13:8) การเป็นหนี้ในลักษณะนี้หมายถึงการไม่ให้สิ่งที่อีกคนสมควรได้รับ ข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้าระบุรายชื่อถึงข้อผูกมัดต่าง ๆ การยืมและจ่ายคืนตามกำหนดเวลาไม่ใช่สิ่งที่ผิดถ้าหากเป็นวิธีที่ตกลงเพื่อจะตอบสนองข้อผูกมัดต่าง ๆ พระคัมภีร์ข้อ 7 สิ่งให้เราให้ทุกคนในสิ่งที่เขาสมควรได้รับจากเรา

► เมื่อคริสเตียนไม่จ่ายคืนสิ่งที่ยืมมามีผลลัพธ์อะไรบ้าง?

(โรม 13:9-10) ถ้าหากเขารักบางคนอย่างแท้จริงเหมือนกับที่รักตัวเขาเองแล้ว เขาจะไม่ขโมยจากเขา โลกในสิ่งที่เขามี หรือละเมิดการสมรสของเขา มิตรภาพกับความรักเท่านั้นไม่ป้องกันการทำผิดเหล่านี้ แต่ความรักแห่งพระคริสต์ในเราจะป้องกันเราไม่ให้ทำผิดแม้กระทั่งกับคนแปลกหน้า กับคนที่ละเมิดเรา หรือกับคนที่สมควรได้รับ

วัฒนธรรมและศาสนาส่วนใหญ่สอนเราว่า เราเป็นหนี้ความรักบางคนอยู่ บางทีอาจเป็นสมาชิกครอบครัวและสมาชิกร่วมเผ่า แต่พวกเขาคิดว่าเราไม่ได้เป็นหนี้ความรักเช่นนั้นกับมนุษยชาติที่เหลือ พวกเขาอาจมองว่า พวกเขาขโมยจากคนต่างชาติหรือนายจ้างและหยาบคายต่อคนแปลกหน้าได้ พระคริสต์บัญชาเรา

ให้มอบความรักกับทุกคนที่เราติดต่อด้วย ในพระธรรมลูกา 10:25-37 พระเยซูบอกเรื่องราวเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ช่วยเหลือนักบวชที่ได้รับบาดเจ็บ เพื่อแสดงตัวอย่างถึงพระบัญญัติที่ให้เขารักเพื่อนบ้านของเขา

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 5

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 13:11-14 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 13:11) ความรอดในพระคัมภีร์ข้อนี้อ้างอิงถึงความรอดสุดท้ายเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เราต้องไม่ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าโลกนี้จะคงอยู่ตลอดกาล เราควรใช้ชีวิตเหมือนคนที่กำลังคาดหวังว่าสิ่งต่าง ๆ จะผ่านไปอย่างรวดเร็ว

(โรม 13:12) กลางคืนเป็นอุปมาอุปไมยถึงเวลาก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา (ดูเพิ่มเติมที่ 2 เปโตร 1:19.) ความมืดในพันธสัญญาใหม่มักเกี่ยวข้องกับภาระต่าง ๆ อันชั่วร้าย (ดูเพิ่มเติมที่ 1 เธสะโลนิกา 5:4-8 และ เอเฟซัส 5:11-14)

(โรม 13:13) พระคัมภีร์ข้อนี้อธิบายถึงชีวิตของคนบาปที่ประมาท นี่เป็นคนที่ไม่สนใจเกี่ยวกับอนาคตและไม่คิดถึงนิรันดรกาลเป็นพิเศษ เขาใช้ชีวิตเพื่อความเพลิดเพลินโดยไม่ห่วงถึงความมีศีลธรรม ชีวิตของคริสเตียนตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิงกับชีวิตแบบนี้

(โรม 13:14) อย่าจัดเตรียมสิ่งใด ๆ ให้กับตัณหาหาคะ อย่าใช้ธรรมชาติของมนุษย์เป็นข้ออ้างในการทำบาป จงดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างและไม่มีสิ่งใดในชีวิตที่ต้องล่องอาย

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 5

จะมีประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้เชื่อที่จริงใจไม่เห็นด้วยเสมอ พระธรรมโรม 14 ให้คำสั่งเกี่ยวกับว่า คริสเตียนที่มีความเชื่อและการปฏิบัติต่างกันจะยังคงรักและเคารพกัน นมัสการและรับใช้ด้วยกันได้อย่างไร

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 14:1-23 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 14:1) พี่น้องที่อ่อนแอคือคนที่รู้สึกว่ามีความผิดเนื่องจากการกระทำที่พระเจ้าไม่ได้ทรงห้ามจริง ๆ (ดูที่ 1 โครินธ์ 8:7-12) พี่น้องที่เข้มแข็งคือคนที่กระทำโดยไม่รู้สึกว่ามีความผิดเพราะเขารู้ว่าการกระทำนั้นไม่ใช่การฝ่าฝืนพระเจ้าอย่างแท้จริง

(โรม 14:2-3) ธรรมเนียมปฏิบัติของคนยิวควบคุมเกี่ยวกับอาหาร มีคริสเตียนที่เป็นคนยิวจำนวนมากในคริสตจักรและมีคนต่างชาติที่ได้ศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติของคนยิว คนที่รู้สึกว่าเป็นอิสระจากข้อจำกัดต่าง ๆ เกี่ยวกับอาหารอาจถูกทดลองให้ดูแคลนคนที่รู้สึกว่ายึดข้อจำกัด คนที่พยายามปฏิบัติตามกฎเกี่ยวกับอาหารก็อาจถูกทดลองให้ตัดสินคนอื่นว่าเป็นคนบาป

(โรม 14:4) พระเจ้าจะพิพากษาผู้รับใช้ของพระองค์และประทานพระคุณที่พวกเขาจำเป็น อย่าตัดสินคนอื่นเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ชัดเจนในพระคัมภีร์

มีความหลากหลายระหว่างผู้เชื่อทั่วโลกเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เช่น วิธีประกอบศีลปัสดิศาма วิธีประกอบศีลมหาสนิท การเลือกฉบับแปลพระคัมภีร์ เครื่องแต่งกาย และความบันเทิง เราควรรักษาความเป็นเอกภาพคริสเตียนแต่ไม่คาดหวังความเป็นรูปแบบเดียวกันภายในพระกายพระคริสต์ คติพจน์ของเราควรเป็น”เอกภาพในสิ่งจำเป็น เสรีภาพในสิ่งไม่จำเป็น แต่รักในทุกสิ่ง”

(โรม 14:5-6) มีวันฉลองของคนยิวหลายวันซึ่งมีธรรมเนียมพิเศษของแต่ละวัน วันสะบาโตก็เป็นที่ได้เถียงเช่นกัน คริสตจักรเริ่มต้นพบปะและนมัสการในวันของพระผู้เป็นเจ้าแทน (กิจการ 20:7; 1 โครินธ์ 16:2; วีวรรณ์ 1:10) ภายหลังวันอาทิตย์กลายเป็นสิ่งที่คล้ายกับวันสะบาโตของคริสเตียน หลักการสำหรับการหยุดพักในวันที่เจ็ดยังคงมีประโยชน์ที่เราควรรักษา เนื่องจากเป็นหลักการทรงสร้างและไม่ได้เป็นเพียงธรรมเนียมที่ถูกแต่งตั้งขึ้นในสมัยที่พระเจ้าประทานธรรมเนียมปฏิบัติแห่งโมเสส

“...ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด” (โรม 14:5) แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่แน่ชัด
จำเป็น คนไม่ควรคลุมเครือในสิ่งที่เชื่อเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ การทนทานต่อความคิดเห็นของคนอื่นไม่ได้
หมายความว่าเราไม่รู้ว่าคุณสมบัติของตนเองคืออะไรหรือละเลยหลักฐานและการใช้เหตุผล...

(โรม 14:7-9) เราไม่เป็นเจ้าของตัวเอง แต่ละชีวิตควรยกย่องพระคริสต์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระ
ชนม์ของพระคริสต์ได้แก่เราและเราเป็นของพระองค์

(โรม 14:10-12) ทุกคนต้องรายงานต่อพระเจ้าที่การพิพากษา ดังนั้น ความคิดเห็นของเราเกี่ยวกับกันและ
กันจึงสำคัญน้อยกว่า

(โรม 14:13-15) การพยายามไม่ทำให้ผู้เชื่อคนอื่นสะดุดล้มเป็นเรื่องสำคัญ สำหรับคริสเตียนแล้ว สิ่งต่าง ๆ
ไม่ได้มีมลทิน เพราะทุกอย่างเป็นอย่างหนึ่งของพระเจ้า แต่ถ้าหากคนคิดว่าบางสิ่งผิด แล้วยังคงทำสิ่งนั้นอยู่ เขาก็ทำ
บาป เพราะว่าเขาเลือกทำผิด เราทำให้คนสะดุดล้ม ถ้าหากเราส่งอิทธิพลต่อเขาให้ทำบางสิ่งที่เขาคิดว่าผิด
(ข้อความอีกแห่งเกี่ยวกับประเด็นนี้ปรากฏอยู่ใน 1 โครินธ์ 8)

(โรม 14:16) คนอาจมีหลักคำสอนที่ถูกต้อง กระนั้นก็ยังก่อให้เกิดความเสียหายได้ เนื่องจากตัวเขาไม่ได้ใส่ใจ
ถึงอิทธิพลที่มีต่อคนอื่น ๆ

(โรม 14:17) ศาสนาคริสต์ไม่ได้ประกอบด้วยกฎเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินชีวิตหรือเกี่ยวกับเสรีภาพ
ศาสนาคริสต์เป็นชัยชนะและชีวิตในพระวิญญาณ

(โรม 14:18-19) พระเจ้าพอพระทัยเวลาที่เรายอมจำนนทุกสิ่งที่ทำต่อพระคริสต์และทำอย่างดีที่สุดเพื่อ
เสริมสร้างคนอื่น ๆ

(โรม 14:20-23) สิ่งทั้งปวงเป็นของพระเจ้า และคนที่จดจำเรื่องนี้ได้ก็มีเสรีภาพได้ อย่างไรก็ตาม ถ้าหาก
คนทำบางสิ่งที่คิดว่าผิด เขาก็กำลังทำบาปด้วยการเลือกนั้น ๆ พี่น้องที่รู้สึกว่ามีเสรีภาพควรจำกัดเสรีภาพ
ของตน เพื่อไม่ให้คนอื่นล้มในบาป

ไม่มีคำชี้แนะให้กับพี่น้องที่อ่อนแอ ยกเว้นว่าตัวเขานั้นไม่ควรตัดสินคนที่มีเสรีภาพมากกว่า คนที่อ่อนแอ ถูกผูกมัดโดยจิตสำนึกของตน และไม่อาจเปลี่ยนความประพฤติของตนได้ แต่พี่น้องที่เข้มแข็งมีทางเลือกต่าง ๆ

- คริสตจักรของเราให้สมาชิกแต่ละคนตัดสินใจด้วยตัวเองในประเด็นใดบ้าง?
- เราเห็นความแตกต่างอะไรบ้างในผู้เชื่อคนอื่นที่เราต้องอดทนมากขึ้น?
- เราจะสละสิทธิ์ในการนำหลักการจากเนื้อหาตอนนี้ไปประยุกต์ใช้กับความคิดเห็นต่าง ๆ ของเราเกี่ยวกับคนอื่นและการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไรบ้าง?

ระบุชัดเกี่ยวกับพวกยูไดเซอร์

พวกยูไดเซอร์ไม่ใช่ผู้ติดตามลัทธิยูดาศาสนาของคณียู พวกยูไดเซอร์เป็นคณียูที่อ้างว่าเป็นคริสเตียนแต่คิดว่าคริสเตียนต้องทำให้ข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของลัทธิยูดาสำเร็จ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การที่คณียูที่กลับใจใหม่ที่จะยังคงปฏิบัติตามลัทธิยูดายอยู่ คนจำนวนมากก็ทำเช่นนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในคนรุ่นแรกของคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ ปัญหาคือเวลาที่คณียูที่อ้างว่ากลับใจใหม่แล้วไม่เข้าใจถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

พวกยูไดเซอร์คิดว่า คนต่างชาติจำเป็นต้องกลับใจใหม่ เพื่อยอมรับเอากฎต่าง ๆ ทั้งหมดของลัทธิยูดาส ซึ่งรวมถึงการเข้าสุหนัต เพื่อจะถึงความรอด พวกเขาไม่ได้เทศนาข่าวประเสริฐแก่ผู้ไม่เชื่อ แต่พวกเขาเทศนาแก่ผู้กลับใจใหม่ซึ่งทำให้เกิดความสับสนและแตกแยก ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้รับการบันทึกของพวกเขาอยู่ที่เมืองกาลาเทีย ซึ่งพวกเขาทำให้ทั้งคริสตจักรหลงผิดไป จดหมายของเปาโลถึงชาวกาลาเทียมุ่งหมายเพื่อจะนำพวกเขากลับมายังข่าวประเสริฐแท้

ประเด็นเกี่ยวกับข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของคณียูถูกนำมายังสภาคริสตจักรดั่งที่บันทึกไว้ในพระธรรมกิจการ 15 บรรดาอัครทูตตระหนักว่า การปฏิบัติตามวิธีของพวกยูไดเซอร์จะเป็นการปฏิเสธข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ และเป็นการปฏิเสธว่าข่าวประเสริฐถูกนำเสนอให้แก่คนต่างชาติอย่างเท่าเทียมกัน การตัดสินใจ

ของสภาแก้ไขผู้เชื่อแท้ที่หลงผิดไปอย่างจริงจัง แต่ไม่ได้หยุดคนที่มีแรงจูงใจผิด ๆ เปาโลมองว่าพวกเขาได้
เซอร์เป็นศัตรูต่อข่าวประเสริฐ

โรม 14:1-15:12 นำความจริงของข่าวประเสริฐที่เปาโลได้อธิบายตลอดทั้งจดหมายไปประยุกต์ใช้กับ
คำถามเกี่ยวกับข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของคนยิว ผู้เชื่อต้องไม่ตัดสินกันจากการปฏิบัติตามหลักศาสนาของ
ชาวยิว ส่วนย่อยจบลงด้วยการเน้นว่าข่าวประเสริฐมีเพื่อคนทั้งโลก

ข้อความอื่น ๆ เกี่ยวกับหัวข้อนี้อยู่ในพระธรรมโรม 4; กิจการ 15; กาลาเทีย 2, 3, 5; และ โคโลสี 2:11-23

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 6

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 15:1-4) คนที่เข้มแข็งในความเชื่อหรือคนที่รู้สึกว่ามีเสรีภาพควรเต็มใจละสิทธิพิเศษบางอย่าง เพื่อ
ช่วยคนที่อ่อนแอในความเชื่อ และไม่รู้สึกรู้ว่ามีเสรีภาพเกี่ยวกับข้อจำกัดพิเศษต่าง ๆ

(โรม 15:5-7) พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้สรุปข้อความ เป้าหมายคือความเป็นเอกภาพของคริสเตียน ความรัก
ของพระคริสต์คือตัวอย่างของเรา

เรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นเอกภาพ การฟื้นฟู และพันธกิจต่าง ๆ

ในปี ค.ศ. 1722 เจ้าของที่ดินชาวเยอรมันชื่อชินเซนดอร์ฟ ได้เชื้อเชิญให้ผู้เชื่อที่ถูกข่มเหงชาวโมราเวียให้
เข้ามาอาศัยอยู่ในที่ดินของเขาและสร้างอาณานิคม คนจำนวนหลายร้อยอาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนั้น พวกเขา
เขาเผชิญกับความแตกแยกด้านหลักคำสอนและวิธีปฏิบัติในการนมัสการต่าง ๆ แต่ในปี ค.ศ. 1727 พวกเขา
เขาก็ได้พัฒนา “ข้อตกลงแบบพี่น้อง” (ตอนนี้เรียกว่า “พันธสัญญาโมราเวียสำหรับการดำเนินชีวิตคริส
เตียน”) ขึ้น เพื่อช่วยสถาปนาความเป็นเอกภาพ

ในปีเดียวกันนั้น พวกเขาเริ่มมีประสบการณ์ถึงการฟื้นฟู พวกเขามีการประชุมอธิษฐานตลอดทั้งคืน มีพิธีนมัสการนาน ๆ พวกเขาสัมผัสถึงการประทับอยู่ของพระเจ้า วิทยากรคนหนึ่งทรุดตัวลงกับพื้นด้วยความครั่นคร้ามต่อพระเจ้า ในช่วงระหว่างพิธีศีลมหาสนิท พระวิญญาณบริสุทธิ์เคลื่อนไหวเหนือคนในลักษณะที่ต่อมาซินเซนดอร์ฟมองวันนั้นว่าเป็นวันเพนเทคอสต์แห่งคริสตจักรฟื้นฟูโมราเวีย คนที่เคยแตกแยกกลับคืนดีกัน ซินเซนดอร์ฟนำอธิษฐานสำรวจสภาพความแตกแยกต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ในที่ประชุม พวกเขาเริ่มต้นการไถ่บาปอธิษฐานโดยมีสมาชิกผลัดเปลี่ยนและดำเนินอย่างนั้นเรื่อยมา 100 ปี

ชุมชนชาวโมราเวียกลายเป็นที่ประชุมยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาลแห่งหนึ่งที่ส่งมิชชันนารี จากปี ค.ศ. 1733 - 1742 มีมิชชันนารีจากชุมชนหกร้อยคน หลายคนสิ้นชีวิตขณะที่ยังหนุ่มเนื่องจากการช่มเหลงและสถานการณ์ยากลำบาก อีก 28 ปีต่อมาในปี ค.ศ. 1760 คริสตจักรส่งมิชชันนารี 226 คนและมีชาวโมราเวียทั่วโลกจำนวนนับพันนับหมื่น

คำถามทบทวนบทที่ 11

- (1) จงอธิบายภาพประกอบของเครื่องบูชาที่มีชีวิต
- (2) ต้องเกิดอะไรขึ้นกับเรา เราจึงจะอุทิศตัวต่อพระเจ้าได้โดยสมบูรณ์?
- (3) เราควรถ่อมใจเพราะอะไร?
- (4) จงอธิบายคำว่าพี่น้องที่อ่อนแอกับพี่น้องที่เข้มแข็ง
- (5) พวกยูไดเซอร์คือใคร?

งานมอบหมายบทที่ 11

- (1) จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับการนำคำชี้แนะภาคปฏิบัติต่าง ๆ ที่พบในพระธรรมโรม 12:1–15:7 ไปปฏิบัติต่อคริสเตียนในวันนี้
- (2) จงเตรียมตัวสำหรับการทดสอบท้ายบทโดยศึกษารายชื่อคำถามที่จัดไว้ในภาคผนวกของหลักสูตรนี้ คุณต้องทำข้อสอบโดยไม่มีคนช่วยและไม่ดูเนื้อหาของหลักสูตรจากเอกสารใด ๆ ทั้งนั้น

บทที่ 12

นิมิตสำหรับพันธกิจต่าง ๆ

หมายเหตุถึงหัวหน้าชั้นเรียน

กำหนดเวลาทดสอบและตรวจสอบให้แน่ใจว่ากลุ่มเตรียมตัวสำหรับการทดสอบท้ายบท

วัฒนธรรมยิ่งใหญ่สามวัฒนธรรม

มีสามวัฒนธรรมที่หล่อหลอมโลกซึ่งได้รับข่าวประเสริฐในศตวรรษที่หนึ่ง พระเจ้าเตรียมโลกให้อยู่ใน
สภาวะที่ข่าวประเสริฐเกิดผลสูงสุด

วัฒนธรรมกรีก

อเล็กซานเดอร์มหาราชพิชิตโลกที่เจริญแล้วและก่อตั้งจักรวรรดิของพระองค์ขึ้น พระองค์เผยแพร่
วัฒนธรรมกรีกอย่างมีวัตถุประสงค์เพราะว่าพระองค์เชื่อว่าวัฒนธรรมกรีกเหนือวัฒนธรรมทั้งปวงและ
เพราะจะช่วยให้จักรวรรดิของพระองค์มีความเป็นเอกภาพ พระองค์ประสงค์ให้ทุกคนพูดภาษากรีกและ
ปฏิบัติตามประเพณีกรีก นี่จัดเตรียมสำหรับข่าวประเสริฐเพราะว่าผู้เผยแพร่เทศนาข่าวประเสริฐด้วยภาษา
กรีกได้ตลอดทั่วจักรวรรดิ

วิธีการคิดแบบกรีกทำให้คนมองตนเองในฐานะปัจเจกบุคคลเป็นสำคัญ แทนที่จะมองตนเองว่าเป็นสมาชิก
ของเผ่าและครอบครัว ดังนั้น พวกเขาจะเปิดใจต่อการตัดสินใจเลือกศาสนาส่วนตัว คนตระหนักว่าเป็นไป
ได้ที่จะเปลี่ยนศาสนาของพวกเขา

ชาวกรีกมองตนเองว่าเป็นพลเมืองของโลก แทนที่จะมองตนเองว่าเป็นเพียงพลเมืองของรัฐของตน พวกเขาตระหนักว่า มีความจริงที่นำไปประยุกต์ใช้ได้กับทุกคน แทนความจริงเฉพาะสำหรับแต่ละกลุ่มคน นี่ทำให้พวกเขาตระหนักว่า ความจริงอาจมาถึงพวกเขาจากที่อื่น ไม่ได้มาจากธรรมเนียมของตนเท่านั้น

บรรดานักปรัชญาชาวกรีกพยายามตอบคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับความหมายของชีวิตและจักรวาล พวกเขาเชื่อว่าคำตอบที่มีอยู่จะอธิบายชีวิตให้แก่ทุกคน

นักปรัชญาชาวกรีกใช้เหตุผล เพื่อแสดงให้เห็นว่าศาสนาเดิมต่าง ๆ ผิด พวกเขาทำให้คนไม่รู้สึกลังเลกับตำนานเทพเจ้าต่าง ๆ เทพเจ้าต่าง ๆ เป็นการกล่าวเกินจริงถึงมนุษยชาติโดยมีตำนานต่าง ๆ ของมนุษย์ และมีความผิดอันเสื่อมศีลธรรมและการกระทำอันชั่วร้ายต่าง ๆ

นักปรัชญาชาวกรีกเสนอคำอธิบายใหม่ ๆ ให้กับชีวิตและความเป็นจริง แต่ละปรัชญาใหม่ได้รับการโต้เถียงและไม่มีปรัชญาไหนประสบความสำเร็จในการตอบคำถามต่าง ๆ อย่างสมบูรณ์ พวกเขาค้นพบและอภิปรายคำถาม ๆ ที่สำคัญแต่ไม่อาจตอบคำถามเหล่านั้น

ปรัชญาไม่อาจสนองความต้องการฝ่ายวิญญาณของมนุษย์ได้

ศาสนาคริสต์ตอบคำถาม ๆ ต่างที่ถูกถามโดยปรัชญาและสนองความต้องการฝ่ายวิญญาณได้

► วัฒนธรรมกรีกเปลี่ยนแปลงโลกและเตรียมพร้อมสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐอย่างไร?

วัฒนธรรมโรมัน

จักรวรรดิโรมันพัฒนาขึ้นหลังจากที่จักรวรรดิกรีกได้ล่มสลายออกเป็นเขตแดนต่าง ๆ คนโรมันพิชิตและรวมหลายชนชาติเข้าเป็นหนึ่งเดียว แต่วัฒนธรรมร่วมส่วนใหญ่ยังคงเป็นวัฒนธรรมกรีก

การพิชิตของจักรวรรดิโรมันทำให้ผู้คนสูญเสียความเชื่อในเทพเจ้าท้องถิ่น ซึ่งไม่สามารถช่วยเหลืออะไรพวกเขาได้ คนเต็มใจจะฟังเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงสากลและทรงสรรพสิทธิมากขึ้น

คนโรมันเชื่อในเทพเจ้าหลายองค์และมีตำนานเช่นเทพตำนานกรีก คนโรมันที่ได้รับการศึกษาจำนวนมาก ไม่เชื่อในเทพเจ้าจริง ๆ แต่ปฏิบัติตามศาสนาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม

กฎหมายโรมันนำไปสู่แนวคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับความยุติธรรม ศาลโรมันมองว่าหลักฐานในวิธีที่มีเหตุผล นี้ ช่วยวางรากฐานสำหรับหลักคำสอนเกี่ยวกับความผิดและการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมของคน

การปกครองของจักรวรรดิโรมันทำให้สงครามเล็ก ๆ ระหว่างชนชาติจบสิ้นลง นำไปสู่สิ่งที่เรียกว่า *แพ็กส์ โรมานา* หรือสันติภาพโรมัน สันติภาพนี้ทำให้การเดินทางปลอดภัยขึ้นและผู้ประกาศข่าวประเสริฐข้ามเขตแดนต่าง ๆ ได้โดยไม่มีปัญหา

► วัฒนธรรมโรมันเปลี่ยนแปลงโลกและเตรียมพร้อมสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐอย่างไรบ้าง?

วัฒนธรรมคนยิว

คนยิวกระจัดกระจายไปยังทั่วโลกที่เจริญแล้ว พวกเขาก่อตั้งศาลาธรรมและสั่งสอนความเชื่อทุกแห่ง บรรดาอัครทูตสังเกตว่าโมเสสถูกสั่งสอนในทุกเมือง (กิจการ 15:21) คนยิวที่สัตย์ซื่อต่อศาสนาของคนอิสราเอลมีอิทธิพลในกรุงโรม

แนวคิดของลัทธิยูดาเกี่ยวกับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และมีอำนาจอธิปไตยเป็นที่น่าเคารพมากกว่าเทพตำนาน ซึ่งมีเทพเจ้าต่าง ๆ ซึ่งผิดศีลธรรมและทำผิดได้ จริยธรรมอันสูงส่งของลัทธิยูดาเป็นที่ดึงดูดใจในโลกที่ศีลธรรมวุ่นวาย ศาสนาคริสต์มีจริยธรรมเหล่านี้ ยกกระดับจริยธรรมเหล่านี้ และเทศนาศักยภาพแห่งพระคุณที่เปลี่ยนแปลงคนบาปให้เป็นคนใหม่และช่วยให้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ได้

แนวคิดของลัทธิยูดาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์และความคาดหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ให้ความหวังสำหรับอนาคต ความหวังอยู่ในการแทรกแซงของพระเจ้า ไม่ใช่วิธีการแก้ไขปัญหามนุษย์ ศาสนาคริสต์ประกาศว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาและยุคใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

► วัฒนธรรมคนยิวเปลี่ยนแปลงโลกและเตรียมพร้อมสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐอย่างไรบ้าง?

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 7

ในข้อความนี้ อัครทูตเปาโลอธิบายว่า เพราะอะไรเขาจึงเขียนจดหมาย เขาอยากมาเยี่ยมเยียนพวกเขา จากนั้น ได้รับความช่วยเหลือจากพวกเขา เพื่อเริ่มต้นงานประกาศข่าวประเสริฐในประเทศสเปน

วัตถุประสงค์ของจดหมายกำหนดโครงสร้างของจดหมาย เพราะเปาโลอธิบายว่าข่าวประเสริฐคืออะไร เพราะอะไรทุกคนจึงต้องการข่าวประเสริฐ เพราะอะไรผู้ส่งสารจึงสำคัญ และเพราะอะไรเขาจึงมีคุณสมบัติที่จะไป เขาแสดงให้เห็นว่าพันธกิจทั่วโลกเป็นแผนการของพระเจ้าเสมอ

► ให้นักศึกษาหนึ่งคนอ่าน โรม 15:8-33 ให้กลุ่มฟัง

บันทึก ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 15:8) พระเยซูกระทำให้พระสัญญาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ประทานแก่บรรดาปีดาจารย์ชาวยิว สำเร็จ และมาถึงชนชาติและศาสนายิว

(โรม 15:9-12) อัครทูตเปาโลแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าวางแผนให้ข่าวประเสริฐไปถึงคนต่างชาติเสมอ ผ่าน คำอ้างอิงจากพันธสัญญาเดิมหลายแห่ง ในพระคัมภีร์ที่เปาโลอ้างอิง บรรดาผู้เผยพระวจนะได้พยากรณ์ว่า

- คนต่างชาติจะกลายเป็นผู้นมัสการพระเจ้า
- พระเมสสิยาห์จะปกครองเหนือคนต่างชาติ
- คนต่างชาติจะไว้วางใจพระเมสสิยาห์

(โรม 15:13-14) อัครทูตเปาโลอธิษฐานอวยพรคริสตจักรที่กรุงโรม และกล่าวว่าเขาเชื่อว่าพวกเขาเข้มแข็ง ฝายวิญญาณ ในพระคัมภีร์ข้อถัดมา เขาเรียกร้องพวกเขาให้มีนิมิตสำหรับงานพันธกิจ แม้กระทั่ง คริสตจักรที่ได้รับการอวยพรและเป็นคริสตจักรที่เข้มแข็งฝายวิญญาณก็ไม่สมบูรณ์ เมื่อปราศจากนิมิต และการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับทำงานเป็นมิชชันนารี

► เกิดอะไรขึ้นถ้าหากคริสตจักรไม่มีความปรารถนาจะสนับสนุนการทำงานเป็นมิชชันนารีในพื้นที่ห่างไกลต่าง ๆ?

(โรม 15:15-16) เขาบอกพวกเขาเกี่ยวกับการทรงเรียกพิเศษของเขาที่จะนำข่าวประเสริฐไปถึงคนต่างชาติ พระเจ้าประทานของประทานฝ่ายวิญญาณพิเศษต่าง ๆ สำหรับงานนี้ ความปรารถนาของเขาคือให้คริสตจักรของคนต่างชาติเป็นคริสตจักรที่บริสุทธิ์ แท้จริง และเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

(โรม 15:17-19) พระเจ้าประทานความสำเร็จให้แก่พันธกิจของเขา คนต่างชาติจำนวนมากเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า ผลลัพธ์สำคัญที่สุดของพันธกิจคือผู้คนที่กลับใจใหม่และดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า ไม่มีเครื่องหมายแห่งความสำเร็จใดจะสำคัญไปกว่านี้ เขากล่าวว่าพระเจ้ากระทำให้หมายสำคัญแก่พันธกิจของเขาด้วยการอัศจรรย์จากพระเจ้าเช่นกัน เขาประกาศข่าวประเสริฐไปตลอดภูมิภาคใหญ่ต่าง ๆ

(โรม 15:20-22) วิธีปฏิบัติของเขาคือเทศนาไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ข่าวประเสริฐยังไม่เคยถูกเทศนามาก่อน เขาครอบคลุมภูมิภาคต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ นั่นเป็นเหตุผลสำคัญอันดับแรกที่เขาไม่ได้เดินทางไปยังกรุงโรม เพราะมีผู้เทศนาข่าวประเสริฐที่กรุงโรมแล้ว

(โรม 15:23-24) เขาได้เทศนาข่าวประเสริฐในทุกพื้นที่ใกล้เขา เขาอยากให้คริสตจักรที่กรุงโรมช่วยเขาเดินทางเผยแพร่ไปถึงประเทศสเปน การเดินทางนั้นจะเปิดโอกาสให้เขาได้เทศนาและมีสามัคคีธรรมที่กรุงโรมและช่วยให้เขาเข้าถึงภูมิภาคที่ข่าวประเสริฐยังเข้าไม่ถึง

► จงอธิบายว่าคริสเตียนทุกคนและคริสตจักรทุกที่เป็นหนี้ต้องสนับสนุนการประกาศข่าวประเสริฐอย่างไรบ้าง? (หากจำเป็น ให้ดูหมายเหตุ 1:15 ในบทแรก)

(โรม 15:25-29) ประการแรก เขาจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อนำของถวายจากคริสตจักรของคนต่างชาติไปมอบให้แก่คริสตจักรของชนยิว ของถวายนี้นี้สำคัญมาก โดยการส่งมอบของถวายนี้นี้ คนต่างชาติจะยอมรับว่าตนเป็นหนี้คนยิว เพราะคริสเตียนชาวยิวนำข่าวประเสริฐมาให้พวกเขา คนยิวยอมรับว่าคน

ต่างชาติอยู่ในคริสตจักรเดียวกันโดยยอมรับของถวาย จะไม่มีการแบ่งแยกศาสนาคริสต์ นี่จึงเป็นเหตุผลที่เปาโลขอให้พวกเขาอธิษฐานที่ผู้เชื่อชาวยิวจะยอมรับของถวาย

(โรม 15:30-33) เขาขอให้พวกเขาอธิษฐานที่เขาจะได้รับการปลดปล่อยจากอันตรายคนยิวที่ไม่เชื่อที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะมากกรุงโรมได้ คำอธิษฐานนี้ได้รับคำตอบ ถึงแม้ว่าไม่ใช่ในลักษณะที่เขาเลือกก็ตาม เปาโลมาถึงกรุงโรมในฐานะนักโทษหลังจากที่ถูกผู้ปกครองชาวยิวจับกุมที่กรุงเยรูซาเล็ม ถูกผู้ปกครองชาวโรมันนำตัวส่งไปยังกรุงโรมเพื่อการไต่สวน (เรื่องราวอยู่ในพระธรรมกิจการ เริ่มต้นที่กิจการ 21:26 ไปจนจบ) เราไม่รู้ว่าเปาโลได้เดินทางไปยังประเทศสเปนหรือเปล่า

► เรามองเห็นถึงการเตรียมของพระเจ้าในเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของเปาโลอย่างไรบ้าง ถึงแม้ว่าการเดินทางไปยังประเทศสเปนไม่ได้เกิดขึ้นอย่างที่เขาวางแผนไว้?

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 8

บทสรุปของบทที่ 16

ในจดหมายฝากฉบับนี้มีคำทักทายซึ่งระบุชื่อมากกว่าจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ของเปาโล อาจเป็นเพราะว่าเขาไม่เคยไปที่กรุงโรมมาก่อน เขากล่าวถึงคนรู้จักทั้งหมดของเขาซึ่งอยู่ที่นั่น เพื่อจะช่วยเหลือเขาจากความสัมพันธ์กับคริสตจักร

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 16 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 16:1-2) เฟบีอาจจะอยู่กับคนที่ถือจดหมายฉบับนี้ เปาโลบอกกับพวกเขาให้ช่วยนางในพันธกิจของนาง เพราะนางช่วยตอบสนองความจำเป็นต่าง ๆ ของคนจำนวนมาก คนที่เราควรจะช่วยเหลือสนับสนุนมากที่สุดก็คือคนที่เปโตรต่อคนอื่นอยู่แล้ว

(โรม 16:3-4) อควิลลา กับนางปริสคาได้เสี่ยงชีวิตเพื่อเปาโล (ดูที่ โรม 18:1-3, 24-26 เกี่ยวกับประวัติเพิ่มเติมของพวกเขา)

(โรม 16:7, 11, 21) เปาโลระบุชื่อญาติของเขาในพระคัมภีร์ข้อเหล่านี้

(โรม 16:13) หญิงที่ถูกกล่าวถึงอาจจะไม่ใช่มารดาของเปาโลตามตัวอักษร รูปัสอาจเป็นบุตรของซีโมนแห่งไซรินซึ่งแบกไม้กางเขนของพระเยซูเนื่องจากในพระธรรมมาระโก 15:21 กล่าวถึงชื่อของเขาราวกับว่าเขาเป็นที่รู้จักต่อคริสตจักรในภายหลัง

(โรม 16:17-18) มีคนที่พยายามแยกคนอื่น ๆ ออกจากความจริงซึ่งเป็นรากฐานของคริสตจักร เพื่อจะสร้างผู้ติดตามของตนเอง พวกเขาไม่ได้กำลังรับใช้พระคริสต์ แต่กำลังรับใช้ความปรารถนาของตนเอง คำสอนของพวกเขาขัดแย้งกับหลักคำสอนที่ถูกต้องเกี่ยวกับความรอด (ดูใน 3 ยอห์น 1:9-10 และใน 2 เปโตร 2:1-3)

(โรม 16:19) เราจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับความจริงให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ เราไม่จำเป็นต้องรู้มากเกี่ยวกับความชั่วร้าย ผู้คนที่ศึกษาสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ ก็เผชิญหน้ากับอันตรายของการดึงดูดอันล่อแหลมและความคิดที่บิดเบือน

(โรม 16:20) คริสตจักรจะมีชัยชนะสุดท้ายเหนือซาตานผ่านพระราชกิจแห่งพระคริสต์ (ปฐมกาล 3:15)

(โรม 16:22) เทอร์ทิอัสไม่ได้เป็นผู้เขียน แต่เป็นคนช่วยเขียนข้อความในจดหมายตามที่เปาโลบอกให้เขียน

(โรม 16:25-27) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อ้างอิงถึงสาระสำคัญของจดหมาย สังเกตวลี “ข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้า” และ “เรื่องราวแห่งพระเยซูคริสต์” เขากล่าวอีกครั้งหนึ่งว่า ข่าวประเสริฐเป็นทั้งการเปิดเผยอันสดใหม่ และเป็นข่าวสารดั้งเดิมของบรรดาผู้เผยพระวจนะ เขาส่งท้ายด้วยการอ้างอิงสุดท้ายถึงพันธกิจต่าง ๆ โดยย้ำเตือนพวกเขาว่าข่าวสารมีเพื่อชนชาติทั้งปวง เป้าหมายของงานพันธกิจก็เป็นเป้าหมายเดียวกันกับที่พระเยซูกล่าวถึงในพระมหาบัญชา (มัทธิว 28:19-20) คือ เป็นการนำผู้คนเข้าสู่การเชื่อฟังพระคริสต์ พระ

ธรรมนี้สรุปเจตนาตามที่เริ่มต้น ดังที่ โรม 1:5 กล่าวว่า เหตุผลสำหรับพันธกิจคือเพื่อนำผู้คนทุกชนชาติเข้าสู่การเชื่อฟังพระเจ้า

การนำเสนอข่าวประเสริฐจากพระธรรมโรม

เราอาจอธิบายข่าวประเสริฐโดยใช้พระคัมภีร์ข้อต่าง ๆ จากพระธรรมโรม บางครั้งการนำเสนอข่าวประเสริฐเรียกว่า “ถนนสู่กรุงโรม”

ประโยคแรกของคำอธิบายสำหรับข้ออ้างแต่ละข้อมีความสำคัญที่สุดที่ต้องจดจำ

โรม 3:23

“เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า”

ทุกคนทำบาปโดยทำสิ่งต่าง ๆ ที่รู้ว่าผิด พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นถึงปัญหาที่แท้จริงที่ผู้คนมีอยู่ พวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาจงใจไม่เชื่อฟังพระเจ้า ไม่ยกเว้นใคร ไม่มีใครเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าบนพื้นฐานแห่งการทำสิ่งที่ถูกต้องอยู่เสมอ

การเน้นเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นนี้ เขาใช้ โรม 3:10 (“ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียวไม่มีเลย”) และ โรม 5:12 (“และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะมนุษยย์ทุกคนทำบาป”)

โรม 6:23

“เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

คนบาปได้รับความตายนิรันดร์ แต่พระเจ้าทรงเสนอชีวิตนิรันดร์ให้เป็นของประทานทางพระเยซู

พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าเพราะอะไรบาปจึงเป็นสิ่งร้ายแรง โทษทัณฑ์แห่งบาปถูกส่งต่อไปยังทุกคน เนื่องจากบาป บาปเป็นความตายนิรันดร์ ความตายนิรันดร์เป็นการพิพากษาของพระเจ้าที่คนบาปทุกคนสมควรได้รับ

ตรงกันข้ามกับความตายซึ่งเป็นสิ่งที่เรากระทำแล้วจึงได้รับ พระเจ้าทรงเสนอของประทานแห่งชีวิต ซึ่งไม่ได้เป็นสิ่งที่เรากระทำแล้วจึงได้รับ

โรม 5:8

“แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา”

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์จัดเตรียมของประทานของพระเจ้าเพื่อเรา

พระเจ้าไม่เต็มพระทัยให้เราได้รับการพิพากษาที่เราสมควรได้รับ เพราะว่าพระองค์รักเรา พระองค์จึงจัดเตรียมวิธีสำหรับเราเพื่อได้รับพระคุณ พระเยซูสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาเพื่อเราจะได้รับการยกโทษ พระเจ้าไม่เคยยให้เราทำสิ่งที่ทำให้สมควรได้รับความรอด ความรอดมาถึงเราในขณะที่เรายังเป็นคนบาป พระเจ้าไม่ได้เสนอความรอดให้แก่คนดี แต่เสนอความรอดให้แก่คนบาป

โรม 10:9

“คือว่าถ้าเขาจะยอมรับด้วยปาก...และเชื่อในใจ...เขาจะรอด”

ข้อกำหนดเดียวสำหรับความรอด คือการที่คนบาปยอมรับว่าตนเองเป็นคนบาปและเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าสำหรับการยกโทษ

แล้วการกลับใจใหม่แล้ว? ถ้าหากคนยอมรับว่าเขาทำผิดและต้องการได้รับการยกโทษแล้ว เขาก็บอกเป็นนัยว่าเขาเต็มใจจะเลิกทำบาป

โรม 10:13

“เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด”

ข้อเสนอแห่งความรอดมีเพื่อทุกคน ไม่มีใครถูกยกเว้น ไม่มีคุณสมบัติอื่น ๆ อีก

โรม 5:1

“เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า”

การเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าทำให้เราเป็นสหายของพระองค์ ไม่ถูกนับว่ามีความผิดอีกต่อไป

การมีสันติกับพระเจ้าหมายความว่า เราไม่เป็นศัตรูของพระองค์อีกต่อไป เราคืนดีกับพระเจ้า บาปที่แยกเราออกจากพระเจ้าถูกนำออกไปแล้ว การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมหมายถึงการถูกนับว่าไม่มีความผิด การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อหมายถึง การเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นทั้งหมดสำหรับการยกโทษของเรา

โรม 8:1

“เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์”

เนื่องจากเราได้รับการเชื่อมต่อกับพระเจ้า เราจึงไม่ถูกลงโทษเนื่องจากบาปที่ได้กระทำอีกต่อไป

พระคริสต์ดำเนินชีวิตอันไร้บาป และทำให้ข้อเรียกร้องเกี่ยวกับความยุติธรรมสำเร็จด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนไม้กางเขน โดยความเชื่อเรามองว่าเราเป็นเหมือนกับพระองค์ และพระเจ้ายอมรับเราพร้อมกับพระองค์ พระเจ้าปฏิบัติต่อเราราวกับว่าเราไม่เคยทำบาปมาก่อน

บทสรุป

จงอธิบายว่าผู้ไม่เชื่อได้รับความรอดได้โดยอธิษฐานต่อพระเจ้า สารภาพว่าคุณเป็นคนบาป และขอการยกโทษบนพื้นฐานของเครื่องบูชาของพระเยซูสำหรับคุณ

สำหรับการเรียนรู้และฝึกฝน

วิธีที่ดีที่สุดสำหรับการเรียนรู้และฝึกฝนใช้เครื่องมือนี้ คือให้ทำเครื่องหมายพระคัมภีร์ที่จะใช้ในพระธรรมโรมโดยวงกลมหรือขีดเส้นใต้ในพระคัมภีร์ของคุณก่อน จากนั้นใส่หมายเลขข้าง ๆ แต่ละข้อแสดงลำดับที่จะใช้ ตัวอย่าง เช่น เขียนเลข 1 ข้างพระคัมภีร์ข้อที่จะใช้เป็นอันดับแรก

ฝึกฝนนำเสนอข่าวประเสริฐ อ่านพระคัมภีร์แต่ละข้อและให้คำอธิบายแต่ละข้อ ให้แน่ใจว่าคุณได้รวมแนวคิดต่าง ๆ ที่อยู่ในประโยคแรกของแต่ละข้อเอาไว้ด้วย จากนั้น เพิ่มคำอธิบายต่าง ๆ ที่จำเป็นโดยประโยคอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ ไม่จำเป็นต้องใช้คำที่จัดให้ไว้ในบทเรียนนี้

ฝึกฝนจนกว่าคุณสามารถทำได้โดยไม่ต้องดูเครื่องมืออะไร ยกเว้นพระคัมภีร์

คำถามทบทวนบทที่ 12

- (1) จงอธิบายวิธีการที่วัฒนธรรมใหญ่สามวัฒนธรรมได้จัดเตรียมโลกสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐในศตวรรษที่ 1
- (2) อัครทูตเปาโลแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าวางแผนให้ข่าวประเสริฐไปถึงคนต่างชาติเสมอได้อย่างไร?
- (3) ของถวายสำหรับคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มมีความสำคัญมากเพราะอะไร?
- (4) เปาโลไปถึงกรุงโรมได้อย่างไร?

คำถามเพื่อการทบทวนและการทดสอบท้ายบท

คำถามทบทวนบทที่ 1

- (1) เพราะอะไรเปาโลจึงเขียนจดหมายถึงผู้เชื่อชาวโรมัน?
- (2) เพราะอะไรเปาโลจึงวางแผนไปที่กรุงโรม?
- (3) คำว่า *พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา* ในจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่มีความหมายว่าอะไร?
- (4) การเป็นขึ้นจากความตายพิสูจน์ถึงสภาพพระเจ้าของพระเยซูอย่างไร?
- (5) อธิบายคำว่า *ชาติอื่น ๆ* (โรม 1:14)
- (6) เพราะอะไรผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงเป็นหนึ่งที่จะแบ่งปันข่าวประเสริฐ?
- (7) ความจริงอันเป็นศูนย์กลางและสำคัญที่สุดในพระธรรมโรมคืออะไร?
- (8) *ความตาย* ในพระธรรมโรมมีความหมายว่าอะไร?
- (9) ตามพระธรรมโรม ใครคือคนที่ถูกละเว้นจากการพิพากษาของพระเจ้า?

คำถามทบทวนบทที่ 2

- (1) ผู้คนได้รับการสำแดงทั่วไปผ่านวิธีการใดบ้าง?
- (2) คนทั้งปวงรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับพระเจ้าแม้ว่าไม่มีพระคัมภีร์?
- (3) การสำแดงพิเศษคืออะไร?
- (4) การนับถือรูปเคารพคืออะไร?

(5) ระบุสองวิธีที่ความเลื่อมทรมส่งผลกระทบต่อการคิดของคน

คำถามทบทวนบทที่ 3

(1) พระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้ายอธิบายถึงอะไร?

(2) คนยิวคาดหวังว่าพระเจ้าโปรดปรานพวกเขาเพราะอะไร?

(3) คนได้รับการทำให้เป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร?

(4) คนแสดงว่าตัวเขามีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้อย่างไร?

(5) การเข้าสู่หน้ตเป็นเครื่องหมายถึงอะไรสำหรับคนยิว และเป็นเครื่องหมายถึงอะไรสำหรับคริสเตียน?

คำถามทบทวนบทที่ 4

(1) จงอธิบายถึงแนวคิดของคาลวินเกี่ยวกับ “พระคุณทั่วไป”

(2) จงอธิบายถึงแนวคิดของเวสลีย์ เกี่ยวกับ “พระคุณที่มาก่อน”

(3) ในโรม 3:19 “ปิดปากทุกคน” หมายความว่าอะไร?

(4) ผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ของคนยิวที่ถูกกล่าวถึงในโรมบทที่ 3 คืออะไร?

(5) รูปแบบต่าง ๆ แห่งการนมัสการมีประโยชน์ต่อเราอย่างไร?

(6) โรม 3:10-18 แสดงให้เราเห็นถึงอะไร?

(7) ใครอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ? (โรม 3:19-20)

คำถามทบทวนบทที่ 5

- (1) คนที่มีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ต้องเชื่ออะไร?
- (2) การลบบาปแก้ไข้ปัญหาเรื่องใด?
- (3) การลบบาปแก้ไข้ปัญหาได้อย่างไร?
- (4) การนับเป็นคนชอบธรรมมีความหมายว่าอะไร?
- (5) คนสนับสนุนธรรมบัญญัติว่าเป็นมาตรฐานแห่งความชอบธรรมอย่างไร? (โรม 3:31)
- (6) พระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับพระคุณที่มีต่ออับราฮัมคืออะไร?
- (7) ดาวิดกล่าวเกี่ยวกับการนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่ออย่างไร?
- (8) ลูก ๆ ฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมคือใคร?
- (9) เราได้จากโรม 5:15 ว่าพระเจ้าเสนอความรอดให้แก่ทุกคนได้อย่างไร?

คำถามทบทวนบทที่ 6

- (1) การเข้าใจว่าบาปคืออะไรมีความสำคัญเพราะอะไร?
- (2) ความหมายของบาปโดยเจตนาคืออะไร?
- (3) ความคิดผิด ๆ ที่เปาโลตอบสนองในพระธรรมโรม 6 คืออะไร?
- (4) การตายต่อบาปหมายความว่าอะไร?
- (5) การอยู่ใต้พระคุณหมายความว่าอะไร?
- (6) การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติหมายความว่าอะไร?

(7) การรับใช้ทั้งพระเจ้าและบาปเป็นไปไม่ได้เพราะอะไร?

(8) คำว่ามนุษย์เก่าหมายความว่าอะไร?

คำถามทบทวนบทที่ 7

(1) จงระบุสองเหตุผลที่ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีและธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมืองในพันธสัญญาเดิมยังคงมีความสำคัญอยู่

(2) การตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติมีความหมายความว่าอะไร?

(3) การใช้คำว่า ในเนื้อหนังสองแบบมีอะไรบ้าง?

(4) ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้บาปร้ายแรงกว่าเดิมได้อย่างไร?

(5) ธรรมเนียมปฏิบัติมีประโยชน์ต่อการประกาศข่าวประเสริฐเพราะอะไร?

คำถามทบทวนบทที่ 8

(1) เป็นไปไม่ได้ที่ธรรมเนียมปฏิบัติจะเป็นเครื่องมือสำหรับความรอดเพราะอะไร?

(2) ผู้เชื่อไม่ได้อยู่ในเนื้อหนังอีกต่อไปแล้วมีความหมายความว่าอะไร?

(3) ธรรมเนียมปฏิบัติชี้แนะชีวิตคริสเตียนอย่างไร?

(4) พยานแห่งพระวิญญาณคืออะไร?

(5) ความรอดสุดท้ายคืออะไร?

(6) จะเกิดปัญหาอะไรขึ้นหากเราปฏิเสธเรื่องการที่ร่างกายจะเป็นขึ้นมาจากความตาย?

(7) ความมั่นคงของผู้เชื่อคืออะไร?

คำถามบททบทวนที่ 9

- (1) เราารู้ว่าพระเจ้าประสงคิให้เราเข้าใจถึงความยุติธรรมของพระองค์ได้อย่างไร?
- (2) การเห็นว่าพระเจ้าเที่ยงธรรมเป็นเรื่องสำคัญเพราะอะไร?
- (3) มุมมองจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าคืออะไร?
- (4) ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 9 คืออะไร?
- (5) สิทธิพิเศษฝ่ายวิญญาณของคนอิสราเอลคืออะไร?
- (6) ความเชื่อโยงห้าประการระหว่างศาสนาคริสต์กับลัทธิยูดาห์คืออะไร?
- (7) พระธรรมโรม 9 กล่าวเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเลือกยาโคบว่าอะไร?
- (8) เราชื่นชมยินดีในอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้เพราะอะไร?

คำถามบททบทวนที่ 10

- (1) ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 10 คืออะไร?
- (2) คนยิวพยายามทำให้ตนเองเป็นคนชอบธรรมอย่างไร?
- (3) เราารู้ว่าคนที่ใช้ชีวิตก่อนพระเยซูเสด็จมาไม่ได้รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ ได้อย่างไร?
- (4) ความรอดอยู่ในจิตใจและอยู่ในปากของเรามีความหมายว่าอย่างไร?
- (5) ข่าวสารเกี่ยวกับมิชชันนารีมีความเร่งด่วนเพราะอะไร?
- (6) จงอธิบายถึงตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับกิ่งของต้นไม้ในพระธรรมโรม 11
- (7) จงระบุพระสัญญาสามประเภทในพันธสัญญาเดิม

คำถามทบทวนบทที่ 11

- (1) จงอธิบายภาพประกอบของเครื่องบูชาที่มีชีวิต
- (2) ต้องเกิดอะไรขึ้นกับเรา เราจึงจะอุทิศตัวต่อพระเจ้าได้โดยสมบูรณ์?
- (3) เราควรถ่อมใจเพราะอะไร?
- (4) จงอธิบายคำว่าพี่น้องที่อ่อนแอกับพี่น้องที่เข้มแข็ง
- (5) พวกยูไดเซอร์คือใคร?

คำถามทบทวนบทที่ 12

- (1) จงอธิบายวิธีการที่วัฒนธรรมใหญ่สามวัฒนธรรมได้จัดเตรียมโลกสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐในศตวรรษที่ 1
- (2) อัครทูตเปาโลแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าวางแผนให้ข่าวประเสริฐไปถึงคนต่างชาติเสมอได้อย่างไร?
- (3) ของถวายสำหรับคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มมีความสำคัญมากเพราะอะไร?
- (4) เปาโลไปถึงกรุงโรมได้อย่างไร?

หนังสือที่แนะนำให้อ่าน

อัลฟอร์ด, เฮนรี. *The Greek New Testament*. ชิคาโก: มูดีเพรส, 1968. มีพร้อมอยู่ออนไลน์เช่นกันที่:

<https://studylight.org/commentaries/eng/hac.html>

เกรทแฮร์ส, วิลเลียม. "Romans" ใน *Beacon Bible Commentary, Vol. VIII*. คันทันซิติ: ปีคอนฮิลล์เพรส, 1968. มีพร้อมอยู่ออนไลน์เช่นกันที่:

<https://archive.org/details/beaconbiblecomme0000grea/page/n19/mode/2up>

คินลอร์, เดนนิส. "Lectures on Romans" ชุดอดิโ. วิลมอร์, เคนตักกี: ฟรานซิสแอสเบอร์รี่ไชไชตี.

เวสเลย์, จอห์น. *Explanatory Notes Upon the New Testament*. ลอนดอน: เอฟเวิร์ธเพรส, 1976. มี

พร้อมอยู่ออนไลน์เช่นกันที่: <https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

เวสเลย์, จอห์น. *Wesley's Works*. โดยเฉพาะดังต่อไปนี้:

- "Justification by Faith" <https://holyjoys.org/justification-by-faith/>
- "Predestination Calmly Considered"
<https://holyjoys.org/predestination-calmly-considered/>
- "Dialogue between a Predestinarian and His Friend"
<https://holyjoys.org/john-wesleys-dialogue-between-a-predestinarian-and-his-friend/>
- "The Origin, Properties, and Use of God's Law"
<https://holyjoys.org/john-wesley-on-the-origin-properties-and-use-of-gods-law/>
- "The Law Established by Faith: Discourse I"
<https://holyjoys.org/the-law-established-through-faith-discourse-1/>

- “The Law Established by Faith: Discourse II”
<https://holyjoys.org/john-wesley-on-the-law-established-through-faith-discourse-2/>
- “First Dialogue between an Antinomian and His Friend”
<https://holyjoys.org/first-dialogue-between-an-antinomian-and-his-friend/>
- “Second Dialogue between an Antinomian and His Friend”
<https://holyjoys.org/second-dialogue-between-an-antinomian-and-his-friend/>

โยคุม, เดล. *Dr. Yocum Teaches the Epistles of Paul*. Salem, โอไฮโอ: ฆมุล 1992.

บันทึกงานมอบหมาย

ชื่อนักศึกษา _____

บทเรียน	งานมอบหมาย งานเขียน	การฝึกฝนบทเทศนา/บทเรียน	
1		วันที่	ประเภทของกลุ่ม
2			
3			
4			
5		บทที่ 9	
6		งานมอบหมายงานสนทนา	
7			
8			
9		คะแนนสอบไล่	
10			
11			

เราสามารถสมัครเพื่อขอรับประกาศนียบัตรการสำเร็จหลักสูตรจาก Shepherds Global Classroom ได้ที่
 เว็บไซต์ของเราที่ www.shepherdsglobal.org ใบประกาศนียบัตรสามารถส่งต่อทางดิจิทัลจากประธาน
 ของ SGC ไปที่ผู้สอนและผู้ประสานงานซึ่งกรอกใบสมัครแทนนักศึกษา